

Projekt ustawy o Służbie Celno-Skarbowej oraz zmianie niektórych innych ustaw

Rozdział 1. Przepisy ogólne.

Art. 1 [Cel i zadania]

1. Ustawa reguluje zadania i organizację Służby Celno-Skarbowej – jednolitej umundurowanej i uzbrojonej formacji, utworzonej w celu ochrony interesów i praw majątkowych Skarbu Państwa oraz zapewnienia skuteczności wykonywania zobowiązań podatkowych i innych należności stanowiących dochód budżetu państwa, jak również ochrony obszaru celnego Unii Europejskiej, w tym zgodności z prawem przywozu towarów na ten obszar oraz wywozu towarów z tego obszaru.
2. Celem Służby Celno – Skarbowej jest także zwalczanie przestępstw i wykroczeń karnych i karno - skarbowych, ochrona zasad zdrowej konkurencji, a także wykonywanie obowiązków określonych w przepisach odrębnych, w szczególności opisanych w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej.
3. Służba Celno-Skarbowa jest samodzielną formacją mundurową, wyodrębnioną ze struktur Krajowej Administracji Skarbowej na mocy niniejszej ustawy.
4. Nazwa „Służba Celno-Skarbowa” oraz znak graficzny Służby Celno-Skarbowej przysługują wyłącznie formacji, o której mowa w ust. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór znaku graficznego Służby Celno-Skarbowej uwzględniając kolorystykę tego znaku wynikającą z tradycji Służby Celnej.

Art. 2 [Służba Celno-Skarbowa]

1. Służbę Celno-Skarbową tworzą funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej, zwani dalej funkcjonariuszami oraz pracownicy Służby Celno-Skarbowej zatrudnieni w jednostkach organizacyjnych służby.
2. Pracownikami, o których mowa w ust. 1, mogą być:
 - a) członkowie korpusu służby cywilnej
 - b) urzędnicy KAS
 - c) pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę
3. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, nie mogą zajmować w Służbie Celno-Skarbowej stanowisk kierowniczych, za wyjątkiem komórek wsparcia. Wykaz komórek, w których możliwe jest powierzenie pracownikowi stanowiska kierowniczego określi minister właściwy do spraw finansów publicznych w rozporządzeniu.

Art. 3 [święto Służby]

Dzień 21 września ustanawia się Świętem Służby Celno-Skarbowej.

Art. 4 [Zadania]

1. Do zadań Służby Celno-Skarbowej należy:

- 1) realizacja dochodów z należności celnych oraz innych opłat związanych z przywozem i wywozem towarów;
- 2) realizacja polityki celnej wynikającej z członkostwa w unii celnej Unii Europejskiej;
- 3) obejmowanie towarów procedurami celnymi i regulowanie sytuacji towarów związanych z przywozem i wywozem towarów, w tym udzielanie wiążących informacji taryfowych i wiążących informacji o pochodzeniu;
- 4) prowadzenie działalności informacyjnej i edukacyjnej w zakresie przepisów prawa celnego;
- 5) wykonywanie audytu, czynności audytowych i urzędowego sprawdzenia;
- 6) kształcenie i doskonalenie zawodowe kadr Służby Celno-Skarbowej
- 7) prowadzenie działalności analitycznej, prognostycznej i badawczej dotyczącej zjawisk występujących we właściwości Służby Celno-Skarbowej oraz analizy ryzyka;
- 8) badanie przestrzegania przez rezydentów i nierezydentów ograniczeń i obowiązków określonych w przepisach prawa dewizowego oraz warunków udzielonych na ich podstawie zezwoleń dewizowych, a także warunków wykonywania działalności kantorowej;
- 9) rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw i wykroczeń związanych z naruszeniem przepisów dotyczących towarów, którymi obrót podlega zakazom lub ograniczeniom na mocy przepisów prawa polskiego, przepisów prawa Unii Europejskiej lub umów międzynarodowych, zapobieganie tym przestępstwom i wykroczeniom oraz ściganie ich sprawców, jeżeli zostały ujawnione przez Służbę Celno-Skarbową;
- 10) rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw określonych w art. 258, art. 270, art. 270a, art. 271, art. 271a, art. 273, art. 277a, art. 286 § 1 oraz art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. z 2021 r. poz. 2345 i 2447), zwanej dalej "Kodeksem karnym", w związku z którymi nastąpiło uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej, zapobieganie tym przestępstwom oraz ściganie ich sprawców, jeżeli zostały ujawnione przez Służbę Celno-Skarbową lub przez KAS;
- 11) rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw określonych w:
 - a) art. 228-231 Kodeksu karnego, popełnionych przez osoby zatrudnione w jednostkach organizacyjnych KAS albo funkcjonariuszy, w związku z wykonywaniem czynności służbowych,
 - b) art. 229-230a Kodeksu karnego, popełnionych przez osoby niezatrudnione w jednostkach organizacyjnych KAS albo niebędące funkcjonariuszami, w związku z wykonywaniem czynności służbowych przez osoby zatrudnione w jednostkach organizacyjnych KAS albo funkcjonariuszy,
 - c) art. 190, art. 222, art. 223, art. 226, art. 235, art. 236 i art. 238 Kodeksu karnego, skierowanych przeciwko osobom zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych KAS albo funkcjonariuszom podczas pełnienia obowiązków służbowych lub w związku z ich pełnieniem,
 - d) art. 239 Kodeksu karnego - w przypadku osób pomagających sprawcom przestępstw określonych w lit. a-c- oraz zapobieganie tym przestępstwom i ściganie ich sprawców;
- 12) ujawnianie i odzyskiwanie mienia zagrożonego przepadkiem w związku z przestępstwami, o których mowa w pkt 9-1 albo art. 33 § 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz.U. z 2021 r. poz. 408, 694, 2105 i 2427), zwanej dalej "Kodeksem karnym

skarbowym";

13) wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 1857);

14) wykonywanie zadań wynikających z zakazów i ograniczeń w obrocie towarowym z zagranicą ustanowionych w szczególności ze względu na ochronę życia i zdrowia ludzi i zwierząt, roślin, środowiska, zdrowia i bezpieczeństwa publicznego, ochronę konsumentów, bezpieczeństwa międzynarodowego, dziedzictwa narodowego, praw własności intelektualnej i środków polityki handlowej;

15) współdziałanie z innymi organami w zakresie ujawniania naruszeń przepisów dotyczących towarów objętych systemem monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi;

16) współdziałanie przy realizacji Wspólnej Polityki Rolnej;

17) współpraca z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi i instytucjami międzynarodowymi;

18) współdziałanie z innymi organami i służbami w zakresie rozpoznawania zagrożeń terroryzmem i przeciwdziałania tym zagrożeniom;

19) przetwarzanie danych biometrycznych lub danych genetycznych, o których mowa w art. 4 pkt 2 i 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości

a) w trybie i w przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego

b) w celu identyfikacji osób o nieustalonej tożsamości oraz usiłujących ukryć swoją tożsamość, jeżeli ustalenie tożsamości w inny sposób nie jest możliwe

20) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach, w tym w szczególności w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej.

2. Organy Służby Celno – Skarbowej mogą realizować wszystkie zadania Krajowej Administracji Skarbowej określone w art. 2 i pozostałych przepisach ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Rodzaj oraz zakres realizacji tych zadań, ich zakres oraz sposób współpracy Służby Celno-Skarbowej z KAS określa minister właściwy do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia, które wydaje w porozumieniu z Szefem Krajowej Administracji Skarbowej oraz Komendantem Głównym Służby Celno-Skarbowej.

3. Zadania określone w ust. 1 pkt 9, 11 i 12 wykonują również funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Straży Granicznej oddelegowani na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania zadań służbowych w Służbie Celno-Skarbowej lub KAS.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, których rozmiar przekracza możliwość wykonywania zadań przez funkcjonariuszy, może, w drodze rozporządzenia, określić zadania KAS, które nie wymagają wykonywania wyłącznie przez funkcjonariuszy, oraz okres ich wykonywania, mając na względzie zapewnienie właściwego wykonywania zadań przez KAS.

Art. 5 [Współdziałanie]

Organy administracji rządowej, organy Krajowej Administracji Skarbowej, jednostki samorządu terytorialnego oraz państwowe i inne jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać z organami Służby Celno-Skarbowej oraz zapewnić im niezbędne warunki do wykonywania zadań określonych w ustawie.

Art. 6 [Legitymacja służbowa]

1. Legitymację służbową wydaje się:

1) funkcjonariuszom;

2) osobom zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej wykonującym czynności służbowe wymagające posiadania legitymacji służbowej.

2. W przypadku wykonywania czynności przez nieumundurowanego funkcjonariusza do legitymacji służbowej może być dołączony znak identyfikacji osobistej funkcjonariusza.

3. Legitymacja służbowa podlega:

1) złożeniu do depozytu w przypadku czasowego wyłączenia wykonywania czynności służbowych, na potrzeby których legitymacja służbowa została wydana;

2) wymianie w przypadku zmiany danych w niej zawartych, jej uszkodzenia, zniszczenia lub upływu terminu jej ważności;

3) zwrotowi w przypadku zaistnienia zmian dotyczących stosunku służby funkcjonariusza albo stosunku pracy osoby, którym legitymacja służbowa została wydana, oraz w przypadku określonym w pkt 2.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory legitymacji służbowych, organy właściwe do ich wydawania, tryb wydawania, wymiany i ich zwrotu oraz okoliczności złożenia do depozytu i zwrotu legitymacji służbowych, uwzględniając potrzebę zapewnienia właściwej ich ochrony oraz możliwości identyfikacji osoby wykonującej czynności służbowe.

Art. 7 [Odznaka honorowa]

1. W celu uhonorowania osób szczególnie zasłużonych dla Służby Celno-Skarbowej ustanawia się odznakę honorową "Zasłużony dla Służby Celno-Skarbowej".

2. Odznakę, o której mowa w ust. 1 nadaje minister właściwy do spraw finansów publicznych.

4. Osoba, której nadano odznakę "Zasłużony dla Służby Celno-Skarbowej", otrzymuje legitymację potwierdzającą jej nadanie.

5. Odznaka "Zasłużony dla Służby Celno-Skarbowej" może być nadana tej samej osobie tylko raz. Otrzymanie tej odznaki nie wyklucza możliwości wyróżnienia odznaką "Zasłużony dla Krajowej Administracji Skarbowej" w rozumieniu art. 6 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej i na zasadach określonych w tej ustawie.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb postępowania w sprawach o nadanie odznaki "Zasłużony dla Służby Celno-Skarbowej", osoby uprawnione do występowania z wnioskiem o nadanie tej odznaki oraz termin rozpatrzenia wniosku,
- 2) wzór odznaki "Zasłużony dla Służby Celno-Skarbowej", wzór wniosku o nadanie tej odznaki zawierający informację uzasadniającą jej nadanie oraz wzór legitymacji potwierdzającej nadanie odznaki,
- 3) sposób wręczania i noszenia odznaki "Zasłużony dla Służby Celno-Skarbowej"
- 4) sposób ewidencjonowania informacji o osobach wyróżnionych odznaką "Zasłużony dla Służby Celno-Skarbowej"

- mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego przeprowadzenia postępowania, ujednoczenia sposobu składania wniosków oraz zapewnienia przyznawania odznaki osobom szczególnie zasłużonym.

Art. 8 [Koszty funkcjonowania]

Koszty związane z funkcjonowaniem Służby Celno-Skarbowej pokrywane są z budżetu państwa.

Art. 9 [Stosowanie przepisów o KAS]

W zakresie nieuregulowanym odrębnie niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio lub wprost wszystkie przepisy dotyczące funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej zawarte w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej, w szczególności dotyczące uzyskiwania, gromadzenia, przetwarzania, wykorzystywania informacji oraz danych osobowych.

Art. 10 [Wylączenie obowiązku doręczenia korespondencji przy wykorzystaniu publicznej usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego albo publicznej usługi hybrydowej]

1. Obowiązku doręczenia korespondencji przy wykorzystaniu publicznej usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego albo publicznej usługi hybrydowej, o których mowa w ustawie z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 569), nie stosuje się:

- 1) w sprawach osobowych funkcjonariuszy i pracowników Służby Celno-Skarbowej;
- 2) w sprawach osobowych byłych funkcjonariuszy i pracowników Służby Celno-Skarbowej;
- 3) jeżeli doręczenie korespondencji przy wykorzystaniu publicznej usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego albo publicznej usługi hybrydowej mogłoby istotnie utrudniać lub uniemożliwić realizację zadań Służby Celno-Skarbowej.

Rozdział 2. Organizacja Służby Celno-Skarbowej.

Art. 11 [Komendant Główny]

1. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej jest centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

2. Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów,

na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

3. Zastępców Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Komendanta Głównego

4. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej

5. W razie zwolnienia stanowiska Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej minister właściwy do spraw finansów publicznych do czasu powołania nowego komendanta powierza pełnienie obowiązków Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, jednemu z jego zastępców.

6. W razie czasowej niemożności sprawowania funkcji przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej minister właściwy do spraw finansów, do czasu ustania przeszkody w sprawowaniu tej funkcji przez dotychczasowego komendanta, nie dłużej jednak niż na 6 miesięcy, powierza pełnienie obowiązków Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej jednemu z jego zastępców.

7. Na stanowisko Komendanta Głównego może zostać powołany wyłącznie funkcjonariusz Służby Celno - Skarbowej, z co najmniej 10 letnim doświadczeniem w służbie, przy czym wymagane jest minimum 5 letnie doświadczenie w Służbie Celno - Skarbowej.

8. Na stanowisko zastępcy Komendanta Głównego może zostać powołany wyłącznie funkcjonariusz Służby Celno - Skarbowej, z co najmniej 5 letnim doświadczeniem w Służbie Celno – Skarbowej.

Art. 12 [Zakres działania] Do zakresu działania Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej należy w szczególności:

1) kierowanie prowadzonymi przez Służbę Celno-Skarbową działaniami w zakresie realizacji zadań opisanych w art. 4 oraz w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej

2) analizowanie realizacji przypisanych funkcjonariuszom oraz jednostkom organizacyjnym Służby Celno-Skarbowej zadań związanych z zapobieganiem, zwalczaniem i wykrywaniem przestępstw, przestępstw i wykroczeń skarbowych

3) nadawanie regulaminów organizacyjnych komendom wojewódzkich oddziałów Służby Celno-Skarbowej oraz komórkom organizacyjnym Komendy Głównej Służby Celno-Skarbowej, a także nadawanie statutów ośrodkom szkolenia Służby Celno-Skarbowej, ośrodkom Służby Celno-Skarbowej, urządzeniom celno-skarbowym;

4) organizowanie i określanie zasad szkolenia zawodowego funkcjonariuszy oraz pracowników Służby Celno-Skarbowej;

5) sprawowanie nadzoru nad terenowymi organami Służby Celno-Skarbowej oraz nad ośrodkami szkolenia Służby Celno-Skarbowej i ośrodkami Służby Celno-Skarbowej i tworzenie ośrodków szkolenia;

6) udział w przygotowaniu projektu budżetu państwa w zakresie dotyczącym Służby Celno-Skarbowej, zgodnie z odrębnymi przepisami;

7) współdziałanie w zakresie realizowanych zadań z właściwymi organami państwowymi,

jednostkami samorządu terytorialnego i organizacjami społecznymi;

8) prowadzenie współpracy z organami i instytucjami Unii Europejskiej oraz organami i instytucjami innych państw właściwymi w sprawach określonych odrębnymi przepisami

Art. 13 [Weryfikacja] Funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej pełniący służbę w komórkach realizujących czynności operacyjno-rozpoznawcze oraz osoby powoływane na stanowiska, o których mowa w art. 11 ust. 2 i 3, art. 14 ust. 2 oraz art. 15 ust. 2, a także mianowane na stanowiska komendanta wojewódzkiego, zastępcę komendanta oraz naczelnika urzędu celno-skarbowego, mogą zostać poddani weryfikacji, o której mowa w art. 11a ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Art. 14 [Organy Służby Celno-Skarbowej]

1. Organami służby Celno-Skarbowej są

1) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, o którym mowa w art. 11

2) Komendanci wojewódzkich oddziałów Służby Celno-Skarbowej, zwani dalej komendantami wojewódzkimi oraz naczelnicy Urzędów Celno-Skarbowych

2. Podmioty określone w ust. 1 pkt. 1 i 2 są w ustawie określane także jako kierownicy jednostek organizacyjnych.

Art. 15 [Terenowe organy]

1. Komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej. Zastępców komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej powołuje i odwołuje Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej na wniosek komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej.

2. W razie zwolnienia stanowiska komendanta wojewódzkiego Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, do czasu powołania nowego komendanta wojewódzkiego, powierza pełnienie obowiązków komendanta, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, jednemu z jego zastępców lub wyznaczonemu funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej.

3. W razie czasowej niemożności sprawowania funkcji przez komendanta wojewódzkiego Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, do czasu ustania przeszkody w sprawowaniu tej funkcji przez dotychczasowego komendanta, nie dłużej jednak niż na 6 miesięcy, powierza pełnienie obowiązków komendanta jednemu z jego zastępców lub wyznaczonemu funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej.

4. Naczelnicy Urzędów Celno-Skarbowych, działający również jako organy KAS, powoływani i odwoływani są w trybie odpowiednich przepisów ustawy o KAS, tak samo jak ich zastępcy.

5. Stanowisko komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej, zastępców komendanta wojewódzkiego, naczelnika Urzędu Celno – Skarbowego i zastępców naczelnika Urzędu celno-Skarbowego może objąć tylko funkcjonariuszy Służby Celno – Skarbowej z co najmniej 5 letnim doświadczeniem w Służbie Celno - Skarbowej lub Służbie Celnej.

Art. 16 [Komenda Główna]

1. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej wykonuje swoje zadania przy pomocy podległego mu urzędu - Komendy Głównej Służby Celno-Skarbowej, zwanej dalej „Komendą Główną”.

2. Komendanci wojewódzcy Służby Celno-Skarbowej, naczelnicy urzędów celno-skarbowych wykonują swoje zadania przy pomocy podległych im urzędów – odpowiednio: komend wojewódzkich, zwanych dalej też oddziałami lub oddziałami wojewódzkimi oraz urzędów celno-skarbowych.

3. Zadania dyrektora generalnego urzędu przewidziane w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2021 r. poz. 1233, 2447 i 2448 oraz z 2022 r. poz. 655) w stosunku do pracowników zatrudnionych w:

1) Komendzie Głównej wykonuje Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej;

2) Komendach wojewódzkich Służby Celno-Skarbowej wykonuje właściwy miejscowo komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej;

3) Urzędach Celno-Skarbowych wykonuje właściwy miejscowo Naczelnik Urzędu Celno-Skarbowego

Art. 17 [Upoważnienia]

1. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może upoważnić podległych funkcjonariuszy lub pracowników do załatwiania spraw w jego imieniu w określonym zakresie.

2. Komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej może upoważnić podległych funkcjonariuszy pełniących służbę w terytorialnym zasięgu działania oddziału lub pracowników do załatwiania spraw w jego imieniu w określonym zakresie.

3. Upoważnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być udzielone, jeżeli zakres danego upoważnienia nie został określony w ustawie albo w przepisach wydanych na podstawie ustawy.

Art. 18 [Upoważnienie ustawowe]

1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi komendy wojewódzkie Służby Celno-Skarbowej, uwzględniając nadanie im nazwy, określenie siedziby oraz terytorialnego zasięgu działania.

2. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, w drodze zarządzenia:

1) określa liczbę i rodzaj etatów w jednostkach organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej,

2) określa szczegółowy zakres zadań terenowych organów Służby Celno-Skarbowej oraz organizację Komendy Głównej

3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może, w drodze zarządzenia, określać wzory symboli jednostek organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej.

4. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może, w drodze zarządzenia, tworzyć i znosić ośrodki szkolenia Służby Celno-Skarbowej i ośrodki Służby Celno-Skarbowej oraz określać ich

organizację i zakres działania.

5. Komendanta ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej i ośrodka Służby Celno-Skarbowej oraz ich zastępców powołuje i odwołuje Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej. Komendanci ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej oraz ośrodka Służby Celno-Skarbowej są przełożonymi wszystkich podległych im funkcjonariuszy.

Art. 19 [Organy wyższego stopnia] W postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Służby Celno-Skarbowej, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej, organami wyższego stopnia są:

- 1) w stosunku do naczelników Urzędów Celno-Skarbowych – właściwy miejscowo komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej;
- 2) w stosunku do komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej - Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej.

Art. 20 [Upoważnienie dla ministra]

Minister właściwy do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór i tryb nadawania sztandaru jednostkom organizacyjnym Służby Celno-Skarbowej oraz tryb nadawania tym jednostkom imion;
- 2) wzór odznak resortowych oraz szczegółowe zasady i tryb ich nadawania funkcjonariuszom.

Art. 21 [Działalność duszpasterska] W zakresie określonym w przepisach odrębnych działalność duszpasterska w Służby Celno-Skarbowej prowadzona jest na podstawie porozumień Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej z przedstawicielami właściwego kościoła lub związku wyznaniowego.

Art. 22 [Fundusz Wsparcia]

1. Jednostki samorządu terytorialnego, państwowe jednostki organizacyjne, banki oraz instytucje ubezpieczeniowe mogą uczestniczyć w pokrywaniu wydatków inwestycyjnych, modernizacyjnych lub remontowych oraz kosztów utrzymania i funkcjonowania jednostek organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej, a także zakupu niezbędnych dla ich potrzeb towarów i usług.

2. Fundusz Wsparcia Służby Celno-Skarbowej zwany dalej „Funduszem” składa się z funduszu centralnego, funduszy komend, ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej i ośrodków Służby Celno-Skarbowej

3. Fundusz jest państwowym funduszem celowym.

4. Środki finansowe uzyskane przez Służbę Celno-Skarbową od podmiotów, o których mowa w ust. 1, na podstawie umów zawartych przez:

- 1) Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej - są przychodami funduszu centralnego;
- 2) komendantów wojewódzkich Służby Celno-Skarbowej - są przychodami funduszy oddziałów;
- 3) komendantów ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej - są przychodami funduszy ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej;

4) komendantów ośrodków Służby Celno-Skarbowej - są przychodami funduszy ośrodków Służby Celno-Skarbowej;

5. Środki Funduszu są przeznaczone na:

- 1) pokrywanie wydatków inwestycyjnych, modernizacyjnych lub remontowych oraz kosztów utrzymania i funkcjonowania jednostek organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej;
- 2) zakup niezbędnych na ich potrzeby towarów i usług.

6. Środkami Funduszu dysponują:

- 1) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej - w zakresie funduszu centralnego;
- 2) komendanci wojewódzcy Służby Celno-Skarbowej - w zakresie funduszy wojewódzkich komend;
- 3) komendanci ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej - w zakresie funduszy ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej;
- 4) komendanci ośrodków Służby Celno-Skarbowej - w zakresie funduszy ośrodków Służby Celno-Skarbowej.

7. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej sporządza łączny plan finansowy i łączne sprawozdanie finansowe Funduszu.

8. Zmiany kwot przychodów i kosztów Funduszu ujętych w planie finansowym Funduszu oraz przeniesienia wydatków pomiędzy poszczególnymi pozycjami planu dokonuje dysponent środków Funduszu.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady gospodarki finansowej Funduszu oraz tryb i terminy sporządzania jego planów i sprawozdań finansowych, uwzględniając postanowienia umów oraz racjonalne gospodarowanie środkami.

Rozdział 3. Zakres uprawnień Służby Celno-Skarbowej

Art. 23 [Rodzaje i zakres czynności]

1. W celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw oraz przestępstw skarbowych, a także wykroczeń oraz wykroczeń skarbowych w zakresie określonym w art. 4 funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej wykonują czynności operacyjno-rozpoznawcze i administracyjno-porządkowe oraz prowadzą postępowania przygotowawcze według przepisów Kodeksu postępowania karnego, a także wykonują czynności na polecenie sądu i prokuratury oraz innych właściwych organów państwowych w zakresie, w jakim obowiązek ten został określony w odrębnych przepisach.

2. Służba Celno-Skarbowa w celu realizacji ustawowych zadań może korzystać z informacji o osobie, w tym danych osobowych uzyskanych przez uprawnione organy, służby i instytucje państwowe w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych lub prowadzenia kontroli operacyjnej oraz przetwarzać je w rozumieniu ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości (Dz.U. z 2019 r. poz. 125), bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą.

3. Administrator danych, o których mowa w ust. 2, jest obowiązany udostępnić dane, z zastrzeżeniem ust. 5, na podstawie imiennego upoważnienia Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej lub upoważnionego funkcjonariusza, okazanego przez funkcjonariusza wraz z legitymacją służbową. Fakt udostępnienia tych danych podlega ochronie na podstawie ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wzór upoważnienia, o którym mowa w ust. 2, uwzględniając niezbędne dane upoważnionego funkcjonariusza oraz możliwość wydania upoważnień w imieniu Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej lub komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej innym funkcjonariuszom.

5. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zakres, warunki i tryb przekazywania Służby Celno-Skarbowej informacji o osobie, uzyskanych w wyniku prowadzenia przez uprawnione organy, służby i instytucje czynności operacyjno-rozpoznawczych lub kontroli operacyjnej, uwzględniając zakres informacji niezbędnych do wykonywania ustawowych zadań Służby Celno-Skarbowej, cel, organizację przekazywania informacji oraz sposób ich dokumentowania.

6. Służba Celno-Skarbowa może, w zakresie koniecznym do wykonywania jej ustawowych zadań, korzystać z informacji kryminalnej zgromadzonej w Krajowym Centrum Informacji Kryminalnych.

7. Funkcjonariusze w toku wykonywania czynności służbowych mają obowiązek respektowania godności oraz przestrzegania wolności i praw człowieka i obywatela.

8. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określa:

1) metody i formy wykonywania zadań Służby Celno-Skarbowej w zakresie nieobjętym innymi przepisami wydanymi na podstawie ustawy, w tym zadań wykonywanych poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie nieobjętym innymi przepisami wydanymi na podstawie ustawy oraz przepisami prawa Unii Europejskiej;

2) sposób pełnienia służby w zakresie nieobjętym innymi przepisami wydanymi na podstawie ustawy, w tym sposób pełnienia służby poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie nieobjętym innymi przepisami wydanymi na podstawie ustawy oraz przepisami prawa Unii Europejskiej;

3) szczegółowy sposób wykonywania czynności zleconych w trybie ust. 1 przez właściwe organy państwowe;

4) sposób i tryb gromadzenia i przetwarzania informacji z zakresu ochrony granicy państwowej, kontroli ruchu granicznego oraz zapobiegania i przeciwdziałania nielegalnej migracji;

5) sposób gospodarowania mieniem będącym w zarządzie Służby Celno-Skarbowej;

6) zakres oraz szczegółowe zasady szkolenia funkcjonariuszy i pracowników Służby Celno-Skarbowej;

7) kryteria zdrowotne i użytkowe doboru psów do realizacji zadań Służby Celno-Skarbowej, sposób szkolenia przewodników psów służbowych i kandydatów na przewodników psów służbowych oraz szkolenia psów służbowych, sposób i tryb przekazywania psów służbowych między jednostkami organizacyjnymi Służby Celno-Skarbowej, sposób prowadzenia ewidencji

psów służbowych oraz sposób i tryb współpracy między jednostkami organizacyjnymi Służby Celno-Skarbowej w trakcie realizacji nadzoru nad sposobem sprawowania opieki nad psami służbowymi

Art. 24 [Zakaz informacji]

1. Udzielanie informacji o osobie, uzyskanych w czasie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz w trybie, o którym mowa w art. 23 ust. 2, dozwolone jest wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora, a także Szefa Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych; wykorzystanie tych informacji może nastąpić tylko w celu ścigania karnego.

2. Zakaz określony w ust. 1 nie ma zastosowania, jeżeli ustawa nakłada obowiązek lub umożliwia udzielenie takich informacji określonemu organowi albo obowiązek taki wynika z umów lub porozumień międzynarodowych, a także w przypadkach, gdy zatajenie takiej informacji prowadziło do zagrożenia życia lub zdrowia innych osób.

Art. 25 [Pomoc obywateli]

1. Służba Celno-Skarbowa przy wykonywaniu swoich zadań może korzystać z pomocy osób niebędących jej funkcjonariuszami. Zabronione jest ujawnianie danych o osobie udzielającej pomocy Służby Celno-Skarbowej, w zakresie czynności operacyjno-rozpoznawczych.

2. Udostępnienie danych o osobie, o której mowa w ust. 1, może nastąpić jedynie w przypadkach i w trybie określonych w art. 28a

3. Dane o osobie, o której mowa w ust. 1, mogą być udostępnione, na żądanie prokuratora lub sądu, także w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez tę osobę przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz w przypadku ujawnienia przez tę osobę faktu udzielania pomocy Służby Celno-Skarbowej w zakresie czynności operacyjno-rozpoznawczych; udostępnienie tych danych następuje w trybie określonym w art. 28a

4. Za udzielenie pomocy, o której mowa w ust. 1, osobom niebędącym funkcjonariuszami może być przyznane wynagrodzenie.

4a. Koszty podejmowanych przez Służbę Celno-Skarbowa czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz wynagrodzenia osób, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim, ze względu na ochronę określoną w art. 26 ust. 1, nie mogą być stosowane przepisy o finansach publicznych i rachunkowości, pokrywane są z tworzonego na ten cel funduszu operacyjnego.

5. Minister właściwy do spraw publicznych określi, w drodze zarządzenia, sposób tworzenia funduszu operacyjnego i gospodarowania nim oraz podmioty właściwe w tych sprawach.

Art. 26 [Ochrona działań]

1. W związku z wykonywaniem zadań wymienionych w art. 1 ust. 2 Służba Celno-Skarbowa zapewnia ochronę form i metod realizacji zadań, informacji oraz własnych obiektów i danych identyfikujących funkcjonariuszy.

2. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych funkcjonariusze mogą posługiwać się dokumentami publicznymi w rozumieniu ustawy z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1660 i 1997 oraz z 2022 r. poz. 350 i 655) lub innymi

dokumentami, które uniemożliwiają ustalenie danych identyfikujących funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej oraz środków, którymi posługuje się przy wykonywaniu zadań służbowych.

2a. Organy administracji rządowej i organy jednostek samorządu terytorialnego są obowiązane do udzielania Służby Celno-Skarbowej w granicach swojej właściwości niezbędnej pomocy w zakresie wydawania i zabezpieczania dokumentów, o których mowa w ust. 2.

2b. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych funkcjonariusze mogą posługiwać się środkami identyfikacji elektronicznej zawierającymi dane inne niż dane identyfikujące funkcjonariusza.

2c. Nie popełnia przestępstwa:

1) kto poleca sporządzenie lub kieruje sporządzeniem dokumentów lub wydawaniem środków identyfikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 2 i 2b;

2) kto sporządza dokumenty lub wydaje środki identyfikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 2 i 2b;

3) kto udziela pomocy w sporządzeniu dokumentów lub wydawaniu środków identyfikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 2 i 2b;

4) funkcjonariusz, jeżeli dokumentami lub środkami identyfikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 2 i 2b, posługuje się przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych;

5) kto wydaje środki identyfikacji elektronicznej, o których mowa w ust. 2b, funkcjonariuszowi, lub dopuszcza do uwierzytelnienia z wykorzystaniem takiego środka identyfikacji elektronicznej w swoim systemie identyfikacji elektronicznej.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania dokumentów, o których mowa w ust. 2, sposób posługiwania się nimi, a także ich przechowywania, uwzględniając rodzaje dokumentów i cel, w jakim są wydawane, organy i osoby uprawnione do ich wydawania, posługiwania się nimi i ich przechowywania, czas, na jaki są wydawane dokumenty, czynności zapewniające ich ochronę oraz sposób ich przechowywania i ewidencji.

Art. 27 [Rejestracja obrazu, środków organizacyjnych i technicznych]

1. Służba Celno-Skarbowa w celu ochrony obiektów, o których mowa w art. 26 ust. 1, może wprowadzić nadzór nad terenem użytkowanych obiektów lub terenem przyległym do obiektów w postaci środków technicznych oraz urządzeń elektronicznego systemu monitorującego stan bezpieczeństwa obiektu umożliwiających rejestrację obrazu, a także środków organizacyjnych i technicznych zapewniających identyfikację i kontrolę osób przebywających w użytkowanych obiektach, w tym przepustek zawierających wizerunek twarzy, oraz systemów teleinformatycznych przetwarzających informacje o przepustkach, w tym dane osób, którym je wydano.

2. System monitorujący, o którym mowa w ust. 1, stosuje się jedynie w miejscach i pomieszczeniach, w których zapewnia on realizację celu określonego w ust. 1, z wyłączeniem miejsc przeznaczonych do celów sanitarno-higienicznych.

3. Zarejestrowany obraz przetwarza się wyłącznie do celów, dla których został zebrany, i przechowuje się przez okres nieprzekraczający 1 roku. Dane osób, w tym wizerunek twarzy,

wykorzystywane do identyfikacji i kontroli osób przebywających w użytkowanych obiektach, przechowuje się nie dłużej niż jest to konieczne do realizacji tego celu.

4. W przypadku gdy zarejestrowany obraz stanowi dowód w postępowaniu lub powzięto informację, że może on stanowić dowód w postępowaniu, termin określony w ust. 3 ulega przedłużeniu do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

Art. 28 [Informacje tajne i poufne]

1. Udzielenie informacji o prowadzonych czynnościach operacyjno-rozpoznawczych oraz o stosowanych środkach i metodach ich realizacji może nastąpić:

1) w przypadku gdy istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego w związku z wykonywaniem tych czynności;

2) w związku ze współpracą prowadzoną z innymi organami, służbami lub instytucjami państwowymi uprawnionymi do wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, w tym także w związku z prowadzoną współpracą z organami i służbami innych państw w trybie i zakresie określonym w umowach i porozumieniach międzynarodowych.

2. Udzielenie informacji o osobie, uzyskanych w czasie wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz w trybie, o którym mowa w art. 23 ust. 1a, może nastąpić:

1) na żądanie sądu lub prokuratora, a wykorzystanie tych informacji może nastąpić tylko w celu ścigania karnego;

2) w przypadku gdy ustawa nakłada obowiązek udzielenia lub umożliwia udzielenie takich informacji określonemu organowi albo obowiązek taki wynika z umów lub porozumień międzynarodowych, a także w przypadkach gdy zatajenie takiej informacji prowadziłoby do zagrożenia życia lub zdrowia innych osób.

3. Udzielenie informacji o szczegółowych formach, zasadach i organizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych może nastąpić w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

4. W przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 udzielenie informacji następuje w trybie określonym w art. 28a

Art. 28a [Zezwolenie]

1. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może zezwalać:

1) byłym i obecnym funkcjonariuszom i pracownikom Służby Celno-Skarbowej, z wyłączeniem przypadków, o których mowa w ust. 5,

2) osobom oddelegowanym do Służby Celno-Skarbowej, w zakresie zadań realizowanych w okresie oddelegowania,

3) osobom udzielającym funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej pomocy w wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych

- na udzielenie wiadomości stanowiącej informację niejawną uprawnionemu podmiotowi.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy sytuacji, o których mowa w art. 28 ust. 1 pkt 2

i ust. 2 pkt 2 oraz art. 29, art. 30, art. 31 i art. 35, z wyjątkiem dokumentów i materiałów, które sąd okręgowy lub prokurator Biura Lustracyjnego lub oddziałowego biura lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu uzna za niezbędne w związku z wykonywaniem ich zadań określonych w ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2021 r. poz. 1633) oraz ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2021 r. poz. 177 oraz z 2022 r. poz. 375).

3. W razie odmowy zezwolenia na udzielenie wiadomości stanowiącej informację niejawną o klauzuli „tajne” lub „ściśle tajne” pomimo żądania prokuratora lub sądu, zgłoszonego w związku z postępowaniem karnym o zbrodnie przeciwko pokojowi, ludzkości i o przestępstwa wojenne lub o zbrodnię godzącą w życie ludzkie albo o występki przeciwko życiu i zdrowiu, gdy jego następstwem była śmierć człowieka - Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, na wniosek prokuratora lub sądu, przedstawia żądane dokumenty i materiały oraz wyjaśnienia ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Jeżeli minister właściwy do spraw finansów publicznych stwierdzi, że uwzględnienie żądania prokuratora lub sądu jest uzasadnione, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej jest obowiązany zezwolić na udostępnienie wnioskowanych informacji.

4. W razie odmowy zezwolenia na udzielenie wiadomości stanowiącej informację niejawną przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych stosuje się tryb określony w art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

5. W przypadku Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, udziela minister właściwy do spraw finansów publicznych. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 29 [Czynności operacyjno-rozpoznawcze]

1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez Służbę Celno-Skarbową w celu zapobieżenia, wykrycia, ustalenia sprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów, ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw:

1) określonych w art. 163 § 1, art. 164 § 1, art. 165 § 1, art. 166 § 1 i 2, art. 167, art. 168, art. 171, art. 172, art. 173 § 1, art. 258, art. 264 § 2 i 3, art. 270a § 1 i 2, art. 271a § 1 i 2, art. 277a § 1 i art. 299 § 1 Kodeksu karnego,

2) określonych w art. 270-276 Kodeksu karnego w zakresie wiarygodności dokumentów uprawniających do przekraczania granicy państwowej, dokumentów uprawniających do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub dokumentów wymaganych do ich wydania,

3) skarbowych, o których mowa w art. 134 § 1 pkt 1 Kodeksu karnego skarbowego, jeżeli wartość przedmiotu czynu lub uszczuplenie należności publicznej przekraczają pięćdziesięciokrotną wysokość najniższego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów,

4) określonych w art. 183 § 2, 4 i 5, art. 184 § 1 i 2, art. 263 § 1 i 2, art. 278 § 1, art. 291 § 1 i art. 306 Kodeksu karnego, art. 55 i art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2020 r. poz. 2050, z 2021 r. poz. 2469 oraz z 2022 r. poz. 763 i 764), a także art. 44 i art. 46a ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów (Dz.U. z 2020 r. poz. 2134), art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2021 r. poz. 710 i 954), art. 11-13 ustawy z dnia 13

kwietnia 2016 r. o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 994), art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz.U. z 2020 r. poz. 164), art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz.U. z 2022 r. poz. 385) oraz art. 29a ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz.U. z 2019 r. poz. 1479), jeżeli przestępstwa te pozostają w związku z przemieszczaniem przedmiotów przestępstwa przez granicę państwową,

5) określonych w art. 228, art. 229 i art. 231 Kodeksu karnego, popełnionych przez funkcjonariuszy lub pracowników Służby Celno-Skarbowej w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych

6) określonych w art. 264a Kodeksu karnego oraz art. 10 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

7) określonych w art. 189a Kodeksu karnego i w art. 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks karny,

8) ściganych na mocy umów międzynarodowych ratyfikowanych za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, określonych w polskiej ustawie karnej,

9) określonych w art. 232, art. 233 § 1, 1a, 4 i 6, art. 234, art. 235, art. 236 § 1 i art. 239 § 1 Kodeksu karnego, jeżeli dotyczą przestępstw, o których mowa w pkt 1-7,

10) o których mowa w pkt 1-8 lub, o których mowa w art. 45 § 2 Kodeksu karnego albo art. 33 § 2 Kodeksu karnego skarbowego - w celu ujawnienia mienia zagrożonego przepadkiem w związku z tymi przestępstwami

- gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, albo na pisemny wniosek komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora okręgowego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.

1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.

2. Pisemną zgodę komendantowi wojewódzkiemu, o którym mowa w ust. 1, wydaje prokurator okręgowy właściwy ze względu na siedzibę tego komendanta.

3. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę organu Służby Celno-Skarbowej składającego wniosek.

4. W przypadkach niecierpiących zwłoki, gdy mogłoby to spowodować utratę informacji lub zatarcie albo zniszczenie dowodów przestępstwa:

1) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego,

2) Komendant wojewódzki, po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora, o którym mowa w ust. 2,

może zarządzić kontrolę operacyjną, zwracając się jednocześnie do właściwego miejscowo sądu

okręgowego z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie nieudzielenia przez sąd zgody w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej, organ zarządzający wstrzymuje kontrolę operacyjną oraz dokonuje protokolarnego, komisyjnego zniszczenia materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania.

5. W przypadku zarządzenia kontroli operacyjnej wobec osoby podejrzanej lub oskarżonego, we wniosku organu Służby Celno-Skarbowej o zarządzenie kontroli operacyjnej zamieszcza się informację o toczącym się wobec tej osoby postępowaniu.

6. Kontrola operacyjna prowadzona jest niejawnie i polega na:

- 1) uzyskiwaniu i utrwalaniu treści rozmów prowadzonych przy użyciu środków technicznych, w tym za pomocą sieci telekomunikacyjnych;
- 2) uzyskiwaniu i utrwalaniu obrazu lub dźwięku osób z pomieszczeń, środków transportu lub miejsc innych niż miejsca publiczne;
- 3) uzyskiwaniu i utrwalaniu treści korespondencji, w tym korespondencji prowadzonej za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 4) uzyskiwaniu i utrwalaniu danych zawartych w informatycznych nośnikach danych, telekomunikacyjnych urządzeniach końcowych, systemach informatycznych i teleinformatycznych;
- 5) uzyskiwaniu dostępu i kontroli zawartości przesyłek.

7. Wniosek organu Służby Celno-Skarbowej, o którym mowa w ust. 1, o zarządzenie przez sąd kontroli operacyjnej powinien zawierać w szczególności:

- 1) numer sprawy i jej kryptonim;
- 2) opis przestępstwa z podaniem jego kwalifikacji prawnej;
- 3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;
- 4) dane osoby lub inne dane pozwalające na jednoznaczne określenie podmiotu lub przedmiotu, wobec którego stosowana będzie kontrola operacyjna, ze wskazaniem miejsca lub sposobu jej stosowania;
- 5) cel, czas i rodzaj prowadzonej kontroli operacyjnej, o której mowa w ust. 7.

8. Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd okręgowy może, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej lub komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora, o którym mowa w ust. 1, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustały przyczyny zarządzenia tej kontroli.

9. W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawią się nowe okoliczności istotne dla zapobieżenia lub wykrycia przestępstwa albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej, złożony po

uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora, o którym mowa w ust. 1, może, również po upływie okresów, o których mowa w ust. 9, wydawać kolejne postanowienia o przedłużeniu kontroli operacyjnej na następujące po sobie okresy, których łączna długość nie może przekraczać 12 miesięcy.

10. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej może upoważnić swojego zastępcę do składania wniosków, o których mowa odpowiednio w ust. 1, 4, 8 i 9, lub do zarządzania kontroli operacyjnej w trybie ust. 4.

11. Do wniosków, o których mowa w ust. 4, 9 i 10, stosuje się odpowiednio ust. 1a i 8. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 4, 9 lub 10, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzanej w tej sprawie.

12. Wnioski, o których mowa w ust. 1, 4, 9 i 10, sąd okręgowy rozpoznaje na posiedzeniu, jednoosobowo, przy czym czynności sądu związane z rozpoznaniem tych wniosków są wykonywane w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych oraz z odpowiednim zastosowaniem przepisów wydanych na podstawie art. 181 § 2 Kodeksu postępowania karnego. W posiedzeniu sądu może wziąć udział wyłącznie prokurator i przedstawiciel organu Służby Celno-Skarbowej wnioskującego o zarządzanie kontroli operacyjnej.

13. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, operator pocztowy oraz usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną są obowiązani do zapewnienia na własny koszt warunków technicznych i organizacyjnych umożliwiających prowadzenie przez Służbę Celno-Skarbową kontroli operacyjnej.

13a. Usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną będący mikroprzedsiębiorcą lub małym przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24) zapewnia warunki techniczne i organizacyjne umożliwiające prowadzenie przez Służbę Celno-Skarbową kontroli operacyjnej stosownie do posiadanej infrastruktury.

14. Kontrola operacyjna powinna być zakończona niezwłocznie po ustaniu przyczyn jej zarządzenia, najpóźniej jednak z upływem okresu, na który została wprowadzona.

15. Organ Służby Celno-Skarbowej, o którym mowa w ust. 1, informuje właściwego prokuratora o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na jego żądanie również o przebiegu tej kontroli.

16. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, lub komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej przekazuje prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.

17. W przypadku, gdy materiały, o których mowa w ust. 16:

1) zawierają informacje, o których mowa w art. 178 Kodeksu postępowania karnego, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, albo komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej zarządza ich niezwłoczne, komisyjne i protokolarne zniszczenie;

2) mogą zawierać informacje, o których mowa w art. 178a i art. 180 § 3 Kodeksu postępowania

karnego, z wyłączeniem informacji o przestępstwach, o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego, albo informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, albo komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej przekazuje prokuratorowi te materiały.

18. W przypadku, o którym mowa w ust. 17 pkt 2, prokurator niezwłocznie po otrzymaniu materiałów, kieruje je do sądu, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 4, wraz z wnioskiem o:

1) stwierdzenie, które z przekazanych materiałów zawierają informacje, o których mowa w ust. 17 pkt 2;

2) dopuszczenie do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów zawierających informacje stanowiące tajemnice związane z wykonywaniem zawodu lub funkcji, o których mowa w art. 180 § 2 Kodeksu postępowania karnego, nieobjęte zakazami określonymi w art. 178a i art. 180 § 3 Kodeksu postępowania karnego z wyłączeniem informacji o przestępstwach, o których mowa w art. 240 § 1 Kodeksu karnego.

19. Sąd, niezwłocznie po złożeniu wniosku przez prokuratora, wydaje postanowienie o dopuszczeniu do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów, o których mowa w ust. 16g pkt 2, gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu, a także zarządza niezwłoczne zniszczenie materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne.

20. Na postanowienie sądu w przedmiocie dopuszczenia do wykorzystania w postępowaniu karnym materiałów, o których mowa w ust. 18 pkt 2, prokuratorowi przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

21. Organ Służby Celno-Skarbowej jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w ust. 17 ust.1, oraz niezwłocznego, komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Organ Służby Celno-Skarbowej niezwłocznie informuje prokuratora, o którym mowa w ust. 18, o zniszczeniu tych materiałów.

22. Osobie, w stosunku do której była stosowana kontrola operacyjna, nie udostępnia się materiałów zgromadzonych podczas tej kontroli. Przepis nie narusza uprawnień wynikających z art. 321 Kodeksu postępowania karnego.

23. Sąd okręgowy, Prokurator Generalny, prokurator okręgowy i organ Służby Celno-Skarbowej prowadzą rejestry postanowień, pisemnych zgód, wniosków i zarządzeń dotyczących kontroli operacyjnej. Rejestry prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

24. Organ Służby Celno-Skarbowej, który wnioskował o zarządzenie kontroli operacyjnej, dokonuje niezwłocznie po zakończeniu kontroli protokolarnego, komisyjnego zniszczenia zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej materiałów niezawierających dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub niemających znaczenia dla toczącego się postępowania karnego.

25. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 24, organ Służby Celno-Skarbowej jest obowiązany do niezwłocznego poinformowania

prokuratora, o którym mowa w ust. 1.

26 Na postanowienia sądu, o których mowa w:

- 1) ust. 1, 4, 9 i 10 - przysługuje zażalenie organowi Służby Celno-Skarbowej, który złożył wniosek o wydanie tego postanowienia;
- 2) ust. 4 - przysługuje zażalenie właściwemu prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1.

Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

27 Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, ministrem właściwym do spraw łączności oraz ministrem właściwym do spraw informatyzacji, określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania kontroli operacyjnej oraz przechowywania i przekazywania wniosków i zarządzeń, a także przechowywania, przekazywania oraz przetwarzania i niszczenia materiałów uzyskanych podczas stosowania tej kontroli, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów oraz wzory stosowanych druków i rejestrów.

Art. 30 [Wykonywanie czynności]

1. W sprawach o przestępstwa:

- 1) określone w art. 163 § 1, art. 164 § 1, art. 165 § 1, art. 166 § 1 i 2, art. 167, art. 168, art. 171, art. 172, art. 173 § 1, art. 258, art. 264 § 2 i 3, art. 270a § 1 i 2, art. 271a § 1 i 2 oraz art. 277a § 1 Kodeksu karnego,
- 2) określone w art. 264a Kodeksu karnego oraz art. 10 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) określone w art. 189a Kodeksu karnego i w art. 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks karny,
- 4) określone w art. 270-276 Kodeksu karnego dotyczące wiarygodności dokumentów uprawniających do przekraczania granicy państwowej, dokumentów uprawniających do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub dokumentów wymaganych do ich wydania,
- 5) określone w art. 86, 87 i art. 91 Kodeksu karnego skarbowego,
- 6) pozostające w związku z przemieszczaniem przez granicę państwową wyrobów akcyzowych podlegających obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy, jak również przedmiotów określonych w przepisach o broni i amunicji, o materiałach wybuchowych oraz o prekursorach materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, a także o przeciwdziałaniu narkomanii,
- 7) ścigane na mocy umów międzynarodowych

- czynności operacyjno-rozpoznawcze, zmierzające do sprawdzenia uzyskanych wcześniej wiarygodnych informacji o przestępstwie oraz ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, mogą polegać na dokonaniu w sposób niejawni nabycia, zbycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przypadkowi, albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także przyjęciu lub wręczeniu korzyści

majątkowej.

2. Czynności operacyjno-rozpoznawcze, o których mowa w ust. 1, mogą polegać także na złożeniu propozycji nabycia, zbycia lub przejęcia przedmiotów pochodzących z przestępstwa, ulegających przepadkowi, albo których wytwarzanie, posiadanie, przewożenie lub którymi obrót są zabronione, a także przyjęcia lub wręczenia korzyści majątkowej.

3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej w sprawach o przestępstwa, o których mowa w ust. 1 pkt 1-2 w odniesieniu do funkcjonariuszy oraz w sprawach o przestępstwa, o których mowa w ust. 1 pkt 3, 4 i 5-7, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej w sprawach o przestępstwa, o których mowa w ust. 1 pkt 2-5, może zarządzić, na czas określony, czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora okręgowego właściwego ze względu na siedzibę organu Służby Celno-Skarbowej zarządzającego te czynności, którego na bieżąco informuje o ich wynikach. Prokurator może zarządzić zaniechanie czynności w każdym czasie.

3a. Przed wydaniem pisemnej zgody prokurator zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi przeprowadzenie czynności, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej może, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 3, jednorazowo przedłużyć stosowanie czynności na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, jeżeli nie ustały przyczyny ich zarządzenia. Przepis ust. 3a stosuje się odpowiednio.

4a. W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1, pojawią się nowe okoliczności istotne dla sprawdzenia uzyskanych wcześniej, wiarygodnych informacji o przestępstwie oraz ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej w sprawach o przestępstwa, o których mowa w ust. 1, może, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, zarządzić kontynuowanie czynności przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa w ust. 4.

5. Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być stosowane środki techniczne umożliwiające uzyskiwanie i utrwalanie treści informacji, w tym obrazu lub dźwięku.

6. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej przekazuje właściwemu prokuratorowi okręgowemu, o którym mowa w ust. 3, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.

7. Zgromadzone podczas wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub dowodów mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza organ Służby Celno-Skarbowej, który wnioskuje o zarządzenie czynności.

8. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 7, organ Służby Celno-Skarbowej jest obowiązany do niezwłocznego poinformowania właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 3.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania i dokumentowania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, przechowywania, przekazywania oraz przetwarzania i niszczenia materiałów uzyskanych podczas tych czynności, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów, oraz wzory stosowanych druków i rejestrów.

Art. 31 [Zarządzenie niejawnego nadzoru]

1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych w celu udokumentowania przestępstw, o których mowa w art. 29 ust.1 albo ustalenia tożsamości osób uczestniczących w tych przestępstwach lub przejęcia przedmiotów przestępstwa Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, lub komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej może zarządzić niejawne nadzorowanie wytwarzania, przemieszczania, przechowywania i obrotu przedmiotami przestępstwa, jeżeli nie stworzy to zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego.

2. O zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia się niezwłocznie właściwego ze względu na siedzibę organu zawiadamiającego prokuratora okręgowego, który może nakazać zaniechanie czynności w każdym czasie.

3. Organ Służby Celno-Skarbowej, o którym mowa w ust. 1, bieżąco informuje prokuratora okręgowego, o którym mowa w ust. 2, o wynikach przeprowadzonych czynności.

4. Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 1, mogą być stosowane środki techniczne umożliwiające uzyskiwanie i utrwalanie treści informacji, w tym obrazu lub dźwięku.

5. Stosownie do zarządzenia, o którym mowa w ust. 1, organy i instytucje publiczne oraz przedsiębiorcy są obowiązani dopuścić do dalszego przewozu przesyłki zawierające przedmioty przestępstwa w stanie nienaruszonym lub po ich usunięciu albo zastąpieniu w całości lub w części.

6. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej przekazuje prokuratorowi okręgowemu, o którym mowa w ust. 2, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania i dokumentowania czynności, o których mowa w ust. 1, uwzględniając potrzebę zapewnienia niejawnego charakteru podejmowanych czynności i uzyskanych materiałów oraz wzory stosowanych druków i rejestrów.

Art. 32 [Koordynacja]

1. Komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej koordynuje działania organów, służb i instytucji funkcjonujących w przejściach granicznych w zakresie, o którym mowa w art.23 ust.1.

2. Komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej w celu zapewnienia bezpieczeństwa i przeciwdziałania zagrożeniom w komunikacji lotniczej, w uzasadnionych przypadkach, występuje do zarządzającego lotniskiem z wnioskiem o bezzwłoczne uniemożliwienie wykonywania pracy lub czynności zleconych osobom wykonującym zadania związane z kontrolą bezpieczeństwa w portach lotniczych.

3. Komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej w przypadku powzięcia wiadomości o wszczęciu postępowania karnego o przestępstwo umyślne przeciwko osobie, o której mowa w ust. 2, wykonującej zadania związane z kontrolą bezpieczeństwa w portach lotniczych lub o tym, że osoba ta wykonywała obowiązki służbowe znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub innej podobnie działającej substancji lub środka, niezwłocznie przekazuje tę wiadomość komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu miejscowo w sprawie wykreślenia tej osoby z listy kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz.U. z 2021 r. poz. 1995).

4. Komendant wojewódzki Policji informuje komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej o wykreśleniu z listy kwalifikowanych pracowników ochrony fizycznej lub kwalifikowanych pracowników zabezpieczenia technicznego osoby, o której komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej przekazał wiadomość, o której mowa w ust. 3.

5. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej zawiadamia niezwłocznie ministra właściwego do spraw finansów publicznych o powzięciu wiadomości o zaistnieniu przesłanek, o których mowa w art. 22 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, związanych z wykonywaniem przez przedsiębiorców działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia.

Art. 33 [Przetwarzanie danych osobowych]

1. Służba Celno-Skarbowa w celu realizacji ustawowych zadań jest uprawniona do przetwarzania informacji, w tym danych osobowych, oraz ich wymiany z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej oraz innych państw, a także organizacjami międzynarodowymi, w tym z Międzynarodową Organizacją Policji Kryminalnej - Interpol.

2. Służba Celno-Skarbowa przetwarza dane osobowe w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań lub wykonywania uprawnień związanych z zapobieganiem i zwalczaniem przestępstw oraz przestępstw skarbowych, a także wykroczeń oraz wykroczeń skarbowych, w tym dane osobowe, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, przy czym dane dotyczące kodu genetycznego obejmują informacje wyłącznie o niekodującej części DNA.

3. Danych osobowych, o których mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, nie pobiera się, w przypadku gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej.

4. Służba Celno-Skarbowa przetwarza dane osobowe w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań lub wykonywania uprawnień związanych z prowadzeniem postępowań administracyjnych, dokonywaniem kontroli granicznej, realizacją czynności administracyjno-porządkowych oraz innych kontroli albo czynności, do prowadzenia których funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej są uprawnieni na podstawie ustaw, w tym mają prawo przetwarzać dane osobowe, o których mowa w art. 9 i art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 z późn. zm.2)), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 2016/679”, z wyłączeniem danych dotyczących kodu genetycznego.

5. W przypadku podejrzanych Służba Celno-Skarbowa w celach, o których mowa w art. 40 ust. 1

pkt 5c lit. b, pobiera:

1) wymazy ze słówek policzków oraz imiona, nazwiska lub pseudonimy, imiona i nazwiska rodowe rodziców tych osób, datę i miejsce urodzenia, adres zamieszkania, numer PESEL, obywatelstwo i płeć;

2) odciski linii papilarnych palców i dłoni oraz imiona, nazwiska lub pseudonimy, imiona i nazwiska rodowe rodziców tych osób, datę i miejsce urodzenia, oznaczenie i cechy identyfikacyjne dokumentu tożsamości, adres zamieszkania, numer PESEL, obywatelstwo i płeć, oznaczenie i numer sprawy, miejsce i powód daktyloskopowania, obrazy odcisków linii papilarnych, rodzaj rejestracji, datę rejestracji.

6. Przetwarzanie danych osobowych przez Służbę Celno-Skarbowa w celach, o których mowa w art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2018 r. o ochronie danych osobowych przetwarzanych w związku z zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości, odbywa się na podstawie ustawy, prawa Unii Europejskiej oraz postanowień umów międzynarodowych.

7. Służba Celno-Skarbowa, podejmując działania na podstawie informacji, w tym danych osobowych, przetwarzanych przez Międzynarodową Organizację Policji Kryminalnej - Interpol może wystąpić o przekazanie informacji uzupełniających, w zakresie umożliwiającym wykonanie tych działań. Wymiana informacji uzupełniających odbywa się za pośrednictwem komórki organizacyjnej Komendy Głównej Policji wyznaczonej do wykonywania zadań Krajowego Biura Interpolu.

8. Służba Celno-Skarbowa, w zakresie swojej właściwości, przetwarza informacje, w tym dane osobowe, uzyskane ze zbiorów danych prowadzonych przez inne służby, instytucje państwowe oraz organy władzy publicznej. Służby, instytucje państwowe oraz organy władzy publicznej są obowiązane do nieodpłatnego udostępnienia Służby Celno-Skarbowej informacji, w tym danych osobowych. W szczególności Służba Celno-Skarbowa jest uprawniona do uzyskiwania informacji, w tym danych osobowych:

1) gromadzonych w administrowanych przez nich zbiorach danych lub rejestrach;

2) uzyskanych przez te służby lub organy w wyniku wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych, w tym prowadzonej kontroli operacyjnej.

9. Podmioty, o których mowa w ust. 8, mogą wyrazić pisemną zgodę na udostępnianie danych zgromadzonych w zbiorach danych jednostkom organizacyjnym Służby Celno-Skarbowej, w drodze teletransmisji, bez konieczności składania wniosku pisemnie w postaci papierowej lub elektronicznej, jeżeli jednostki te spełniają łącznie następujące warunki:

1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;

2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;

3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.

10. Przetwarzanie informacji, w tym danych osobowych, przez Służbę Celno-Skarbowa może mieć charakter niejawny, odbywać się bez zgody i wiedzy osoby, której dotyczą, oraz z wykorzystaniem

środków technicznych.

11. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej jest administratorem danych osobowych przetwarzanych przez Służbę Celno-Skarbową w celu realizacji ustawowych zadań.

12. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może upoważnić do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 11, komendantów wojewódzkich Służby Celno-Skarbowej, komendantów ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej, komendantów ośrodków Służby Celno-Skarbowej oraz kierowników komórek organizacyjnych Komendy Głównej Służby Celno-Skarbowej.

13. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może upoważnić osoby, o których mowa w ust. 12, do udzielania i cofania, w jego imieniu, upoważnień do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 11, podległym im pracownikom i funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej.

14. Wyłączenia wynikające z przepisów o ochronie danych osobowych nie naruszają prawa osoby do ubiegania się o informacje jej dotyczące, w formie podania o zaświadczenie, jeżeli osoba wykaże interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego.

15. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób pobierania wymazów ze służówki policzków, gromadzenia odcisków linii papilarnych oraz zdjęć sygnalitycznych osób podejrzanych lub podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, osób o nieustalonej tożsamości lub osób usiłujących ukryć swoją tożsamość, warunki przechowywania, wykorzystania i sposób ich przekazywania innym organom uprawnionym na podstawie przepisów odrębnych, a także wzory wykorzystywanych dokumentów, uwzględniając przypadki i sposoby pobierania odcisków linii papilarnych, przeprowadzania wywiadu daktyloskopijnego oraz wykonywania zdjęć sygnalitycznych, a także kierując się potrzebą ochrony tych danych przed nieuprawnionym dostępem.

Art. 34 [Dostęp do informacji]

1. Wykonując czynności, o których mowa w art. 23 ust. 1, zlecone przez właściwe organy państwowe, Służba Celno-Skarbowa posiada bezpośredni dostęp w celu wglądu do informacji o osobach poszukiwanych, o których mowa w art. 20 ust. 2a pkt 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2021 r. poz. 1882, 2333, 2447 i 2448 oraz z 2022 r. poz. 655).

2. Służba Celno-Skarbowa informuje Policję o odnalezieniu osoby poszukiwanej oraz może wnioskować o przekazanie przez Policję informacji uzupełniających lub dokumentów, w zakresie umożliwiającym wykonanie czynności zleconych przez właściwe organy państwowe.

3. Policja przekazuje na wniosek Służby Celno-Skarbowej informacje uzupełniające lub dokumenty we wnioskowanym przez Służbę Celno-Skarbowa zakresie.

4. Bezpośredni dostęp, o którym mowa w ust. 1, uzyskuje się za pomocą systemów teleinformatycznych.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób informowania Policji o odnalezieniu przez Służbę Celno-Skarbową osób poszukiwanych, o których mowa w art. 20 ust. 2a pkt 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, oraz sposób przekazywania przez Policję informacji o aktualności czynności zleconych przez właściwe organy państwowe oraz innych informacji uzupełniających lub dokumentów, uwzględniając sprawną i skuteczną realizację czynności zleconych, a także konieczność zapewnienia zupełności i przejrzystości przekazywanych

informacji i dokumentów.

Art. 35 [Pozyskiwanie i przetwarzanie danych]

1. W celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw oraz przestępstw skarbowych Służba Celno-Skarbowa może uzyskiwać dane niestanowiące treści odpowiednio, przekazu telekomunikacyjnego, przesyłki pocztowej albo przekazu w ramach usługi świadczonej drogą elektroniczną, określone w:

1) art. 180c i art. 180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2021 r. poz. 576 oraz z 2022 r. poz. 501), zwane dalej „danymi telekomunikacyjnymi”,

2) art. 82 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz.U. z 2020 r. poz. 1041 i 2320), zwane dalej „danymi pocztowymi”,

3) art. 18 ust. 1-5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2020 r. poz. 344), zwane dalej „danymi internetowymi”

- oraz może je przetwarzać bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą.

2. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, operator pocztowy lub usługodawca świadczący usługi drogą elektroniczną udostępnia nieodpłatnie dane, o których mowa w ust. 1:

1) funkcjonariuszowi wskazanemu w pisemnym wniosku Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej albo osoby przez nich upoważnionej;

2) na ustne żądanie funkcjonariusza posiadającego pisemne upoważnienie osób, o których mowa w pkt 1;

3) za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej funkcjonariuszowi posiadającemu pisemne upoważnienie osób, o których mowa w pkt 1.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, udostępnianie danych, o których mowa w ust. 1, odbywa się bez udziału pracowników przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, operatora pocztowego lub usługodawcy świadczącego usługi drogą elektroniczną lub przy niezbędnym ich udziale, jeżeli możliwość taka jest przewidziana w porozumieniu zawartym pomiędzy Komendantem Głównym Służby Celno-Skarbowej a tym podmiotem.

4. Udostępnienie Służby Celno-Skarbowej danych, o których mowa w ust. 1, może nastąpić za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej, jeżeli:

1) wykorzystywane sieci telekomunikacyjne zapewniają:

a) możliwość ustalenia osoby uzyskującej dane, ich rodzaju oraz czasu, w którym zostały uzyskane,

b) zabezpieczenie techniczne i organizacyjne uniemożliwiające osobie nieuprawnionej dostęp do danych;

2) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem zadań wykonywanych przez jednostki organizacyjne Służby Celno-Skarbowej albo prowadzonych przez nie czynności.

5. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki (patrz art. 14 ust.2) Służby Celno-Skarbowej prowadzą rejestry wystąpień o uzyskanie danych telekomunikacyjnych,

pocztowych i internetowych zawierające informacje identyfikujące jednostkę organizacyjną Służby Celno-Skarbowej i funkcjonariusza uzyskującego te dane, ich rodzaj, cel uzyskania oraz czas, w którym zostały uzyskane. Rejestry prowadzi się w formie elektronicznej, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych.

6. Dane, o których mowa w ust. 1, które mają znaczenie dla postępowania karnego, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, lub komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej przekazują prokuratorowi właściwemu miejscowo lub rzeczowo. Prokurator podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych danych.

7. Dane, o których mowa w ust. 1, które nie mają znaczenia dla postępowania karnego, podlegają niezwłóchnemu, komisyjnemu i protokolarnemu zniszczeniu.

8. Dane, o których mowa w ust. 1, pobiera się i udostępnia się także organom ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej i innych państw, agencjom Unii Europejskiej zajmującym się zapobieganiem i zwalczaniem przestępczości oraz Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej - Interpol na ich wniosek, jeżeli następuje to w celu wykrywania przestępstw oraz ścigania ich sprawców albo w celu ratowania życia i zdrowia ludzkiego.

Art. 36 [Kontrola sądowa pozyskiwanych danych]

1. Kontrolę nad uzyskiwaniem przez Służbę Celno-Skarbową danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych sprawuje sąd okręgowy właściwy dla siedziby składającego wniosek organu Służby Celno-Skarbowej.

2. Organ Służby Celno-Skarbowej, który wystąpił z wnioskiem, przekazuje, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, sądowi okręgowemu, o którym mowa w ust. 1, w okresach półrocznych, sprawozdanie obejmujące:

1) liczbę przypadków pozyskania w okresie sprawozdawczym danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych oraz rodzaj tych danych;

2) kwalifikacje prawne czynów, w związku z zaistnieniem których wystąpiono o dane telekomunikacyjne, pocztowe lub internetowe.

3. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, sąd okręgowy może zapoznać się z materiałami uzasadniającymi udostępnienie Służby Celno-Skarbowej danych telekomunikacyjnych, pocztowych lub internetowych.

4. Sąd okręgowy informuje organ Służby Celno-Skarbowej o wyniku kontroli w terminie 30 dni od jej zakończenia.

5. Kontroli, o której mowa w ust. 1, nie podlega uzyskiwanie danych na podstawie art. 37 ust.1

Art. 37 [Pozyskiwanie danych w celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw]

1. W celu zapobiegania lub wykrywania przestępstw oraz przestępstw skarbowych Służba Celno-Skarbową może uzyskiwać dane:

1) z wykazu, o którym mowa w art. 179 ust. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,

- 2) o których mowa w art. 161 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne,
 - 3) w przypadku użytkownika, który nie jest osobą fizyczną numer zakończenia sieci oraz siedzibę lub miejsce wykonywania działalności gospodarczej, firmę lub nazwę i formę organizacyjną tego użytkownika,
 - 4) w przypadku stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej - także nazwę miejscowości oraz ulicy, przy której znajduje się zakończenie sieci, udostępnione użytkownikowi
- oraz może je przetwarzać bez wiedzy i zgody osoby, której dotyczą.

2. Do udostępniania i przetwarzania danych, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 35 ust. 2-8 stosuje się odpowiednio.

Art. 38 [Udostępnianie zastrzeżonych danych]

1. Jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom określonym w art. 29 ust. 1 lub ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, Służba Celno-Skarbowa może korzystać z informacji dotyczących umów ubezpieczenia, a w szczególności z przetwarzanych przez zakłady ubezpieczeń danych podmiotów, w tym osób, które zawarły umowę ubezpieczenia, a także przetwarzanych przez banki informacji stanowiących tajemnicę bankową oraz informacji dotyczących umów o rachunek papierów wartościowych, umów o rachunek pieniężny, umów ubezpieczenia lub innych umów dotyczących obrotu instrumentami finansowymi, a w szczególności z przetwarzanych przez uprawnione podmioty danych osób, które zawarły takie umowy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do:

- 1) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych;
- 2) podmiotów wykonujących działalność na podstawie ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 170);
- 3) podmiotów wykonujących działalność ubezpieczeniową;
- 4) funduszy inwestycyjnych oraz alternatywnych spółek inwestycyjnych;
- 5) podmiotów wykonujących działalność w zakresie obrotu papierami wartościowymi i innymi instrumentami finansowymi na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 328, 355, 680, 1505, 1595 i 2140).

3. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1, oraz informacje związane z przekazywaniem tych informacji i danych podlegają ochronie przewidzianej w przepisach o ochronie informacji niejawnych i mogą być udostępniane jedynie funkcjonariuszom prowadzącym czynności w danej sprawie i ich przełożonym, uprawnionym do sprawowania nadzoru nad prowadzonymi przez nich w tej sprawie czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi. Akta zawierające te informacje i dane udostępnia się ponadto wyłącznie sądom i prokuratorom, jeżeli następuje to w celu ścigania karnego.

4. Informacje i dane, o których mowa w ust. 1, udostępnia się na podstawie postanowienia wydanego na pisemny wniosek Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej albo komendanta wojewódzkiego oddziału Służby Celnej przez sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na

siedzibę organu Służby Celno-Skarbowej składającego wniosek.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, powinien zawierać:

- 1) numer sprawy i jej kryptonim, jeżeli został jej nadany;
- 2) opis przestępstwa z podaniem jego kwalifikacji prawnej;
- 3) okoliczności uzasadniające potrzebę udostępnienia informacji i danych;
- 4) wskazanie podmiotu, którego informacje i dane dotyczą;
- 5) podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji i danych;
- 6) rodzaj i zakres informacji i danych.

6. Po rozpatrzeniu wniosku sąd, w drodze postanowienia, wyraża zgodę na udostępnienie informacji i danych wskazanego podmiotu, określając ich rodzaj, zakres oraz podmiot obowiązany do ich udostępnienia, albo odmawia udzielenia zgody na udostępnienie informacji i danych. Przepis art. 29 ust. 12 stosuje się odpowiednio.

7. Na postanowienie sądu, o którym mowa w ust. 6, przysługuje zażalenie organowi Służby Celno-Skarbowej wnioskującemu o wydanie postanowienia. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

8. W przypadku wyrażenia przez sąd zgody na udostępnienie informacji, uprawniony przez sąd organ Służby Celno-Skarbowej pisemnie informuje podmiot obowiązany do udostępnienia informacji i danych o rodzaju i zakresie informacji i danych, które mają być udostępnione, podmiocie, którego informacje i dane dotyczą, oraz o osobie funkcjonariusza upoważnionego do ich odbioru. Do pisemnej informacji dołącza się postanowienie sądu.

9. W terminie do 120 dni od dnia przekazania informacji i danych, o których mowa w ust. 1, Służba Celna z zastrzeżeniem ust. 10 i 11, informuje podmiot, o którym mowa w ust. 5 pkt 4, o postanowieniu sądu wyrażającym zgodę na udostępnienie informacji i danych.

10. Sąd, który wydał postanowienie o udostępnieniu informacji i danych, na wniosek Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może odroczyć, w drodze postanowienia, na czas oznaczony, z możliwością dalszego przedłużania, obowiązek, o którym mowa w ust. 9, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że poinformowanie podmiotu, o którym mowa w ust. 5 pkt 4, może zaszkodzić wynikom podjętych czynności operacyjno-rozpoznawczych. Przepis art. 29 ust. 12 stosuje się odpowiednio.

11. Jeżeli w okresie, o którym mowa w ust. 9 lub 10, zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze, podmiot wskazany w ust. 5 pkt 4 jest powiadamiany o postanowieniu sądu o udostępnieniu informacji i danych przez prokuratora lub, na jego polecenie, przez Służbę Celno-Skarbową przed zamknięciem postępowania przygotowawczego albo niezwłocznie po jego umorzeniu.

12. Jeżeli informacje i dane, o których mowa w ust. 1, nie dostarczyły podstaw do wszczęcia postępowania przygotowawczego, organ wnioskujący o wydanie postanowienia pisemnie zawiadamia o tym podmiot, który informacje i dane przekazał.

13. Materiały zgromadzone w trybie, o którym mowa w ust. 1-10, niezawierające informacji potwierdzających zaistnienie przestępstwa podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu, komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza organ Służby Celno-Skarbowej, który wnioskuje o udostępnienie informacji i danych.

14. Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone naruszeniem przepisów ust. 3 na zasadach określonych w Kodeksie cywilnym.

Art. 39 [Zarządzenie]

1. W celu realizacji zadań, o których mowa w art. 4 ust. 9-11, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzkiego oddziału Służby Celno-Skarbowej może zarządzić o zastosowaniu urządzeń uniemożliwiających telekomunikację na określonym obszarze, przez czas niezbędny do wykonywania czynności przez Służbę Celno-Skarbową, z uwzględnieniem konieczności minimalizacji skutków braku możliwości korzystania z usług telekomunikacyjnych.

2. O zastosowaniu urządzeń, o których mowa w ust. 1, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej niezwłocznie informuje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Art. 39a [Wyszukiwanie informacji] W celu wykonywania zadań w zakresie kontroli ruchu drogowego, o których mowa w art. 129 ust. 4a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2021 r. poz. 450, z późn. zm.), Służba Celno-Skarbowa może prowadzić wyszukiwanie informacji za pośrednictwem Krajowego Punktu Kontaktowego, na zasadach określonych w art. 80k-80r tej ustawy.

Art. 40 [Uprawnienia funkcjonariuszy]

1. Funkcjonariusze, wykonując zadania, o których mowa w art. 4 ust. 1, mają prawo:

1) zatrzymywania i przeszukiwania osób, zatrzymywania rzeczy oraz przeszukiwania lokali mieszkalnych, pomieszczeń i innych miejsc, bagażu, ładunku i środków przewozowych w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego;

2) dokonywania kontroli osobistej, a także przeglądania zawartości bagaży, sprawdzania ładunków w portach i na dworcach oraz w środkach komunikacji lotniczej, drogowej, kolejowej i wodnej:

a) w razie istnienia uzasadnionego podejrzenia popełniania czynu zabronionego pod groźbą kary,

b) w celu znalezienia broni lub innych niebezpiecznych przedmiotów mogących służyć do popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary,

c) w celu znalezienia przedmiotów, których użycie może spowodować naruszenie bezpieczeństwa publicznego lub porządku publicznego,

d) w celu znalezienia przedmiotów, których posiadanie jest zabronione, a także przedmiotów podlegających zajęciu na potrzeby postępowań prowadzonych w związku z realizacją czynności, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt.9-11

e) gdy jest to niezbędne dla zapewnienia bezpieczeństwa innych osób, w tym funkcjonariuszy realizujących czynności służbowe lub osób w stosunku do których są wykonywane czynności służbowe, gdy osoby te są doprowadzane lub umieszczane lub przebywają w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców,

f) jeżeli zachowanie osób, o których mowa w lit. e, wskazuje, że mogą one stanowić zagrożenie dla siebie lub z posiadanych informacji wynika, że podejmowały już wcześniej próby samookaleczenia,

- 4) legitymowania lub ustalania w inny sposób tożsamości osoby;
- 5) zatrzymywania osób wskutek pościgu, o którym mowa w art. 20 Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi, sporządzonej w Brukseli dnia 18 grudnia 1997 r., w celu niezwłocznego przekazania ich funkcjonariuszom administracji celnej właściwego państwa członkowskiego Unii Europejskiej; a także zatrzymywania osób w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego i innych ustaw;
- 5a) zatrzymywania osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, a także dla mienia;
- 5b) doprowadzania osób, o których mowa w pkt 5, do właściwego organu Służby Celno-Skarbowej, sądu lub prokuratury,
- 5c) pobierania od osób odcisków linii papilarnych lub wymazu ze śluzówki policzków:
- a) w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego,
 - b) w celu identyfikacji osób o nieustalonej tożsamości oraz osób usiłujących ukryć swoją tożsamość, jeżeli ustalenie tożsamości w inny sposób nie jest możliwe;
- 5d) pobierania od cudzoziemców odcisków linii papilarnych w trybie i przypadkach określonych w przepisach odrębnych;
- 5e) utrwalania wizerunku osób w celu weryfikacji ich tożsamości, identyfikacji osób o nieustalonej tożsamości oraz osób usiłujących ukryć swoją tożsamość;
- 6) przeszukiwania osób, rzeczy, pomieszczeń i środków transportu w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego i innych ustaw;
- 6) nakładania grzywien w drodze mandatu karnego za wykroczenia i wykroczenia skarbowe, na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia i Kodeksie karnym skarbowym;
- 7) obserwowania i rejestrowania, przy użyciu środków technicznych służących do rejestracji obrazu i dźwięku, zdarzeń na drogach oraz w innych miejscach publicznych;
- 7a) obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu w pomieszczeniach strzeżonych ośrodków lub w innych wykorzystywanych przez Służbę Celno-Skarbową pomieszczeniach, obiektach i obszarach - w celu zapewnienia bezpieczeństwa przebywającym w nich osobom;
- 7b) obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu lub dźwięku w miejscach innych niż publiczne w trakcie interwencji;
- 8) zatrzymywania pojazdów i wykonywania innych czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego w trybie i przypadkach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym;
- 9) zatrzymywania i cofania z granicy państwowej do nadawcy szkodliwych materiałów jądrowych i promieniotwórczych, środków chemicznych i biologicznych, jak również odpadów;

10) przebywania i poruszania się na gruntach bez uzyskiwania zgody ich właścicieli lub użytkowników oraz przechodzenia przez pola uprawne w czasie bezpośredniego pościgu, również z użyciem psa służbowego, jeżeli nie ma możliwości korzystania z dróg;

11) żądania niezbędnej pomocy od instytucji państwowych, organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego oraz jednostek gospodarczych prowadzących działalność w zakresie użyteczności publicznej; wymienione instytucje, organy i jednostki obowiązane są, w zakresie swojego działania, do udzielenia tej pomocy, w zakresie obowiązujących przepisów prawa;

12) zwracania się o niezbędną pomoc do innych jednostek gospodarczych i organizacji społecznych, jak również zwracania się w nagłych wypadkach do każdej osoby o udzielenie doraźnej pomocy, w ramach obowiązujących przepisów prawa;

13) dokonywania sprawdzenia prewencyjnego osób doprowadzanych, umieszczanych lub przebywających w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych lub osób konwojowanych, w celu ochrony przed bezprawnymi zamachami na życie lub zdrowie osób lub mienie, a także w celu ochrony przed nieuprawnionymi działaniami skutkującymi zagrożeniem życia lub zdrowia lub bezpieczeństwa i porządku publicznego;

14) wydawania osobom poleceń określonego zachowania się w granicach niezbędnych do wykonania czynności określonych w pkt 1-2b, 4-6, 7, 7a, 9, 10 lub 13 lub w granicach niezbędnych do ochrony przed zatarciem śladów przy zabezpieczaniu miejsca zdarzenia lub w celu uniknięcia bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa osób lub mienia, gdy jest to niezbędne do sprawnego i zgodnego z prawem wykonywania tych czynności albo uniknięcia zatarcia śladów przestępstwa lub wykroczenia.

15) zatrzymywania i przeszukiwania urządzeń zawierających dane informatyczne lub systemów informatycznych, w zakresie danych przechowywanych w tych urządzeniach lub systemach albo na nośnikach, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną w trybie i przypadkach określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego;

16) zatrzymywania osób i przedmiotów, których dane wprowadzone zostały do systemów, o których mowa w ustawie z dnia 24 sierpnia 2007 r. o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informatycznym Schengen oraz Wizowym Systemie Informatycznym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1041), w celu podjęcia wnioskowanych we wpisie działań albo do bezzwłocznego przekazania osoby lub przedmiotu uprawnionemu organowi;

17) konwoju, o którym mowa w art. 4 pkt 3 lit. a oraz c-g ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz.U. z 2019 r. poz. 2418 oraz z 2021 r. poz. 2447);

1a. Zatrzymanie osoby może być zastosowane tylko wówczas, gdy inne środki okazały się bezcelowe lub nieskuteczne.

1b. Czynności wymienione w ust. 1 powinny być wykonywane w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, wobec której zostały podjęte.

1c. Osobie zatrzymanej na podstawie ust. 1 pkt 5a przysługują uprawnienia przewidziane dla osoby zatrzymanej w Kodeksie postępowania karnego.

1e. W celu realizacji zadań, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1, 2, 2a lit. a-c, pkt 4, 5-5b, 5d oraz 12 i 13, Służba Celno-Skarbowa może używać psów służbowych

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb postępowania przy wykonywaniu uprawnień, o których mowa w ust. 1 pkt 4-5c i 5e, oraz wzory dokumentów stosowanych w tych sprawach, a także podmioty uprawnione do zarządzania doprowadzenia i szczegółowe warunki dokonywania doprowadzeń przy użyciu środków transportu, uwzględniając niezbędne środki ostrożności przy wykonywaniu uprawnień, a także skuteczność działań podejmowanych przez Służbę Celno-Skarbową oraz poszanowanie praw osób, wobec których działania te są podejmowane.

2a. Na sposób przeprowadzania czynności, o których mowa w ust. 1:

a) pkt 5 i 5a, w terminie 7 dni od dnia dokonania czynności,

b) pkt 7 i 7b, w terminie 7 dni od dnia gdy podmiot dowiedział się o dokonanych wobec niego czynnościach

- przysługuje zażalenie do prokuratora właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia czynności. Do zażalenia stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego.

2b. Zgromadzone podczas przeprowadzania czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 7 i 7b, materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego przechowuje się przez okres 2 miesięcy od zakończenia czynności, a następnie dokonuje się ich niezwłocznego protokolarnego, komisyjnego zniszczenia. Zniszczenie materiałów zarządza organ Służby Celno-Skarbowej, który sprawował nadzór nad przeprowadzeniem czynności.

2c. Czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 7a, nie mogą być wykonywane w miejscach przeznaczonych dla celów sanitarno-higienicznych oraz w pokojach dla cudzoziemców.

2d. Zgromadzone zapisy obrazu, o których mowa w ust. 1 pkt 7a, niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego albo postępowania w sprawach o wykroczenia, postępowania dyscyplinarnego lub mogących być wykorzystanymi w postępowaniu w ramach czynności wyjaśniających albo dowodów mających znaczenie dla toczących się takich postępowań przechowuje się przez okres 30 dni od dnia zarejestrowania, a następnie niszczy.

2e. Użyte w ust. 1 pkt 7b określenie interwencja oznacza włączenie się funkcjonariusza lub funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej w tok zdarzenia mogącego naruszać normy prawne i podjęcie działań zmierzających do ustalenia charakteru, rodzaju i okoliczności powstałego zdarzenia oraz przedsięwzięć ukierunkowanych na przywrócenie naruszonego porządku prawnego.

2f. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 7b, funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej w miarę możliwości uprzedza osobę, wobec której podejmuje czynności, o rejestrowaniu obrazu lub dźwięku.

3. Osobę zatrzymaną należy niezwłocznie poddać - w razie uzasadnionej potrzeby - badaniu lekarskiemu lub udzielić jej pierwszej pomocy medycznej.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przeprowadzania badań lekarskich, o których mowa w ust. 3. Rozporządzenie powinno określić osoby przeprowadzające badania, organizację i miejsce przeprowadzenia badań oraz zakres prowadzonej w tych sprawach dokumentacji, a także przypadki uzasadniające potrzebę udzielenia osobie zatrzymanej pierwszej pomocy medycznej.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia w jednostkach organizacyjnych Służby Celno-

Skarbowej przeznaczone dla osób zatrzymanych oraz regulamin pobytu w tych pomieszczeniach. Rozporządzenie powinno określić wyposażenie pomieszczeń dla osób zatrzymanych, podmioty kontrolujące te pomieszczenia, zakres prowadzonej dokumentacji, a także szczegółowe uprawnienia i obowiązki osób zatrzymanych.

5a. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, sposób i formy przeprowadzania czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 7 i 7b, oraz tryb ich dokumentowania i podmioty właściwe w tych sprawach, uwzględniając dostosowanie sposobu i form przeprowadzania czynności do rodzaju działań podejmowanych przez funkcjonariuszy.

5b. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania i niszczenia zapisów obrazu, o których mowa w ust. 1 pkt 7a, oraz udostępniania ich uprawnionym podmiotom, uwzględniając potrzebę właściwego zabezpieczenia utrwalonego obrazu przed utratą, zniekształceniem lub nieuprawnionym ujawnieniem.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy tryb dokonywania kontroli, o której mowa w ust. 1 pkt 1, a także poświadczenia w dokumentach podróży przekroczenia granicy państwowej,

2) wzory dokumentów wykorzystywanych w celu potwierdzenia wjazdu lub wyjazdu oraz poświadczających zatrzymanie dokumentu podczas kontroli granicznej,

3) wzór pieczęci poświadczającej daty i miejsca przekroczenia granicy

- uwzględniając możliwość ograniczenia lub odstąpienia od kontroli granicznej oraz jej dokonywania poza kolejnością, szczególne kategorie osób przekraczających granicę oraz okoliczności jej przekraczania, możliwość użycia środków technicznych oraz psa służbowego podczas tej kontroli, a także konieczność dokumentowania wykonanych czynności, w tym dostosowania wzorów dokumentów i pieczęci do obowiązujących w tym zakresie przepisów Unii Europejskiej.

7a. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, formy kontroli bezpieczeństwa przeprowadzanej w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego oraz w środkach komunikacji międzynarodowej, uwzględniając wymogi koordynacji działań Służby Celno-Skarbowej z innymi organami i instytucjami działającymi w przejściu granicznym oraz wymogi obowiązujące w zakresie kontroli bezpieczeństwa w lotniczych przejściach granicznych oraz w środkach komunikacji lotniczej.

8. Za szkody wyrządzone czynnościami, o których mowa w ust. 1 pkt 10, przysługuje odszkodowanie według zasad prawa cywilnego.

Art. 41 [Kontrola osobista]

1. Kontrola osobista polega na sprawdzeniu:

1) zawartości odzieży i obuwia osoby poddawanej kontroli osobistej, zwanej dalej „osobą kontrolowaną”, i przedmiotów, które znajdują się na jej ciele, bez odsłaniania przykrytej odzieżą powierzchni ciała;

2) zawartości odzieży i obuwia osoby kontrolowanej oraz przedmiotów, które znajdują się na jej ciele, z odsłonięciem przykrytych odzieżą powierzchni ciała w celu oraz w zakresie niezbędnym do

odebrania broni lub przedmiotów, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 lit. b-d, w przypadku gdy ujawniono ich posiadanie przez osobę kontrolowaną podczas sprawdzenia, o którym mowa w pkt 1, i gdy do ich odebrania nie jest wystarczające zastosowanie czynności, o których mowa w pkt 1;

3) jamy ustnej, nosa, uszu oraz włosów osoby kontrolowanej;

4) miejsc intymnych osoby kontrolowanej, w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

2. Funkcjonariusz dokonuje kontroli osobistej w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby kontrolowanej oraz w zakresie niezbędnym w danych okolicznościach do realizowania celu dokonywanej kontroli.

3. Podczas sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 4, osoba kontrolowana powinna być częściowo ubrana. Funkcjonariusz najpierw sprawdza część odzieży, a przed sprawdzeniem kolejnej części umożliwia osobie kontrolowanej włożenie odzieży już sprawdzonej.

4. Sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2, można dokonać wzrokowo, manualnie lub z wykorzystaniem psa służbowego lub środków technicznych niezbędnych do wykrywania materiałów i urządzeń, których posiadanie jest zabronione, w szczególności broni, materiałów wybuchowych, środków odurzających, substancji psychotropowych i ich prekursorów, a sprawdzenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lub 4 - wzrokowo lub manualnie.

5. Osoba kontrolowana jest obowiązana umożliwić funkcjonariuszom dokonanie czynności, o których mowa w ust. 1.

6. Kontrolę osobistą przeprowadza funkcjonariusz tej samej płci, co osoba kontrolowana, w miejscu niedostępnym w czasie dokonywania kontroli dla osób postronnych.

7. Jeżeli kontrola osobista musi być przeprowadzona niezwłocznie, w szczególności ze względu na okoliczności mogące stanowić zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego lub mienia, może jej dokonać funkcjonariusz płci odmiennej niż osoba kontrolowana, także w miejscu niespełniającym warunku, o którym mowa w ust. 6, w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby kontrolowanej.

8. Podczas kontroli osobistej może być obecna osoba przybrana przez dokonującego czynności

9. Funkcjonariusz dokonujący kontroli osobistej:

1) podaje swój stopień, imię i nazwisko w sposób umożliwiający odnotowanie tych danych, jeżeli wcześniej nie wykonał tych czynności;

2) podaje podstawę prawną oraz przyczynę podjęcia czynności;

3) legitymuje osobę kontrolowaną oraz inne osoby, jeżeli uczestniczą w czynności;

4) może wezwać osobę kontrolowaną do dobrowolnego wydania broni lub przedmiotów, o których mowa w art.40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d;

5) może żądać:

a) opróżnienia przez osobę kontrolowaną kieszeni, innych części odzieży, przedmiotów znajdujących się na ciele osoby kontrolowanej lub przez nią posiadanych,

b) zdjęcia odzieży, obuwia lub bielizny przez osobę kontrolowaną,

c) przyjęcia przez osobę kontrolowaną odpowiedniej pozycji ciała w sposób umożliwiający sprawdzenie miejsc intymnych;

6) odbiera osobie kontrolowanej broń lub przedmioty, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d;

7) sprawdza czy informacje o osobie kontrolowanej, przedmiotach lub dokumentach posiadanych przez tę osobę są przetwarzane w zbiorach danych prowadzonych przez Służbę Celno-Skarbową lub w dostępnych Służby Celno-Skarbowej krajowych i międzynarodowych systemach informacyjnych, w których przetwarza się informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw, osobach zaginionych lub osobach poszukiwanych w związku z ochroną bezpieczeństwa i porządku publicznego lub w których przetwarza się informacje o skradzionych lub utraconych dokumentach lub przedmiotach w celu ich odnalezienia.

10. Po zakończeniu kontroli osobistej funkcjonariusz:

1) odnotowuje dokonanie kontroli osobistej w dokumentacji służbowej, określając datę, miejsce, czas i przyczynę jej przeprowadzenia, zakres przeprowadzonych czynności oraz dane osoby kontrolowanej i osób w niej uczestniczących - jeżeli w toku kontroli nie ujawniono przedmiotów, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d;

2) sporządza protokół z kontroli osobistej - jeżeli w toku kontroli osobistej ujawniono przedmioty, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d.

11. Funkcjonariusz poucza osobę kontrolowaną o prawie do złożenia zażalenia, o którym mowa w ust. 13, oraz o możliwości żądania sporządzenia protokołu z kontroli osobistej. Funkcjonariusz sporządza protokół z kontroli osobistej, jeżeli osoba kontrolowana zgłosiła takie żądanie bezpośrednio po jej dokonaniu.

12. Protokół z kontroli osobistej zawiera w szczególności:

1) oznaczenie czynności, podstawy prawnej jej podjęcia, jej miejsca oraz danych osoby kontrolowanej i osób w niej uczestniczących, obejmujących imię, nazwisko, numer PESEL lub datę urodzenia oraz rodzaj i cechy identyfikacyjne dokumentu, na podstawie którego ustalono tożsamość osoby;

2) datę i godzinę rozpoczęcia i zakończenia czynności;

3) dane funkcjonariusza dokonującego kontroli obejmujące stopień, imię i nazwisko oraz nazwę jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, w której pełni służbę;

4) przebieg kontroli, oświadczenia i wnioski osoby kontrolowanej i osób w niej uczestniczących;

5) spis znalezionych i odebranych przedmiotów oraz w miarę potrzeby ich opis;

6) pouczenie osoby kontrolowanej o jej prawach;

7) w miarę potrzeby opis innych okoliczności dotyczących przebiegu kontroli.

13. Osobie kontrolowanej przysługuje zażalenie do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia czynności, w terminie 7 dni od dokonania kontroli osobistej, w celu zbadania zasadności, legalności oraz prawidłowości jej dokonania. Do zażalenia stosuje się

odpowiednio przepisy rozdziału 50 Kodeksu postępowania karnego.

14. W przypadku stwierdzenia bezzasadności, nielegalności lub nieprawidłowości dokonania kontroli osobistej sąd zawiadamia o tym prokuratora oraz kierownika jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej nadrzędnej nad jednostką, w której pełni służbę funkcjonariusz, który dokonał kontroli osobistej.

15. W przypadku gdy przedmioty ujawnione w wyniku czynności, o których mowa w ust. 1, stwarzają niebezpieczeństwo dla życia, zdrowia lub mienia, funkcjonariusz, w granicach dostępnych środków, niezwłocznie podejmuje czynności ochronne.

16. Zażalenie, o którym mowa w ust. 13, składa się za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej właściwej według miejsca dokonania kontroli osobistej. Jednostka organizacyjna, o której mowa w zdaniu pierwszym, niezwłocznie przekazuje zażalenie do sądu rejonowego.

Art. 42 [Przeglądanie zawartości bagaży lub sprawdzanie ładunków]

1. Przeglądanie zawartości bagaży lub sprawdzanie ładunków w portach i na dworcach oraz w środkach komunikacji lotniczej, drogowej, kolejowej i wodnej polega na:

- 1) wzrokowej kontroli zawartości bagaży lub ładunków;
- 2) manualnym sprawdzeniu elementów konstrukcyjnych bagaży oraz znajdujących się w nich przedmiotów;
- 3) manualnym sprawdzeniu ładunków;
- 4) sprawdzenie bagaży lub ładunków z wykorzystaniem psa służbowego;
- 5) sprawdzeniu bagaży lub ładunków z wykorzystaniem psa służbowego lub urządzeń i sprzętu specjalistycznego, w szczególności służącego do wykrywania przedmiotów, których posiadanie jest zabronione, materiałów wybuchowych, środków odurzających lub substancji psychotropowych i ich prekursorów.

2. Funkcjonariusz realizuje czynności, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim jest to niezbędne w danych okolicznościach.

3. Funkcjonariusz realizuje czynności, o których mowa w ust. 1, w obecności osoby posiadającej bagaż lub przewożącej ładunek albo przedstawiciela przewoźnika, spedytora lub agenta morskiego.

4. W przypadku braku możliwości zapewnienia natychmiastowej obecności osób, o których mowa w ust. 3, funkcjonariusz może przejrzeć zawartość bagaży lub sprawdzić ładunek bez ich obecności, jeżeli z posiadanych informacji wynika, że zwłoka może spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzkiego lub mienia, lub gdy istnieje uzasadniona obawa zniszczenia bądź utracenia przedmiotów mogących stanowić dowód w sprawie albo podlegających zajęciu w postępowaniu karnym.

5. Funkcjonariusz, w związku z realizacją czynności, o których mowa w ust. 1, ma prawo żądania udostępnienia bagaży lub przewożonych ładunków, w tym otwarcia bagażnika oraz udostępnienia przestrzeni bagażowej w środkach komunikacji do przejrzania, wyjęcia przewożonych bagaży lub ładunków oraz otwarcia i pokazania ich zawartości.

6. Osoby, o których mowa w ust. 3, są obowiązane udostępnić bagaż lub ładunek funkcjonariuszowi do przejrzania lub sprawdzenia, w tym wykonać czynności, o których mowa w ust. 5.

7. Funkcjonariusz realizujący czynności, o których mowa w ust. 1:

1) podaje swój stopień, imię i nazwisko w sposób umożliwiający odnotowanie tych danych, jeżeli wcześniej nie wykonał tych czynności;

2) podaje podstawę prawną oraz przyczynę podjęcia czynności;

3) legitymuje osoby uczestniczące w czynności;

4) może żądać wydania przez osoby, o których mowa w ust. 3, przedmiotów, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d;

5) odbiera od osób, o których mowa w ust. 3, przedmioty, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d.

8. Sprawdzenia ładunku znajdującego się pod zamknięciem urzędowym dokonuje się w obecności funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej.

9. Przeglądania zawartości bagaży lub sprawdzania ładunków dokonuje się w miarę możliwości w sposób niepowodujący ich uszkodzenia.

10. Po zakończeniu realizacji czynności, o których mowa w ust. 1, funkcjonariusz poucza osoby, o których mowa w ust. 3, o prawie do złożenia zażalenia, o którym mowa w ust. 12, oraz o prawie do żądania sporządzenia protokołu z dokonanej czynności.

11. Funkcjonariusz sporządza protokół, jeżeli osoby, o których mowa w ust. 3, zgłosiły takie żądanie bezpośrednio po dokonaniu czynności oraz gdy w toku czynności ujawniono przedmioty, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d. Do sporządzenia protokołu stosuje się odpowiednio przepis art. 41 ust. 12.

12. Posiadaczowi bagaży lub ładunków lub przedstawicielowi przewoźnika, spedytora lub agenta morskiego, w obecności którego dokonano czynności określonych w ust. 1, przysługuje zażalenie do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia czynności, w terminie 7 dni od dnia jej dokonania, w celu zbadania zasadności, legalności oraz prawidłowości jej dokonania. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 50 Kodeksu postępowania karnego.

13. W przypadku stwierdzenia bezzasadności, nielegalności lub nieprawidłowości dokonania kontroli osobistej sąd zawiadamia o tym prokuratora oraz kierownika jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej nadrzędnej nad jednostką, w której pełni służbę funkcjonariusz, który dokonał kontroli osobistej.

14. Zażalenie, o którym mowa w ust. 12, składa się za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej właściwej według miejsca dokonania kontroli osobistej. Jednostka organizacyjna, o której mowa w zdaniu pierwszym, niezwłocznie przekazuje zażalenie do sądu rejonowego.

Art. 43 [Delegacja dla ministra] Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory protokołów, o których mowa w art. 41 ust. 10 pkt 2 i art. 42 ust. 10, uwzględniając konieczność zawarcia informacji dotyczących czasu, miejsca i przyczyny dokonania

kontroli osobistej albo przeglądania zawartości bagaży lub sprawdzania ładunków, danych osobowych osoby, w stosunku do której zostały wykonane czynności, a także informacji niezbędnych do ustalenia przebiegu i wyniku tych czynności.

Art. 44 [Sprawdzenie prewencyjne]

1. Sprawdzenie prewencyjne, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 13, polega na manualnym sprawdzeniu osoby, zawartości jej odzieży oraz przedmiotów znajdujących się na jej ciele lub przez nią posiadanych, sprawdzeniu za pomocą środków technicznych niezbędnych do wykrywania materiałów i urządzeń niebezpiecznych lub których posiadanie jest zabronione, w szczególności broni, materiałów wybuchowych, środków odurzających, substancji psychotropowych i ich prekursorów, sprawdzeniu biochemicznym lub z wykorzystaniem psa służbowego w zakresie niezbędnym do realizacji celu podejmowanych czynności w danych okolicznościach oraz w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, wobec której czynności są wykonywane.

2. Sprawdzenie prewencyjne, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 13, może polegać również na:

- 1) żądaniu zdjęcia przez osobę odzieży i obuwia;
- 2) zdjęciu osobie odzieży i obuwia w przypadku niewykonania żądania, o którym mowa w pkt 1;
- 3) sprawdzeniu ciała osoby oraz zdjętej odzieży i obuwia, w tym z wykorzystaniem środków, o których mowa w ust. 1.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2, wykonuje się w sposób umożliwiający osobie pozostawienie części odzieży na ciele, a po sprawdzeniu zdjętej odzieży - jej włożenie przed zdjęciem pozostałej niesprawdzonej części odzieży oraz w warunkach zapewniających poszanowanie intymności.

4. Do sprawdzenia prewencyjnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 13, przepisy art. 41 ust. 6, 7 i 15 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku gdy w toku sprawdzenia prewencyjnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1 pkt 13, ujawniono przedmioty, o których mowa w art. 40 ust. 1 pkt 2 lit. b-d, sprawdzenie to traktuje się jako kontrolę osobistą oraz stosuje się odpowiednio przepisy art. 41

Art. 45 [Zagrożenie bezpieczeństwa publicznego w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego]

1. W przypadku zagrożenia bezpieczeństwa publicznego lub zakłócenia porządku publicznego w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego oraz w strefie nadgranicznej, w szczególności:

- 1) bezpośredniego zagrożenia zamachem na nienaruszalność granicy państwowej lub jego dokonania,
- 2) sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa powszechnego dla życia, zdrowia lub wolności obywateli,
- 3) bezpośredniego zagrożenia zamachem na obiekty lub urządzenia wykorzystywane przez Służbę Celno-Skarbową,
- 4) zagrożenia przestępstwem o charakterze terrorystycznym lub jego dokonania w stosunku do

obiektów lub urządzeń, o których mowa w pkt 3, lub mogącym skutkować niebezpieczeństwem dla życia ludzkiego

- jeżeli użycie sił Służby Celno-Skarbowej lub Służby Granicznej okaże się niewystarczające lub uzasadnia to stopień zagrożenia, do pomocy Służby Celno-Skarbowej mogą być użyte oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „oddziałami i pododdziałami Sił Zbrojnych”.

2. Użycie oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych w przypadkach, o których mowa w ust. 1, następuje na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wydanego na wniosek Prezesa Rady Ministrów.

3. W przypadku niecierpiącym zwłoki decyzję o udzieleniu pomocy, o której mowa w ust. 1, podejmuje Minister Obrony Narodowej, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych określający zakres i formę pomocy, zawiadamiając o niej niezwłocznie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesa Rady Ministrów.

4. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej niezwłocznie wydaje postanowienie o zatwierdzeniu lub uchyleniu decyzji, o której mowa w ust. 3.

5. Żołnierzom oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych kierowanych do pomocy Służby Celno-Skarbowej przysługują w zakresie niezbędnym do wykonywania ich zadań, wobec wszystkich osób, uprawnienia funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej określone w art. 40 ust. 1 pkt 2, 4-5a, 5b lit. a i b, pkt 6, 7, 7a i 10 oraz art. 50. Korzystanie z tych uprawnień następuje na zasadach i w trybie określonych dla funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

6. Użycie oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych w przypadkach określonych w ust. 1 ma być odpowiednie do stopnia zagrożenia bezpieczeństwa publicznego lub zakłócenia porządku publicznego w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego oraz w strefie nadgranicznej.

7. Stopień zagrożenia określa organ koordynujący działania podejmowane przez oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych na podstawie przewidywanego rozwoju sytuacji, w tym zagrożenia popełnieniem przestępstwa o charakterze terrorystycznym, oraz z uwzględnieniem aktualnego poziomu dostępności sił i środków pozostających w dyspozycji Służby Celno-Skarbowej.

8. Organem koordynującym działania podejmowane przez Służbę Celno-Skarbową oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych jest:

1) komendant oddziału Służby Celno-Skarbowej właściwy ze względu na miejsce działań podejmowanych przez Służbę Celno-Skarbową oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych;

2) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej - w przypadku działań podejmowanych przez Służbę Celno-Skarbową oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych, wykraczających poza obszar właściwości miejscowej jednego komendanta oddziału Służby Celno-Skarbowej.

9. Komendanci, o których mowa w ust. 8, koordynują działania podejmowane przez Służbę Celno-Skarbową oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych w porozumieniu z Dowódcą Operacyjnym Rodzajów Sił Zbrojnych.

10. Oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych użyte do pomocy Służby Celno-Skarbowej pozostają w systemie dowodzenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

11. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, podmioty organizujące współdziałanie oraz sposób:

- 1) organizacji współdziałania Służby Celno-Skarbowej oraz oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych,
- 2) koordynowania działań podejmowanych przez Służbę Celno-Skarbową oraz oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych,
- 3) wymiany informacji i logistycznego wsparcia działań Służby Celno-Skarbowej prowadzonych z pomocą oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych

- w przypadkach, o których mowa w ust. 1.

12. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 11, Rada Ministrów uwzględni:

- 1) zachowanie ciągłości dowodzenia, w tym oddziałami i pododdziałami Sił Zbrojnych;
- 2) ochronę wymienianych informacji oraz zakres logistycznego wsparcia.

Art. 46 [Użycie oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych]

1. W przypadku zagrożenia bezpieczeństwa publicznego w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego oraz w strefie nadgranicznej, jeżeli Służba Celno-Skarbowa lub Służba Graniczna nie dysponuje możliwością skutecznego przeciwdziałania zagrożeniu lub dokonaniu przestępstwa lub uzasadnia to rodzaj zagrożenia, mogą być użyte oddziały i pododdziały Sił Zbrojnych w formie prowadzonego samodzielnie przeciwdziałania.

2. Użycie oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych w przypadku, o którym mowa w ust. 1, następuje na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wydanego na wniosek Prezesa Rady Ministrów.

3. W przypadku niecierpiącym zwłoki decyzję o użyciu oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych, o którym mowa w ust. 1, podejmuje Minister Obrony Narodowej, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych określając rodzaj zagrożenia i formy samodzielnego przeciwdziałania, zawiadamiając o niej niezwłocznie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesa Rady Ministrów.

4. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej niezwłocznie wydaje postanowienie o zatwierdzeniu lub uchyleniu decyzji, o której mowa w ust. 3.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, do działań oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych stosuje się odpowiednio art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz.U. poz. 655).

Art. 47 [Użycie żołnierzy Żandarmerii Wojskowej]

1. W przypadku zagrożenia bezpieczeństwa lub porządku publicznego w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego oraz w strefie nadgranicznej, jeżeli siły Służby Celno-Skarbowej lub Służby Granicznej są niewystarczające lub mogą okazać się niewystarczające do wykonania ich zadań w zakresie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego lub uzasadnia to stopień zagrożenia, Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych uzgodniony z Ministrem Obrony Narodowej, może zarządzić użycie żołnierzy Żandarmerii

Wojskowej do udzielenia pomocy Służby Celno-Skarbowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, żołnierzom Żandarmerii Wojskowej przysługują, w zakresie niezbędnym do wykonania ich zadań, wobec wszystkich osób, uprawnienia funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej określone w art. 40 ust. 1 pkt 2, 4-5a, 5b lit. a i b, pkt 6-8 i 10 oraz art. 50. Korzystanie z tych uprawnień następuje na zasadach i w trybie określonych dla funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

Art. 48 [Zadania specjalistyczne]

Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może, za zgodą ministra właściwego do spraw finansów publicznych, powoływać samodzielnych przedsiębiorców dla realizacji zadań specjalistycznych uzupełniających ustawowe zadania Służby Celno-Skarbowej.

Art. 49 [inne czynności funkcjonariuszy]

Na wniosek osób fizycznych lub prawnych organy Służby Celno-Skarbowej mogą wyrazić zgodę na odpłatne wykonywanie przez podległych im funkcjonariuszy zleconych czynności z zakresu posiadanych umiejętności specjalistycznych.

Rozdział 4 Użycie lub wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Art. 50 [Rodzaje środków i przesłanki użycia]

1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz.U. z 2019 r. poz. 2418, z 2021 r. poz. 2447 oraz z 2022 r. poz. 655), funkcjonariusze mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1-7, 9-13 i 16-20 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 45 pkt 1-3 i pkt 4 lit. a i b oraz w art. 47 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, funkcjonariusze mogą użyć broni palnej lub ją wykorzystać.

3. Użycie i wykorzystanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej oraz dokumentowanie tego użycia i wykorzystania odbywa się na zasadach określonych w ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Rozdział. 5 Służba w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 51 [Wymogi wobec kandydata]

1. Funkcjonariuszem może być osoba:

- 1) posiadająca wyłącznie obywatelstwo polskie;
- 2) korzystająca z pełni praw publicznych;
- 3) która nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) posiadająca co najmniej wykształcenie średnie lub średnie branżowe;
- 5) ciesząca się nieposzlakowaną opinią;

6) posiada zdolność fizyczną i psychiczną do pełnienia służby w formacjach uzbrojonych, podległych szczególnej dyscyplinie służbowej, której gotowa jest się podporządkować;

7) daje rękojmię zachowania tajemnicy stosownie do wymogów określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

Art. 52 [Informacja publiczna]

1. Informacja o postępowaniu kwalifikacyjnym do służby w Służbie Celno-Skarbowej stanowi informację publiczną.

2. Informacje o wynikach postępowania kwalifikacyjnego do służby w Służbie Celno-Skarbowej oraz o kandydatach, a także o nawiązaniu stosunku służbowego, nie podlegają upowszechnianiu i udostępnianiu.

Art. 53 [Postępowanie kwalifikacyjne]

1. Przyjęcie kandydata do służby w Służbie Celno-Skarbowej następuje po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego, na które składa się:

1) złożenie kwestionariusza osobowego, a także dokumentów stwierdzających wymagane wykształcenie i kwalifikacje zawodowe oraz zawierających dane o uprzednim zatrudnieniu lub pełnieniu służby;

2) test wiedzy;

3) test sprawności fizycznej;

4) test psychologiczny i kompetencyjny;

5) rozmowa kwalifikacyjna;

6) ustalenie zdolności fizycznej i psychicznej do służby w Służbie Celno-Skarbowej, badanie psychofizjologiczne;

7) sprawdzenie w ewidencjach, rejestrach i kartotekach prawdziwości danych zawartych w kwestionariuszu osobowym kandydata do służby;

2. Zdolność fizyczną i psychiczną, o której mowa w ust. 1 pkt 6, ustalają komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, o których mowa w art. 61

3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej w przypadkach uzasadnionych potrzebami służby lub kwalifikacjami kandydata do służby w Służbie Celno-Skarbowej może zwolnić kandydata z etapów postępowania kwalifikacyjnego, o których mowa w ust. 1 pkt 2-6 lub ust. 2.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 51 ust. 1, i sposób podawania ich do wiadomości;

2) kryteria i szczegółowy tryb postępowania kwalifikacyjnego do służby w Służbie Celno-Skarbowej oraz zakres tematyczny testu wiedzy;

- 3) zakres testu sprawności fizycznej;
- 4) wzór kwestionariusza osobowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.
5. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 6, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni powszechność dostępu do informacji oraz potrzebę ujednoczenia formularzy stosowanych w trakcie postępowania kwalifikacyjnego.

Art. 54 [Mianowanie]

1. Stosunek służbowy funkcjonariusza powstaje w drodze mianowania, na podstawie zgłoszenia się do służby.
2. Osoba mianowana funkcjonariuszem służby przygotowawczej otrzymuje stopień służbowy aplikanta.
3. Służba przygotowawcza trwa 2 lata. W okresie służby przygotowawczej funkcjonariuszowi wyznacza się opiekuna spośród funkcjonariuszy.

Art. 55 [Służba przygotowawcza funkcjonariusza]

1. W okresie służby przygotowawczej funkcjonariusz jest obowiązany:
 - 1) odbyć szkolenie praktyczne;
 - 2) złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin kończący zasadniczy kurs zawodowy albo egzamin zawodowy;
 - 3) złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin ze znajomości języka obcego albo przedłożyć dokument potwierdzający znajomość języka obcego w zakresie umożliwiającym wykonywanie obowiązków służbowych.
2. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej w przypadkach uzasadnionych potrzebami służby lub kwalifikacjami funkcjonariusza może:
 - 1) zwolnić funkcjonariusza z obowiązku odbycia służby przygotowawczej;
 - 2) skrócić okres służby przygotowawczej;
 - 3) zwolnić funkcjonariusza z poszczególnych obowiązków określonych w ust. 1.
3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, na pisemny wniosek funkcjonariusza, w przypadkach wskazanych w tym wniosku lub uzasadnionych potrzebami służby, może przedłużyć okres służby przygotowawczej.
4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, program i przebieg służby przygotowawczej, obowiązki opiekuna, tryb opiniowania, tryb rozpatrywania odwołań od opinii okresowych, szczegółowe warunki i tryb egzaminów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, oraz wykaz dokumentów potwierdzających znajomość języka obcego w zakresie umożliwiającym wykonywanie obowiązków służbowych, mając na względzie sprawne przeprowadzenie opiniowania oraz sprawdzenie przygotowania funkcjonariusza do pełnienia służby w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 56 [Opinia]

1. W okresie służby przygotowawczej funkcjonariusz podlega opiniowaniu okresowemu, nie rzadziej niż co 6 miesięcy. Opinię wydaje bezpośredni przełożony w porozumieniu z opiekunem funkcjonariusza.

2. Funkcjonariusza zapoznaje się z opinią okresową w terminie 14 dni od dnia jej sporządzenia. Funkcjonariusz może, w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z opinią, wnieść odwołanie do kierownika jednostki organizacyjnej.

3. W przypadku gdy opinię wydaje komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej lub Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej funkcjonariusz może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z opinią.

4. Do sporządzenia i wniesienia odwołania, o którym mowa w ust. 3, oraz wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy funkcjonariusz może udzielić pełnomocnictwa wybranemu adwokatowi lub radcy prawnemu.

Art. 57 [Mianowanie do służby stałej]

Po zakończeniu służby przygotowawczej, z zastrzeżeniem art. 55 ust. 2 pkt 1, i po spełnieniu warunków określonych w art. 55 ust. 1 oraz po uzyskaniu opinii okresowej stwierdzającej przydatność do służby w Służbie Celno-Skarbowej, funkcjonariusz zostaje mianowany do służby stałej.

Art. 58 [Akt mianowania]

1. Mianowania funkcjonariusza do służby przygotowawczej albo do służby stałej dokonuje kierownik jednostki organizacyjnej.

2. Akt mianowania zawiera:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę mianowania;
- 3) rodzaj służby.

3. Dokonując mianowania, kierownik jednostki organizacyjnej wskazuje miejsce pełnienia służby.

4. Funkcjonariusz mianowany otrzymuje legitymację służbową.

5. Kierownik jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia mianowania, mianuje funkcjonariusza na stopień służbowy oraz określa, w formie pisemnej, stanowisko służbowe, uposażenie oraz miejsce pełnienia służby. Przepisy art. 68 ust. 2-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 59 [Dokumentacja przebiegu służby funkcjonariusza]

1. Kierownik jednostki organizacyjnej prowadzi dokumentację przebiegu służby funkcjonariusza i gromadzi ją w aktach osobowych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1, mając na względzie zapewnienie prawidłowego udokumentowania przebiegu służby oraz ochrony danych identyfikujących funkcjonariuszy wykonujących czynności operacyjno-rozpoznawcze.

Art. 60 [Przeniesienie do służby w Służbie Celno-Skarbowej]

1. Funkcjonariusz Policji, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego może być na własną prośbę przeniesiony do służby w Służbie Celno-Skarbowej, jeżeli wykazuje on szczególne predyspozycje do jej pełnienia.

2. Funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1, do służby w Służbie Celno-Skarbowej przenosi w porozumieniu odpowiednio z Komendantem Głównym Policji, Szefem Kancelarii Sejmu, Komendantem Służby Ochrony Państwa, Szefem Krajowej Administracji Skarbowej, Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej, Szefem Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefem Agencji Wywiadu, Szefem Służby Wywiadu Wojskowego, Szefem Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub Szefem Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Komendantem Głównym Straży Granicznej za zgodą ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

3. Funkcjonariusz Policji, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego przeniesiony do służby w Służbie Celno-Skarbowej zachowuje ciągłość służby.

4. Funkcjonariuszowi przenoszonemu w trybie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje odprawa ani inne należności przewidziane dla funkcjonariuszy odchodzących ze służby.

4a. Przeniesienie funkcjonariusza w trybie, o którym mowa w ust. 1, może być poprzedzone przeprowadzeniem czynności, o których mowa w art. 53, w celu potwierdzenia jego przydatności i szczególnych predyspozycji do pełnienia służby w Służbie Celno-Skarbowej.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb prowadzenia postępowania w stosunku do funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1, uwzględniając szczególne kwalifikacje predestynujące do służby w Służbie Celno-Skarbowej, równorzędność okresów służby i stażu, należności oraz uzyskanych w dotychczasowych jednostkach kwalifikacji zawodowych z przewidzianymi w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 61 [Zdolność do służby]

Zdolność fizyczną i psychiczną do służby ustalają komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

Art. 62 [Ślubowanie]

1. Przed podjęciem służby funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej składa ślubowanie według następującej roty: „,

„ Świadomy podejmowanych obowiązków funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej ślubuję wiernie służyć Rzeczypospolitej Polskiej, przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i

obowiązującego porządku prawnego, rzetelnie wykonywać powierzone mi zadania oraz strzec dobrego imienia służby, honoru i godności funkcjonariusza, a także przestrzegać zasad etyki zawodowej. "

2. Do treści ślubowania, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz może dodać słowa: „Tak mi dopomóż Bóg.”.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, ceremoniał składania ślubowania, uwzględniając przebieg ceremoniału ślubowania, terminy składania ślubowania, osoby uprawnione do przyjmowania ślubowania oraz wzór aktu ślubowania.

Art. 63 [Mobilizacja na wypadek wojny]

1. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny Służba Celno-Skarbowa może być objęta militaryzacją, o której mowa w art. 600 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny.

2. Funkcjonariusze pozostający w stosunku służbowym w dniu ogłoszenia mobilizacji lub w dniu, w którym rozpoczyna się czas wojny, określonym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 7 ustawy, o której mowa w ust. 1, stają się z mocy prawa funkcjonariuszami pełniącymi służbę w czasie wojny i pozostają w tej służbie do czasu zwolnienia.

Rozdział 6 Przebieg służby.

Art. 64 [Służba w systemie skoszarowanym]

1. W sytuacji wymagającej podwyższonej gotowości operacyjnej Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może skierować funkcjonariusza do pełnienia służby w systemie skoszarowanym.

2. W czasie trwania służby w systemie skoszarowanym funkcjonariusz pozostaje w ciągłej dyspozycji przełożonego służbowego.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, organizację pełnienia służby w systemie skoszarowanym, warunki i tryb kierowania do pełnienia tej służby oraz sposób jej pełnienia, uwzględniając podmioty właściwe w sprawach organizacji służby w systemie skoszarowanym, zakres zadań, których realizacja może wymagać wprowadzenia systemu skoszarowanego, dzienny tok służby, częstotliwość i wymiar przerw pomiędzy okresami pełnienia służby oraz rodzaje dokumentów z tym związanych.

Art. 65 [Decyzje przełożonych]

1. Do mianowania funkcjonariusza na stanowisko służbowe, przenoszenia na inne stanowisko oraz zwalniania z tego stanowiska właściwi są przełożeni: Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendanci wojewódzcy Służby Celno-Skarbowej, komendanci ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej oraz komendanci ośrodków Służby Celno-Skarbowej.

2. Od decyzji, o których mowa w ust. 1, funkcjonariuszowi służy odwołanie do wyższego przełożonego, oraz prawo dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.

3. Jeżeli decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, od decyzji takiej służy odwołanie do ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 66 [Czas pełnienia służby]

1. Czas pełnienia służby funkcjonariusza jest określony wymiarem jego obowiązków, z uwzględnieniem prawa do wypoczynku.

2. Czas pełnienia służby funkcjonariusza wynosi przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca danego roku oraz od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia danego roku.

2a. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do funkcjonariuszy skierowanych na szkolenie w systemie skoszarowanym, przebywających w podróży służbowej, delegowanych do czasowego pełnienia służby poza granicami państwa w przypadkach, o których mowa w art. 40 ust. 2, a także delegowanych do pełnienia służby poza granicami państwa w kontyngencie Służby Celno-Skarbowej.

2b. Przedłużenie czasu służby funkcjonariusza ponad przeciętną normę określoną w ust. 2 nie może spowodować przekroczenia 48-godzinowego tygodniowego wymiaru czasu służby w okresie rozliczeniowym.

3. W zamian za czas służby przekraczający normę określoną w ust. 2 funkcjonariuszowi przysługuje w okresie rozliczeniowym czas wolny od służby w tym samym wymiarze albo po zakończeniu okresu rozliczeniowego rekompensata pieniężna, o ile w terminie 10 dni od zakończenia okresu rozliczeniowego nie wystąpi z wnioskiem o udzielenie czasu wolnego od służby w tym samym wymiarze.

3a. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do funkcjonariusza uprawnionego do dodatku funkcyjnego.

3b. Funkcjonariuszowi uprawnionemu do dodatku funkcyjnego przysługuje:

- 1) czas wolny od służby w zamian za czas służby przekraczający normę określoną w ust. 2 albo
- 2) rekompensata pieniężna, o której mowa w ust. 3

- za czas służby pełnionej przed dniem uzyskania uprawnienia do tego dodatku.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rozkład czasu służby, tryb udzielania czasu wolnego w zamian za służbę w wymiarze przekraczającym 40 godzin tygodniowo, uwzględniając:

- 1) rodzaj i organizację służby, sposób pełnienia dyżurów domowych oraz właściwość przełożonych do określenia harmonogramu służby;
- 2) okoliczności uzasadniające przedłużenie czasu służby ponad ustawowy wymiar, jak również niezbędny czas na wypoczynek funkcjonariusza po służbie oraz sposób prowadzenia ewidencji czasu służby;
- 3) możliwość wprowadzenia w jednostkach organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej odmiennego rozkładu czasu służby i trybu udzielania czasu wolnego w przypadku ogłoszenia mobilizacji lub w czasie wojny.

5. W przypadku ogłoszenia mobilizacji lub w czasie wojny Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może wprowadzić, w zakresie określonym w ust. 4, odmienny od obowiązującego rozkład czasu służby i tryb udzielania czasu wolnego w zamian za służbę w wymiarze przekraczającym 40 godzin tygodniowo w jednostkach organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej, z

zachowaniem przepisu ust. 3.

Art. 67 [Wymóg wykształcenia] Mianowanie lub powołanie na stanowisko służbowe jest uzależnione od posiadanego przez funkcjonariusza wykształcenia, uzyskania określonych kwalifikacji zawodowych, a także stażu służby.

Art. 68 [stanowiska służbowe]

1. Funkcjonariusze pełnią służbę na stanowiskach służbowych.
 2. Stanowiska służbowe, które wiążą się ze zwierzchnictwem służbowym, są stanowiskami kierowniczymi w Służbie Celno-Skarbowej
 3. Do powoływania na stanowiska, o których mowa w ust. 2, i odwoływania z tych stanowisk właściwy jest kierownik jednostki organizacyjnej, chyba że ustawa stanowi inaczej.
 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wykaz i kategorie stanowisk służbowych funkcjonariuszy,
 - 2) wymagane kwalifikacje do zajmowania stanowisk służbowych,
 - 3) dokumenty potwierdzające spełnienie wymogów, o których mowa w pkt 2,
 - 4) tryb awansowania na stanowiska służbowe,
 - 5) tryb dokonywania zmian na stanowiskach służbowych
- uwzględniając zakres zadań wykonywanych na określonym stanowisku służbowym, oceny okresowe i opinie służbowe oraz przebieg służby.

Art. 69 [Korpusy i stopnie służbowe]

1. W Służbie Celno-Skarbowej obowiązują następujące korpusy i stopnie służbowe:
 - 1) korpus szeregowych Służby Celno-Skarbowej:
 - a) aplikant,
 - b) starszy aplikant;
 - 2) korpus podoficerów Służby Celno-Skarbowej:
 - a) rewident
 - b) młodszy rachmistrz,
 - c) rachmistrz,
 - d) starszy rachmistrz;
 - 3) korpus aspirantów Służby Celno-Skarbowej:
 - a) młodszy aspirant,
 - b) aspirant,
 - c) starszy aspirant;
 - 4) korpus oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej:
 - a) podkomisarz,

- b) komisarz,
- c) nadkomisarz;

5) korpus oficerów starszych Służby Celno-Skarbowej:

- a) podinspektor,
- b) młodszy inspektor,
- c) inspektor;

6) korpus generałów Służby Celno-Skarbowej:

- a) nadinspektor,
- b) generał.

2. Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej oraz Zastępców Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej mianuje na stopnie służbowe minister właściwy do spraw finansów publicznych.

3. Naczelników urzędów celno-skarbowych oraz ich zastępców mianuje na stopnie służbowe Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej

4. Na pierwszy stopień służbowy w korpusie oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej oraz na stopnie służbowe w korpusie generałów Służby Celno-Skarbowej mianuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Komendantem Głównym Służby Celno-Skarbowej. Na pozostałe stopnie służbowe w korpusie oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej oraz w korpusie oficerów starszych Służby Celno-Skarbowej mianuje Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej.

5. W przypadkach innych niż wymienione w ust. 2-4 na stopnie służbowe mianuje kierownik jednostki organizacyjnej.

6. Mianowanie na stopnie służbowe uzależnione jest od opinii służbowej i zajmowanego stanowiska służbowego.

7. Na pierwszy stopień w korpusie podoficerów Służby Celno-Skarbowej może być mianowany funkcjonariusz mianowany do służby stałej.

8. Na pierwszy stopień w korpusie aspirantów Służby Celno-Skarbowej może być mianowany funkcjonariusz, który odbył szkolenie specjalistyczne i złożył z wynikiem pozytywnym egzamin kończący to szkolenie.

9. Na pierwszy stopień służbowy w korpusie oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej może być mianowany funkcjonariusz, który posiada wykształcenie wyższe oraz odbył szkolenie specjalistyczne i złożył z wynikiem pozytywnym egzamin kończący to szkolenie.

10. Egzaminy, o których mowa w ust. 8 i 9, przeprowadza komisja powołana przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej

11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i sposób prowadzenia szkolenia specjalistycznego dla poszczególnych korpusów oraz zasady rekrutacji uczestników szkolenia,
- 2) zakres wiedzy i umiejętności podlegających sprawdzeniu oraz sposób przeprowadzenia egzaminu,

3) skład i tryb powoływania komisji, o której mowa w ust. 10, oraz niezbędne kwalifikacje członków komisji

- uwzględniając specyfikę szkolenia dla poszczególnych korpusów oraz konieczność zdobycia przez uczestników szkolenia niezbędnej wiedzy w danym zakresie i rzetelnego przeprowadzenia egzaminu.

Art. 70 [Zasada dożywotności]

1. Stopnie służbowe są dożywotnie.

2. Funkcjonariusz zwolniony ze służby może używać stopnia służbowego, z dodaniem określenia "w stanie spoczynku", chyba że nastąpiła utrata tego stopnia.

3. Funkcjonariusz Służby Celno - Skarbowej przyjęty ponownie do służby po zwolnieniu na własną prośbę, zachowuje stanowisko i stopień służbowy, który posiadał w dniu zwolnienia ze służby.

Art. 71 [Utrata stopnia służbowego] Utrata stopnia służbowego następuje w przypadku:

1) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego;

2) orzeczenia prawomocnym wyrokiem sądu pozbawienia praw publicznych;

3) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe;

4) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze Służby Celno-Skarbowej.

Art. 72 [Pozbawienie stopnia służbowego]

1. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, pozbawia stopnia służbowego nadinspektora i generała w korpusie generałów Służby Celno-Skarbowej.

2. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej pozbawia stopnia służbowego funkcjonariuszy z korpusu oficerów młodszych Służby Celno-Skarbowej i korpusu oficerów starszych Służby Celno-Skarbowej.

3. Kierownik jednostki organizacyjnej obniża stopień służbowy oraz pozbawia stopnia służbowego w przypadkach innych niż określone w ust. 1 i 2.

Art. 73 [Przywrócenie stopnia służbowego]

1. Funkcjonariuszowi przywraca się stopień służbowy w przypadku uchylecia:

1) prawomocnego wyroku sądu orzekającego pozbawienie praw publicznych;

2) prawomocnego wyroku skazującego za przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe;

3) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze Służby Celno-Skarbowej;

4) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej pozbawienia stopnia oficerskiego lub generalskiego;

5) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej obniżenia stopnia służbowego.

2. W przypadku przywrócenia stopnia służbowego przepis art. 72 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 3

3. Jeżeli w przypadkach przywrócenia do służby, o których mowa w ust. 1 pomiędzy momentem zwolnienia z służby a datą przywrócenia do niej upłynął taki okresu czasu, w którym funkcjonariusz pełniąc służbę awansowałby obligatoryjnie w stopniu, to przywrócenie do służby następuje na odpowiednio wyższy stopień służbowy niż ten zajmowany przed zwolnieniem z służby.

4. W przypadku o którym mowa w ust.1 funkcjonariusz otrzymuje uposażenie nie mniejsze niż posiadał przed zwolnieniem z służby, z uwzględnieniem aktualizacji jego wartości przypadającej na dzień powrotu do służby

Art. 74 [Mianowanie na wyższy stopień służbowy]

1. Mianowanie na wyższy stopień służbowy następuje odpowiednio do zajmowanego stanowiska służbowego, posiadanych kwalifikacji zawodowych oraz opinii służbowej i następuje po odbyciu lat służby w stopniach: szeregowych, podoficerów i aspirantów, z wyłączeniem stopnia starszego aspiranta:

1) starszego aplikanta - roku;

2) rewidenta - roku;

3) młodszego rachmistrza – 2 lat;

4) rachmistrza – 2 lat;

5) starszego rachmistrza – 2 lat;

6) młodszego aspiranta - 3 lat;

7) aspiranta - 3 lat;

8) starszego aspiranta - 2 lat;

9) podkomisarza - 3 lat;

10) komisarza - 4 lat;

11) nadkomisarza - 4 lat;

12) podinspektora - 3 lat;

13) młodszego inspektora - 4 lat;

14) inspektora - 4 lat.

2. Do terminu, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się okresów:

- 1) prowadzenia postępowania karnego przeciwko funkcjonariuszowi o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego;
- 2) prowadzenia postępowania karnego skarbowego przeciwko funkcjonariuszowi o umyślne przestępstwo skarbowe;
- 3) prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonariuszowi;
- 4) za które funkcjonariusz otrzymał negatywną ocenę okresową;
- 5) nieobecności trwających łącznie co najmniej połowę okresu służby wymaganego do nadania wyższego stopnia służbowego z tytułu urlopu bezpłatnego, urlopu wychowawczego oraz choroby;
- 6) niepełnienia służby przez co najmniej połowę okresu służby wymaganego do nadania wyższego stopnia służbowego z powodu zawieszenia funkcjonariusza w pełnieniu obowiązków.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku:

- 1) gdy w postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy postępowanie takie zostało umorzone wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepełnienia czynu;
- 2) gdy w postępowaniu karnym lub karnym skarbowym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy takie postępowanie zostało umorzone ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1-2 i 6 Kodeksu postępowania karnego, a także w przypadku uchylenia prawomocnego wyroku skazującego.

4. Okresy, o których mowa w ust. 1, wymagane do mianowania na wyższy stopień służbowy mogą zostać skrócone, jeżeli funkcjonariusz:

- 1) ma szczególne kwalifikacje zawodowe lub
- 2) ma szczególne umiejętności do pełnienia służby, lub
- 3) zasługuje na wyróżnienie.

5. Okresy służby, o których mowa w ust.1 stanowią jednocześnie minimalny wymagany okres służby w stopniu, jednak w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w celu zapewnienia właściwej organizacji i właściwego funkcjonowania jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej na wniosek komendanta wojewódzkiego lub naczelnika urzędu celno-skarbowego może mianować funkcjonariusza na wyższy stopień służbowy z pominięciem wymaganego okresu pełnienia służby w danym stopniu, o którym mowa w ust. 1, nie więcej jednak niż o dwa stopnie służbowe.

6. W przypadku mianowania po raz pierwszy na stopień służbowy w korpusie oficerów młodszych mianowanie następuje na pierwszy stopień służbowy w tym korpusie.

7. W przypadkach, o których mowa w ust. 5 i 6, przepisy art. 69 ust. 4, 8 i 9 stosuje się.

8. Funkcjonariusza zwalnianego ze służby w przypadkach, o których mowa w art. 95 ust. 2 pkt. 4

oraz art. 95 ust.1 pkt.6, za zgodą Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, można mianować na wyższy stopień służbowy za szczególne zasługi dla służby.

9. W uzasadnionych przypadkach funkcjonariusza można pośmiertnie mianować na wyższy stopień służbowy.

10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb mianowania funkcjonariusza na stopień służbowy,
- 2) osoby uprawnione do składania wniosków,
- 3) terminy dokonywania mianowań,
- 4) wzór wniosku o mianowanie

- mając na uwadze sprawne i prawidłowe dokonywanie mianowań na stopień służbowy oraz właściwość przełożonych w tym zakresie.

Art. 75 [Równorzędność stopni służbowych]

1. Funkcjonariusza albo byłego funkcjonariusza Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Straży Granicznej lub Służby Ochrony Państwa oraz osobę posiadającą stopień wojskowy, przyjmowanych do służby mianuje się na stopień służbowy w Służbie Celno-Skarbowej równorzędny z posiadanym stopniem służbowym. Mianowanie może być uzależnione od odbycia szkolenia wymaganego do mianowania na dany stopień służbowy.

1a. Mianowania, o którym mowa w ust. 1, na stopień w Służbie Celno-Skarbowej dokonuje:

- 1) w korpusie oficerów - Szef Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) w korpusach szeregowych, podoficerów i aspirantów - właściwi przełożeni, o których mowa w art. 192 ust. 2, 3 i 5.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, równorzędność stopni, o których mowa w ust. 1, uwzględniając równorzędność okresów służby i stażu oraz kwalifikacji zawodowych uzyskanych w dotychczasowych jednostkach z kwalifikacjami wymaganymi w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 76 [Staż służby] Do stażu służby wymaganego do powołania lub mianowania na określone stanowisko służbowe zalicza się okresy służby lub pracy w Straży Granicznej, Policji, Urzędzie Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Wywiadu Wojskowego, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Ochrony Państwa, Straży Marszałkowskiej, Państwowej Straży Pożarnej, Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Inspekcji Celnej, Służbie Celno-Skarbowej, Służbie Celnej i Służbie Więziennej.

Art. 77 [Warunki awansu]

1. Funkcjonariusz może być powołany albo mianowany na wyższe stanowisko służbowe, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) posiada wykształcenie, kwalifikacje zawodowe oraz staż służby wymagane na tym stanowisku;
- 2) podczas ostatniego opiniowania służbowego nie otrzymał jednej z opinii służbowych, o których mowa w art. 87 ust. 2 pkt 2 albo 3 albo art. 95 ust. 1 pkt 2 albo ust. 2 pkt 1 - przez okres jednego roku od dnia wydania ostatecznej opinii służbowej;
- 3) nie jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne lub dyscyplinarne;
- 4) nie został ukarany karą dyscyplinarną - do czasu jej zatarcia;
- 5) nie został skazany prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo lub wykroczenie - przez okres jednego roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia oraz w czasie warunkowego zawieszenia wykonania kary;
- 6) nie jest w okresie próby w przypadku, gdy postępowanie karne przeciwko niemu zostało warunkowo umorzone;
- 7) stwierdzono przydatność funkcjonariusza i jego predyspozycje do służby w przypadku poddania testowi sprawności fizycznej, badaniu psychologicznemu lub badaniu psychofizjologicznemu, o których mowa w art. 81 ust. 1.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach funkcjonariusz, który nie spełnia wymogów w zakresie wykształcenia lub kwalifikacji zawodowych, lub stażu służby wymaganych na wyższym stanowisku służbowym, wzorowo wywiązujący się z obowiązków służbowych i przejawiający inicjatywę na dotychczas zajmowanym stanowisku służbowym, za zgodą Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, może zostać mianowany na wyższe stanowisko służbowe.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, funkcjonariusz jest obowiązany do uzupełnienia:

- 1) wykształcenia wymaganego na wyższym stanowisku, w ciągu 6 lat od dnia mianowania na to stanowisko lub
- 2) kwalifikacji zawodowych wymaganych na wyższym stanowisku, w terminie określonym przez przełożonego, o którym mowa w art. 65 ust.1

4. Funkcjonariusza mianowanego na wyższe stanowisko służbowe w trybie ust. 2, w przypadku niezpełnienia wykształcenia lub kwalifikacji zawodowych, na zasadach określonych w ust. 3, nie można ponownie mianować w tym trybie.

Art. 78 [Upoważnienie ustawowe] Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie wykształcenia i kwalifikacji zawodowych oraz stażu służby, jakim powinien odpowiadać funkcjonariusz na określonym stanowisku służbowym, uwzględniając zakres wykonywanych zadań na tym stanowisku.

Art. 79 [Okresowe opiniowanie]

1. Funkcjonariusz podlega okresowemu opiniowaniu służbowemu.

2. Funkcjonariusza zapoznaje się z opinią służbową w ciągu 14 dni od jej sporządzenia; może on w terminie 14 dni od zapoznania się z opinią wnieść odwołanie do wyższego przełożonego. Do sporządzenia i wniesienia odwołania funkcjonariusz może udzielić pełnomocnictwa wybranemu adwokatowi lub radcy prawnemu.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb okresowego opiniowania funkcjonariuszy oraz tryb wnoszenia i rozpatrywania odwołań od opinii służbowych, uwzględniając terminy i okoliczności powodujące sporządzanie opinii, kryteria, na podstawie których są sporządzane opinie, skalę ocen i przesłanki, które uwzględnia się w procesie opiniowania, właściwość przełożonych w zakresie wydawania i rozpatrywania odwołań od opinii, a także wzór kwestionariusza opinii służbowej.

Art. 80

Funkcjonariusz pełniący służbę na określonych stanowiskach służbowych lub w określonych komórkach organizacyjnych albo przewidywany do takiej służby może być poddany testowi sprawności fizycznej, badaniu psychologicznemu lub badaniu psychofizjologicznemu, mającym na celu sprawdzenie jego przydatności i predyspozycji do służby na tych stanowiskach lub w tych komórkach organizacyjnych.

Art. 81 [Testy, badania]

1. Przeprowadzenie testu i badań, o których mowa w art. 80, w stosunku do funkcjonariuszy pełniących służbę lub ubiegających się o podjęcie służby w:

1) Komendzie Głównej Służby Celno-Skarbowej zarządza Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej;

2) wojewódzkim oddziale Służby Celno-Skarbowej, ośrodku szkolenia Służby Celno-Skarbowej albo ośrodku Służby Celno-Skarbowej zarządza komendant tego oddziału, ośrodka szkolenia albo ośrodka;

3. Testami lub badaniami, o których mowa w ust. 1, mogą być, na zarządzenie Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, objęci również funkcjonariusze kwalifikowani do skierowania na określone szkolenia jak również inni funkcjonariusze, jeżeli wymaga tego dobro służby.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) tryb, warunki i właściwość komórek organizacyjnych do przeprowadzania testu sprawności fizycznej, badania psychologicznego i badania psychofizjologicznego mających na celu sprawdzenie przydatności i predyspozycji funkcjonariusza do służby na określonych stanowiskach służbowych lub w określonych komórkach organizacyjnych, albo odbycia szkolenia,

2) tryb, warunki i właściwość komórek organizacyjnych do przeprowadzania badań psychofizjologicznych określonych w niniejszej ustawie

3) stanowiska służbowe oraz komórki organizacyjne, w których funkcjonariusze mogą być poddani badaniom i testom, o których mowa w ust. 1

- uwzględniając zakres i ramową metodykę przeprowadzania badań i testów, w zależności od celu badania lub testu, a także terminy ich przeprowadzania, w przypadku gdy badania lub testy mają charakter okresowy.

Art. 82 [Obowiązek utrzymywania sprawności fizycznej, testy sprawności]

1. Funkcjonariusz jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie

przez niego zadań służbowych przez uczestnictwo w zajęciach z wychowania fizycznego lub zajęciach sportowych organizowanych przez jednostki organizacyjne Służby Celno-Skarbowej.

2. Sprawność fizyczną, o której mowa w ust. 1, ocenia się na podstawie wyników testu sprawności fizycznej funkcjonariuszy.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres, szczegółowe warunki, tryb i terminy przeprowadzania testu sprawności fizycznej oraz szczegółowy sposób oceniania testu, przypadki, w jakich można zwolnić funkcjonariusza z testu, a także przełożonych właściwych w tych sprawach, uwzględniając charakter służby w Służbie Celno-Skarbowej oraz okoliczności uzasadniające zwolnienie funkcjonariusza z testu.

4. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określi, w drodze zarządzenia, rodzaje zajęć z zakresu wychowania fizycznego lub zajęć sportowych realizowanych w jednostkach organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej oraz zadania jednostek w tym zakresie, mając na względzie charakter służby w Służbie Celno-Skarbowej oraz właściwe przygotowanie funkcjonariuszy do testu sprawności fizycznej.

5. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określi, w drodze zarządzenia, wymagania, jakie powinny spełniać osoby prowadzące zajęcia, mając na uwadze utrzymanie sprawności fizycznej funkcjonariuszy zapewniającej wykonywanie przez nich zadań służbowych, uwzględniając charakter służby w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 83 [Przeniesienie; delegowanie]

1. Funkcjonariusz może być przeniesiony do pełnienia służby albo delegowany do czasowego pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej lub innej miejscowości z urzędu lub na własną prośbę.

1a. Pod pojęciem przeniesienia należy rozumieć każdorazową sytuację w wyniku której funkcjonariusz zmienia dotychczasowe miejsce pełnienia służby

1b 1. Funkcjonariusza nie można przenieść w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego lub urlopu wychowawczego,

2. Funkcjonariusz może być delegowany do czasowego pełnienia służby:

1) na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w ramach wykonywania zadań określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej lub umowach międzynarodowych wiążących Rzeczpospolitą Polską;

2) na terytorium państw nienależących do Unii Europejskiej w ramach wykonywania zadań określonych w umowach międzynarodowych wiążących Rzeczpospolitą Polską, za jego pisemną zgodą;

3) do Krajowej Administracji Skarbowej

3. Delegowanie, o którym mowa w ust. 1 i ust. 2 pkt 1, jeżeli następuje z urzędu nie może przekraczać łącznie 6 miesięcy w okresie 2 lat, chyba że funkcjonariusz wyraża zgodę na dłuższe delegowanie w tym okresie.

4. Delegowanie, o którym mowa w ust.2 pkt.3 może za zgodą funkcjonariusza być delegowaniem bez ograniczeń czasowych

4a. Okres 2 lat, o którym mowa w ust. 3, liczy się od dnia, w którym rozpoczęło się pierwsze delegowanie.

4b. W okresie 2 lat od dnia przeniesienia z urzędu do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej lub innej miejscowości, funkcjonariusz może być, po raz kolejny, przeniesiony do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej lub innej miejscowości, tylko za jego pisemną zgodą.

4c. Przepisu ust. 4b nie stosuje się, jeżeli przeniesienie funkcjonariusza do innej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej jest związane ze zmianami organizacyjnymi w Służbie Celno-Skarbowej i nie powoduje zmiany warunków i miejsca pełnienia służby.

4. Do przenoszenia lub delegowania funkcjonariusza właściwi są:

1) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej:

a) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej w ramach wykonywania zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1, w przypadku gdy zadania te wykonują funkcjonariusze pełniący służbę w Komendzie Głównej Służby Celno-Skarbowej, funkcjonariusze więcej niż jednego oddziału Służby Celno-Skarbowej lub gdy Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej tak zdecyduje,

c) na terytorium państw nienależących do Unii Europejskiej w ramach wykonywania zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 2;

2) komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej:

a) w ramach terytorialnego zasięgu działania oddziału Służby Celno-Skarbowe oraz do Krajowej Administracji Skarbowej,

b) na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej w ramach wykonywania zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1, w przypadku gdy zadania te wykonują podlegli mu funkcjonariusze;

Art. 84 [Skierowanie do zadań służbowych w innej miejscowości]

1. Funkcjonariusza można skierować do wykonywania zadań służbowych polegających na udzielaniu pomocy Policji, o których mowa w art. 18b ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

2. W przypadku gdy skierowanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wykonywanie zadań służbowych w innej miejscowości niż miejscowość pełnienia służby lub poza terytorialnym zasięgiem działania jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, w której funkcjonariusz pełni służbę, skierowanie następuje na okres nie dłuższy niż 3 miesiące w roku kalendarzowym.

3. Skierowanie, o którym mowa w ust. 1, następuje na podstawie polecenia Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, komendanta wojewódzkiego Służby Celno-Skarbowej, komendanta ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej albo komendanta ośrodka Służby Celno-Skarbowej. W przypadku wydania polecenia w formie ustnej funkcjonariusz otrzymuje potwierdzenie wydania tego polecenia na piśmie nie później niż w ciągu 3 dni od dnia jego wydania.

4. Funkcjonariuszowi skierowanemu do wykonywania zadań służbowych w innej miejscowości niż

miejscowość pełnienia służby przysługują należności z tytułu podróży służbowych.

Art. 85 [Powierzenie innych obowiązków]

Funkcjonariuszowi można powierzyć pełnienie obowiązków służbowych na innym stanowisku na czas nieprzekraczający 12 miesięcy. W okresie tym funkcjonariuszowi przysługuje uposażenie stosownie do powierzonego stanowiska, lecz nie niższe od dotychczasowego.

Art. 86 [Właściwość organu]

Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej jest organem właściwym w sprawach oddelegowania funkcjonariusza do pracy poza Służbą Celno-Skarbową zwanego dalej „oddelegowaniem”, oraz odwołania z tego oddelegowania, z zastrzeżeniem art. 11g ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

Art. 87 [Przeniesienie na niższe stanowisko]

1. Funkcjonariusza przenosi się na niższe stanowisko służbowe w razie wymierzenia kary dyscyplinarnej wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe.

2. Funkcjonariusza można przenieść na niższe stanowisko służbowe w przypadkach:

1) orzeczenia przez komisję lekarską trwałej niezdolności do pełnienia służby na zajmowanym stanowisku, jeżeli nie ma możliwości mianowania go na stanowisko równorzędne;

2) nieprzydatności na zajmowanym stanowisku, stwierdzonej w opinii służbowej w okresie służby przygotowawczej;

3) niewywiązywania się z obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku, stwierdzonego w okresie służby stałej w dwóch kolejnych opiniach służbowych, między którymi upłynęło co najmniej 6 miesięcy;

4) likwidacji zajmowanego stanowiska służbowego lub z przyczyn uzasadnionych potrzebami organizacyjnymi, gdy nie ma możliwości mianowania go na inne równorzędne stanowisko;

5) upływu okresu jednego roku pozostawania w dyspozycji, gdy nie ma możliwości mianowania go na równorzędne stanowisko służbowe.

3. Funkcjonariusza można przenieść na niższe stanowisko służbowe również na jego prośbę.

Art. 88 [Równorzędne stanowisko służbowe] Równorzędnym stanowiskiem służbowym jest stanowisko zaszeregowane do tej samej grupy uposażenia zasadniczego i takiego samego stopnia etatowego.

Art. 89 [Zawieszenie w czynnościach]

1. Funkcjonariusza zawiesza się w czynnościach służbowych na okres nie dłuższy niż 3 miesiące w razie jego tymczasowego aresztowania w sprawie o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe umyślne. Jeżeli okres tymczasowego aresztowania jest dłuższy niż 3 miesiące, zawieszenie ulega z mocy prawa przedłużeniu do czasu zakończenia tymczasowego aresztowania.

2. Funkcjonariusza zawiesza się w czynnościach służbowych na okres nie dłuższy niż 3 miesiące w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe umyślne. Po upływie wskazanego okresu zawieszenia funkcjonariusza można zawiesić na dalszy, nie dłuższy niż 9 miesięcy, okres lub skierować funkcjonariusza do pełnienia służby w innej komórce lub jednostce lub przy innych zadaniach, jeżeli dotychczasowy przebieg służby i postawa funkcjonariusza wskazują, że nie zachodzi obawa nienależytego wykonywania obowiązków służbowych.

3. W razie wniesienia przeciwko funkcjonariuszowi aktu oskarżenia określonego w art. 55 § 1 Kodeksu postępowania karnego przepis ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

4. W uzasadnionych przypadkach okres zawieszenia w czynnościach służbowych opisany w ust. 1-3 można przedłużyć do czasu prawomocnego ukończenia postępowania karnego.

Art. 90 [Przełożony właściwy do zawieszania funkcjonariusza w czynnościach służbowych]

1. Przełożonymi właściwymi do zawieszania funkcjonariuszy w czynnościach służbowych są:

1) minister właściwy do spraw finansów publicznych - w stosunku do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej

2) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej - w stosunku do:

- a) zastępców Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej,
- b) komendantów wojewódzkich Służby Celno-Skarbowej,
- c) komendantów ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej,
- d) komendantów ośrodków Służby Celno-Skarbowej,
- e) funkcjonariuszy pełniących służbę w Komendzie Głównej Służby Celno-Skarbowej,
- f) innych bezpośrednio mu podległych funkcjonariuszy;

3) komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej, komendant ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej i komendant ośrodka Służby Celno-Skarbowej - w stosunku do:

- a) funkcjonariuszy pełniących służbę na stanowiskach służbowych odpowiednio w podległych im oddziałach Służby Celno-Skarbowej, ośrodkach szkolenia Służby Celno-Skarbowej lub ośrodkach Służby Celno-Skarbowej,
- b) innych bezpośrednio mu podległych funkcjonariuszy.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może zawiesić w czynnościach służbowych również funkcjonariuszy wymienionych w ust. 1 pkt 3.

3. Okres zawieszenia w czynnościach służbowych przedłuża przełożony właściwy do zawieszenia w czynnościach służbowych. Jeżeli zawieszenie w czynnościach służbowych nastąpiło na podstawie ust. 2, okres zawieszenia w czynnościach służbowych przedłuża Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej.

Art. 91 [Decyzja o zawieszeniu w czynnościach służbowych]

1. Zawieszenie w czynnościach służbowych oraz przedłużenie okresu zawieszenia w czynnościach służbowych następują w drodze decyzji.

2. W decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych oraz decyzji o przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach służbowych zamieszcza się:

- 1) oznaczenie przełożonego podejmującego decyzję;
 - 2) datę wydania;
 - 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe zawieszonoego funkcjonariusza, którego decyzja dotyczy;
 - 4) powołanie podstawy prawnej;
 - 5) wskazanie okresu, na który następuje zawieszenie lub przedłużenie okresu zawieszenia;
 - 6) uzasadnienie faktyczne i prawne zawieszenia w czynnościach służbowych funkcjonariusza;
 - 7) pouczenie o przysługującym zawieszonemu funkcjonariuszowi środka odwoławczym;
 - 8) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska przełożonego.
3. Decyzję, o której mowa w ust. 2, doręcza się niezwłocznie zainteresowanemu funkcjonariuszowi, a kopię decyzji włącza się do jego akt osobowych.

Art. 92 [Droga odwoławcza]

1. Od decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych oraz od decyzji o przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach służbowych funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do:

- 1) ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jeżeli decyzję wydał Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej;
- 2) Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, jeżeli decyzję wydał: komendant wojewódzkiego oddziału Służby Celno-Skarbowej, komendant ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej i komendant ośrodka Służby Celno-Skarbowej.

2. Jeżeli decyzję o zawieszeniu w czynnościach służbowych lub decyzję o przedłużeniu okresu zawieszenia w czynnościach służbowych wydał minister właściwy do spraw finansów publicznych, odwołanie nie przysługuje. Odwołujący może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy do ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stosuje się przepisy dotyczące odwołań od decyzji.

3. Wniesienie odwołania od decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych lub od decyzji o jego przedłużeniu nie wstrzymuje wykonania tych decyzji.

4. Odwołanie i wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, o których mowa w ust. 1 i 2, wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji przełożonego, który wydał decyzję.

5. Funkcjonariusz może upoważnić adwokata lub radcę prawnego do sporządzenia i wniesienia odwołania lub wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, o którym mowa w ust. 4

5. Rozpatrzenie odwołania lub wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy następuje w drodze decyzji wydanej w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania lub wniosku, wraz z aktami sprawy.

Art. 93 [Wygaśnięcie decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych]

1. Wygaśnięcie decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych następuje w przypadku:

- 1) upływu terminu określonego w decyzji o zawieszeniu w czynnościach służbowych, jeżeli zawieszenia nie przedłużono do czasu ukończenia postępowania karnego;
- 2) prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego;
- 3) zwolnienia funkcjonariusza ze służby;
- 4) wygaśnięcia stosunku służbowego funkcjonariusza.

2. Decyzję o zawieszeniu w czynnościach służbowych uchyla się w przypadku ustania przesłanek:

- 1) wskazujących na celowość zawieszenia, o których mowa w art. 89 ust.2
- 2) które były podstawą przedłużenia okresu zawieszenia.

3. Do decyzji o uchyleniu zawieszenia w czynnościach służbowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 90 ust. 1 i 2, art. 91 ust. 2 pkt 1-4 i 6-8 i ust. 3 oraz art. 92.

Art. 94 [Skierowanie do komisji lekarskiej]

1. Funkcjonariusz może być skierowany do komisji lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych:

- 1) z urzędu lub na jego wniosek - w celu określenia stanu zdrowia oraz ustalenia zdolności fizycznej i psychicznej do służby, jak również związku poszczególnych chorób ze służbą;
- 2) z urzędu - w celu sprawdzenia prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby lub prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego.

2. Funkcjonariusz jest obowiązany poddać się badaniom zleconym przez komisję lekarską, w tym również badaniom specjalistycznym, psychologicznym i dodatkowym.

3. W przypadku gdy przeprowadzone badania i zgromadzona dokumentacja nie pozwalają na wydanie orzeczenia, funkcjonariusz może zostać skierowany na obserwację w podmiocie leczniczym, jeżeli wyraża na to zgodę.

4. Funkcjonariusz może być poddany badaniom psychofizjologicznym w związku z postępowaniem prowadzonym w sprawach, o których mowa w art. 1 ust. 3.

5. W sprawach skierowania funkcjonariusza na badanie psychofizjologiczne w przypadku, o którym mowa w ust. 4, jest właściwy Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej.

Art. 95 [Zwolnienie ze służby]

1. Funkcjonariusza zwalnia się ze służby w przypadkach:

- 1) orzeczenia trwałej niezdolności do służby przez komisję lekarską;
- 2) nieprzydatności do służby, stwierdzonej w opinii służbowej w okresie służby przygotowawczej;

- 3) wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby;
- 4) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe umyślne;
- 5) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego lub nabycia obywatelstwa innego państwa;
- 6) pisemnego zgłoszenia przez funkcjonariusza żądania zwolnienia ze służby;
- 7) odmowy złożenia ślubowania;

2. Funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadkach:

- 1) niewywiązywania się z obowiązków służbowych w okresie odbywania służby stałej, stwierdzonego w dwóch kolejnych opiniach, między którymi upłynęło co najmniej 6 miesięcy;
- 2) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe inne niż określone w ust. 1 pkt 4;
- 3) warunkowego umorzenia postępowania karnego lub postępowania karnego skarbowego, jeżeli popełniony czyn stanowił przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe
- 4) powołania do innej służby państwowej, objęcia funkcji z wyboru w organach wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego, podjęcia pracy w instytucji Unii Europejskiej lub organizacji międzynarodowej;
- 5) zaistnienia innej, niż określone w pkt 1-4 lub 5-10, ważnej przyczyny, jeżeli dalsze pozostawanie w służbie nie gwarantuje należytego wykonywania obowiązków służbowych, w szczególności gdy wymaga tego dobro Służby Celno-Skarbowej lub gdy nastąpiła utrata zaufania niezbędnego do wykonywania obowiązków służbowych;
- 6) niewyrażenia zgody na przeniesienie na niższe stanowisko służbowe z przyczyn określonych w art. 87 ust. 2;
- 7) upływu 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby;
- 8) dwukrotnego nieusprawiedliwionego niestawienia się na badania, o których mowa w art. 94 ust. 2, lub niepoddania się im, albo w przypadku dwukrotnego nieusprawiedliwionego niestawienia się na obserwację w podmiocie leczniczym, w przypadku wyrażenia zgody przez funkcjonariusza, chyba że skierowanie do komisji lekarskiej nastąpiło na wniosek funkcjonariusza;
- 9) upływu 12 miesięcy zawieszenia w czynnościach służbowych, jeżeli nie ustały przyczyny będące podstawą zawieszenia, a nie zastosowano art. 89 ust.4

3. Funkcjonariusza zwalnia się ze służby w terminie do 3 miesięcy od dnia pisemnego zgłoszenia przez niego wystąpienia ze służby.

4. W przypadku wszczęcia lub prowadzenia postępowania dyscyplinarnego wobec funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 3, zwolnienie ze służby następuje w terminie do 6 miesięcy od dnia pisemnego zgłoszenia wystąpienia ze służby.

Art. 96 [Wygaśnięcie stosunku służbowego]

1. Stosunek służbowy wygasa w przypadku:

- 1) śmierci funkcjonariusza;
- 2) stwierdzenia zaginięcia funkcjonariusza.

2. Decyzję o wygaśnięciu stosunku służbowego wydaje się na podstawie skróconego aktu zgonu albo ostatecznej decyzji ministra właściwego do spraw finansów publicznych o stwierdzeniu zaginięcia funkcjonariusza.

Art. 97 [Wylączenie stosowania] Przepisów art. 95 ust. 3 i 4 nie stosuje się do funkcjonariusza pełniącego służbę w czasie wojny.

Art. 98 [Uchylenie skutków orzeczeń]

1. Uchylenie lub stwierdzenie nieważności decyzji o zwolnieniu ze służby w Służbie Celno-Skarbowej z powodu jej niezgodności z prawem stanowi podstawę przywrócenia do służby na stanowisko równorzędne.

2. Jeżeli zwolniony funkcjonariusz w ciągu 7 dni od przywrócenia do służby nie zgłosi pisemnie gotowości niezwłocznego jej podjęcia, stosunek służbowy ulega rozwiązaniu. Przepis art. 95 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Prawo do uposażenia powstaje z dniem podjęcia służby, chyba że po zgłoszeniu się do służby zaistniały okoliczności usprawiedliwiające niepodjęcie tej służby.

4. Funkcjonariuszowi przywróconemu do służby przysługuje za okres pozostawania poza służbą świadczenie pieniężne nie niższe, niż dotychczas otrzymywane na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem, nie więcej jednak niż za okres 6 miesięcy i nie mniej niż za 1 miesiąc. Świadczenie pieniężne wypłaca się w terminie 14 dni od dnia złożenia przez funkcjonariusza wniosku w tej sprawie wraz z dokumentem potwierdzającym fakt przywrócenia do służby. Przez uposażenie dotychczasowe należy rozumieć taką samą wielokrotność przeciętnego uposażenia określonego w rozporządzeniu wydanym na podst. art. 154 odpowiednio w dniu zwolnienia i przywrócenia do służby.

5. Okres pozostawania poza służbą wlicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia i świadczenia należne funkcjonariuszowi.

6. W przypadku jeśli okresy pozostawania poza służbą, o których mowa w ust. lub część tego okresu wchodzi w skład okresu 10 lat kalendarzowych wybranych do przez funkcjonariusza jako podstawa do ustalenia wymiaru emerytury w rozumieniu art. 5 ust.1a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin wówczas przyjmuje się na potrzeby wyliczenia wysokości emerytury uposażenie dotychczasowe ustalane na zasadach określonych w ust. 4.

7. Przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio do funkcjonariuszy, których podstawa wymiaru emerytury

obliczana jest na podstawie art. 18f ust.1 lub ust.2 stawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin

8. Za okres pozostawania poza służbą funkcjonariuszowi nie przysługuje prawo do urlopów wypoczynkowych.

9. Prawo do świadczenia pieniężnego określonego w ust. 4 nie wyłącza prawa funkcjonariusza do sądowego dochodzenia na drodze cywilnej przed sądem powszechnym roszczeń odszkodowawczych za niesłuszne zwolnienie i szkody materialne oraz niematerialne nim wyrządzone. Funkcjonariusz dochodzący takich roszczeń jest zwolniony z obowiązku ponoszenia jakichkolwiek opłat sądowych.

Art. 99 [Przywrócenie do służby]

1. Funkcjonariusza zwolnionego ze służby na podstawie art. 95 ust. 2 pkt 10 na jego wniosek złożony w terminie 7 dni od dnia prawomocnego zakończenia postępowania karnego lub postępowania karnego skarbowego, przywraca się do służby, jeżeli prowadzone przeciwko niemu postępowanie zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania ze względu na okoliczności określone w art. 17 § 1 pkt 1-3, 6, 9-11 Kodeksu postępowania karnego.

2. Do funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 98 stosuje się odpowiednio.

3. Przepis ust. 1 i 2 stosuje się również do funkcjonariusza zwolnionego na podstawie art. 95 ust.2 pkt.5, jeżeli powodem zastosowania tego przepisu było toczące się przeciw funkcjonariuszowi postępowanie karne.

4. Przepis ust. 1 i 2 stosuje się również do funkcjonariusza zwolnionego na podstawie przepisów o zwolnieniu obowiązujących w ustawie o Służbie Celnej

Art. 100 [Przywrócenie do służby]

1. Przywraca się do służby funkcjonariusza zwolnionego na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 3, jeżeli zapadło prawomocne orzeczenie dyscyplinarne uchylające dotychczasowe orzeczenie i stwierdzające uniewinnienie ukaranego funkcjonariusza lub umorzenie postępowania dyscyplinarnego, w postępowaniu dyscyplinarnym, które wznowiono ze względu na to, że prowadzone przeciwko niemu, o ten sam czyn, postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania ze względu na okoliczności określone w art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania karnego albo w art. 5 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, na jego pisemny wniosek złożony w terminie 7 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego wznowione postępowanie dyscyplinarne.

2. Jeżeli po przywróceniu do służby okaże się, że mimo złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz nie może zostać do niej dopuszczony, gdyż po zwolnieniu zaistniały okoliczności powodujące niemożność jej pełnienia, w szczególności z uwagi na brak nieposzlakowanej opinii, karalność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, niedawanie rękojmi zachowania tajemnicy stosownie do wymogów określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych, brak zdolności fizycznej i psychicznej do służby, stosunek służbowy ulega rozwiązaniu, chyba że zaistnieje inna podstawa zwolnienia. Przepisu art. 101 ust. 1 nie stosuje się.

3. Do funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 98 stosuje się odpowiednio.

Art. 101 [Opinia związku zawodowego o zwolnieniu]

1. Zwolnienie funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 2 pkt 1, 4, 6 i 7 nie może nastąpić przed upływem 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby, chyba że funkcjonariusz zgłosi pisemne wystąpienie ze służby.

2a. Do okresu choroby stanowiącego przyczynę zaprzestania służby, o którym mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy choroby stanowiące przyczynę zaprzestania służby, jeżeli przerwa między kolejnymi okresami nie przekracza 60 dni.

2b. Wykonanie decyzji o zwolnieniu funkcjonariusza ze służby ulega wstrzymaniu do dnia następującego po ostatnim dniu choroby, nie dłużej jednak niż do dnia następującego po upływie 12 miesięcy, jeżeli zwolnienie następuje na podstawie, o której mowa w ust. 1.

3. Zwolnienie funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 95 ust. 2 pkt 5 może nastąpić po zasięgnięciu opinii zakładowej organizacji związkowej reprezentującej funkcjonariusza.

4. Funkcjonariusz może wskazać zakładową organizację związkową, o której mowa w ust. 3, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania w sprawie wskazania takiej organizacji.

5. Zakładowa organizacja związkowa, o której mowa w ust. 3, sporządza opinię w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku o sporządzenie opinii.

6. W przypadku, gdy funkcjonariusz w terminie, o którym mowa w ust. 4, nie wskazał zakładowej organizacji związkowej albo zakładowa organizacja związkowa w terminie, o którym mowa w ust. 5, nie przekazała opinii, zwolnienie funkcjonariusza ze służby może nastąpić bez zasięgnięcia opinii zakładowej organizacji związkowej.

Art. 102 [Zakaz zwolnienia]

1. Funkcjonariusza nie można zwolnić ze służby w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego lub urlopu wychowawczego, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 95 ust. 1 pkt 3 i 4, ust. 2 pkt 2, 3 oraz ust. 3.

Art. 103 [Podmioty zwalniające z służby]

Funkcjonariuszy zwalniają ze służby właściwi przełożeni, o których mowa w art. 65 ust. 1.

Art. 104 [Świadcstwo; opinia]

1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby otrzymuje niezwłocznie świadectwo służby oraz na swój wniosek opinię o służbie.

2. Funkcjonariusz może żądać sprostowania świadectwa służby oraz odwołać się do wyższego przełożonego od opinii o służbie w terminie 21 dni od dnia otrzymania opinii lub świadectwa służby. Do wniesienia lub wniosku o sprostowania świadectwa służby odwołania funkcjonariusz może udzielić pełnomocnictwa wybranemu adwokatowi lub radcy prawnemu.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia, szczegółowe dane,

które należy podać w świadectwie służby oraz w opinii o służbie, a także tryb wydawania i dokonywania sprostowań świadectw służby oraz odwoływania się od opinii o służbie, uwzględniając przełożonych właściwych w sprawach świadectw służby i opinii o służbie, informacje, które zamieszczane są w świadectwie służby na życzenie funkcjonariusza, oraz wzór formularza świadectwa służby.

4. W przypadku nieuwzględnienia odwołania, o którym mowa w ust. 2, funkcjonariuszowi przysługuje prawo dochodzenia sprostowania świadectwa służby odpowiednio na zasadach przewidzianych dla pracownika w kodeksie pracy.

Art. 105 [Upoważnienie ustawowe] Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określi, w drodze zarządzenia, sposób prowadzenia przez przełożonych dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem służbowym funkcjonariuszy, sposób prowadzenia akt osobowych oraz wzory dokumentów w tych sprawach w zakresie nieuregulowanym innymi przepisami wydanymi na podstawie ustawy. Zarządzenie powinno określić sposób zakładania akt osobowych funkcjonariuszy, rodzaje gromadzonych w nich dokumentów oraz sposób ich ewidencjonowania.

Art. 106 [Zakres przetwarzania danych osobowych przez SCS]

1. Służba Celno-Skarbowa przetwarza dane osobowe w zakresie niezbędnym do prowadzenia postępowań kwalifikacyjnych do służby w Służbie Celno-Skarbowej, przenoszenia do służby w Służbie Celno-Skarbowej oraz w zakresie wynikającym z przebiegu stosunku służbowego funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej, także po jego ustaniu, w tym ma prawo przetwarzać dane osobowe, o których mowa w art. 9 i art. 10 rozporządzenia (UE) 2016/679, z wyłączeniem danych dotyczących kodu genetycznego oraz danych daktyloskopijnych.

2. Do przetwarzania danych osobowych, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 13 ust. 1 lit. d i e oraz art. 16 rozporządzenia (UE) 2016/679 w zakresie, w jakim przepisy szczególne przewidują odrębny tryb sprostowania. Zabezpieczenie przetwarzania danych osobowych polega co najmniej na dopuszczeniu do ich przetwarzania wyłącznie funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej lub pracowników posiadających pisemne upoważnienie wydane przez administratora danych po pisemnym zobowiązaniu funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej lub pracowników do zachowania przetwarzanych danych w poufności.

3. Administratorem danych osobowych, o których mowa w ust. 1, w zakresie, w jakim przetwarza te dane, jest Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej, komendant ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej lub komendant ośrodka Służby Celno-Skarbowej.

Rozdział 7 Obowiązki i prawa funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej.

Art. 107 [Obowiązki]

1. Funkcjonariusz jest obowiązany dochować obowiązków wynikających z roty złożonego ślubowania.

2. Funkcjonariusz obowiązany jest odmówić wykonania rozkazu lub innego polecenia, jeśli wykonanie rozkazu lub innego polecenia łączyłoby się z popełnieniem przestępstwa.

3. O odmowie wykonania rozkazu lub innego polecenia, o którym mowa w ust. 2, funkcjonariusz powinien w formie pisemnej zameldować Komendantowi Głównemu Służby Celno-Skarbowej z

pominięciem drogi służbowej.

Art. 108 [Niewykonanie polecenia]

1. Przełożony funkcjonariusza niebędącego w stanie wykonać w wyznaczonym terminie lub zakresie polecenia sądu lub prokuratora, o którym mowa w art. 23 ust. 1, jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o przedłużenie terminu, zmianę lub uchylenie polecenia.
2. W wypadku nieusprawiedliwionego niewykonania polecenia w wyznaczonym terminie lub zakresie, na żądanie sądu lub prokuratora przełożony funkcjonariusza wszczyna przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne. O wyniku tego postępowania zawiadamia się odpowiednio sąd lub prokuratora.

Art. 109 [Umundurowanie]

1. Funkcjonariusz nosi umundurowanie określone w przepisach wydanych na podstawie ustawy, w tym umundurowanie typu wojskowego.
2. Funkcjonariusz nosi ordery, odznaczenia i odznaki według zasad obowiązujących w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Funkcjonariusz w czasie służby jest obowiązany do noszenia przepisowego umundurowania i wyposażenia.
4. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określa, w drodze zarządzenia, przypadki, w których funkcjonariusz w czasie wykonywania obowiązków służbowych nie ma obowiązku noszenia umundurowania.
5. Funkcjonariusz otrzymuje umundurowanie bezpłatnie.
6. Funkcjonariusz zwalniany ze służby albo przenoszony do innej formacji mundurowej, na mocy obowiązujących przepisów i zawartego porozumienia dotyczącego przeniesienia funkcjonariusza do innej formacji mundurowej, zwraca umundurowanie wydane po raz pierwszy w związku z mianowaniem lub przeniesieniem do służby w Służby Celno-Skarbowej, w przypadku gdy nie było ono używane i którego okres używalności nie upłynął, lub równowartość tego umundurowania.
7. Funkcjonariusz zwolniony ze służby, z wyłączeniem funkcjonariusza zwolnionego ze służby na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 3-5 i ust. 2 pkt 2 ma prawo do noszenia umundurowania. Prawo to przysługuje też emerytowanemu funkcjonariuszowi na zasadach określonych w rozporządzeniu określonym w ust. 8
8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) rodzaje, wzory, kolory oraz normy należności umundurowania,
 - 2) wzory oznak i emblematów,
 - 3) sposób noszenia umundurowania, oznak i emblematów, a także sposób noszenia odznaki Służby Celno-Skarbowej i symbolu,
 - 4) warunki noszenia umundurowania przez funkcjonariuszy zwolnionych ze służby oraz funkcjonariuszy będących na emeryturze lub rencie

- 5) liczbę punktów przeliczeniowych dla poszczególnych przedmiotów oraz rodzajów umundurowania,
 - 6) sposób realizacji norm należności oraz przypadki i sposób ich pomniejszania lub powiększania,
 - 7) rodzaje umundurowania lub przedmioty umundurowania wydane w naturze lub formie równoważnika pieniężnego,
 - 8) sposób ustalania i obliczania równowartości wydanego umundurowania, które podlega zwrotowi - uwzględniając ilość, okres używalności, opis przedmiotów umundurowania oraz okoliczności, w których funkcjonariusze występują w poszczególnych rodzajach umundurowania, oraz zapewniając, aby rodzaje i wzory umundurowania były praktyczne i estetyczne, a także umożliwiły wykorzystanie umundurowania w różnych warunkach klimatycznych i pogodowych.
9. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może określić, w drodze zarządzenia, normy należności umundurowania specjalistycznego dostosowanego do warunków pełnienia służby.
10. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może określić, w drodze zarządzenia, przypadki uzasadnione szczególnymi warunkami służby, w jakich można przydzielić dodatkowe przedmioty umundurowania, a także normy należności tych przedmiotów.

Art.109a.

1. Funkcjonariusz otrzymuje równoważnik pieniężny za przedmioty umundurowania niewydane w naturze oraz za czyszczenie umundurowania.
2. Równoważnik pieniężny przysługuje za okres od dnia 1 kwietnia danego roku kalendarzowego do dnia 31 marca roku następnego, zwany dalej „rokiem zaopatrzeniowym”.
3. Funkcjonariuszowi mianowanemu lub przeniesionemu do służby w Służby Celno -Skarbowej w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku kalendarzowego, któremu wydaje się z dniem mianowania lub przeniesienia przedmioty umundurowania w naturze, równoważnik pieniężny przysługuje od dnia 1 kwietnia następnego roku kalendarzowego.
4. Równoważnik pieniężny wypłaca się w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące, licząc od dnia powstania uprawnienia do jego wypłaty.
5. Przedmioty umundurowania są wyceniane w sposób bezwalutowy poprzez przypisanie im odpowiedniej ilości punktów przeliczeniowych w ujęciu jednostkowym, rocznym i całkowitym.
6. Równoważnik pieniężny nie przysługuje za okresy nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodu:
 - 1) urlopu wychowawczego lub bezpłatnego, o ile suma nieobecności przekroczy 30 dni kalendarzowych w ciągu roku zaopatrzeniowego;
 - 2) zawieszenia funkcjonariusza w czynnościach służbowych.
7. Równoważnik pieniężny pomniejsza się w przypadku:
 - 1) nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodów, o których mowa w ust. 6;
 - 2) wydania przedmiotów umundurowania w naturze, z wyjątkiem wydania przedmiotów umundurowania w związku z mianowaniem do służby w Służbie Celno – Skarbowej.
8. Wysokość równoważnika pieniężnego ulega jednorazowemu zwiększeniu w przypadku:
 - 1) mianowania na pierwsze stopnie w poszczególnych korpusach
 - 2) powołania na stanowisko Komendanta Głównego Służby Celno - Skarbowej albo zastępcy Komendanta Głównego Służby Celno - Skarbowej.
9. Równoważnik pieniężny podlega zwrotowi w przypadku:
 - 1) zwolnienia funkcjonariusza ze służby w Służbie Celno -Skarbowej w okresie służby przygotowawczej;
 - 2) zwolnienia funkcjonariusza ze służby w Służbie Celno - Skarbowej na podstawie wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby albo skazania prawomocnym wyrokiem sądu za

przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego

3) zaistnienia okoliczności wymienionych w ust. 6 i zwolnienia funkcjonariusza ze służby w Służbie Celno - Skarbowej przed pomniejszeniem równoważnika pieniężnego w przypadku, o którym mowa w ust. 7 pkt 1.

10. W sprawach zwrotu równoważnika pieniężnego, o których mowa w ust. 9, wydaje się decyzję administracyjną.

11. W przypadku nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodu urlopu wychowawczego lub bezpłatnego w dniu rozpoczęcia roku zaopatrzeniowego, wypłatę równoważnika pieniężnego zawieszają się.

12. Wznowienie zawieszonych wypłat równoważnika pieniężnego następuje w terminie miesiąca po ustaniu przyczyn nieobecności funkcjonariusza w służbie.

13. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość równoważnika pieniężnego za przedmioty umundurowania niewydane w naturze oraz na czyszczenie umundurowania, a także podstawę i sposób jego obliczania,
- 2) sposób obliczania kwoty pomniejszenia lub podwyższenia równoważnika pieniężnego,
- 3) wartość pieniężną punktu przeliczeniowego,
- 4) tryb i termin zwracania równoważnika pieniężnego oraz sposób obliczania kwoty należnej do zwrotu,
- 5) podmioty właściwe w sprawach wypłaty i zwrotu równoważnika pieniężnego – uwzględniając normy należności przedmiotów umundurowania, a także przypisaną poszczególnym przedmiotom oraz rodzajom umundurowania liczbę punktów przeliczeniowych

Art. 110 [Legitymacja służbowa]

1. Przy wykonywaniu czynności służbowych nieumundurowany funkcjonariusz obowiązany jest na żądanie obywatela okazać legitymację służbową w taki sposób, aby zainteresowany miał możliwość odczytać i zanotować numer legitymacji i organ, który ją wydał, oraz nazwisko funkcjonariusza.

2. Funkcjonariusz przy wykonywaniu czynności administracyjno-porządkowych jest obowiązany okazać na żądanie legitymację służbową lub znak identyfikacyjny w sposób umożliwiający odczytanie i zanotowanie danych w nim zawartych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje i wzory legitymacji służbowych, znaków identyfikacyjnych oraz innych dokumentów służbowych funkcjonariuszy, szczegółowy sposób posługiwania się nimi i dokonywania w nich zmian oraz podmioty właściwe do ich wydawania. Rozporządzenie powinno określić wzory dokumentów oraz znaków identyfikacyjnych w sposób umożliwiający odczytanie i odnotowanie przez osobę zainteresowaną danych w nim zawartych.

Art. 111 [Dodatkowe zajęcia zarobkowe] Funkcjonariusz nie może bez zezwolenia przełożonego podejmować zajęcia zarobkowego poza służbą.

Art. 112 [Zakazy i ograniczenia]

1. Funkcjonariusz nie może być członkiem partii politycznych.

2. Z chwilą przyjęcia funkcjonariusza do służby ustaje jego dotychczasowe członkostwo w partii politycznej.

3. Funkcjonariusz jest obowiązany poinformować przełożonego o przynależności do stowarzyszeń krajowych, działających poza służbą.

4. Przynależność do organizacji lub stowarzyszeń zagranicznych albo międzynarodowych wymaga zezwolenia Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.

Art. 113 [Powiadomienie o wyjeździe za granicę]

1. Funkcjonariusz jest obowiązany powiadomić bezpośredniego przełożonego o zamiarze wyjazdu za granicę. Jeżeli wyjazd jest planowany na więcej niż 14 dni, powiadomienie następuje w formie pisemnej.

2. Obowiązek powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy wyjazdu do krajów Unii Europejskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

Art. 114 [Ochrona prawna funkcjonariusza] Funkcjonariusz w związku z pełnieniem obowiązków służbowych korzysta z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 115 [Zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną]

1. Funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli wszczęte przeciwko niemu postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopełnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym.

2. Zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną następuje ze środków budżetowych Służby Celno-Skarbowej, na wniosek funkcjonariusza, w wysokości faktycznie poniesionych kosztów, nie wyższej niż czterokrotność przeciętnego uposażenia funkcjonariuszy, o którym mowa w art. 154 ust. 3, obowiązującego w roku poprzedzającym dzień złożenia wniosku.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może zapewnić funkcjonariuszowi, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, ochronę prawną jeszcze przed zakończeniem tego postępowania. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio. Poniesione przez Służbę Celno-Skarbową koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez funkcjonariusza, niezależnie od wyniku postępowania karnego.

Art. 116 [Bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym]

1. Funkcjonariuszowi pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 Kodeksu karnego, w związku z wykonywaniem czynności służbowych przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewnia jednostka organizacyjna Służby Celno-Skarbowej, w której funkcjonariusz pokrzywdzony przestępstwem pełni służbę, a jeżeli jednostka ta nie ma zapewnionej obsługi prawnej realizowanej przez radców prawnych lub adwokatów, ochronę prawną zapewnia komenda właściwego miejscowo oddziału Służby Celno-Skarbowej albo Komenda Główna Służby Celno-Skarbowej.

3. W przypadku braku możliwości zapewnienia ochrony prawnej przez jednostkę organizacyjną Służby Celno-Skarbowej lub komendę, o której mowa w ust. 2, funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów ochrony prawnej, o której mowa w ust. 1, w wysokości faktycznie poniesionych

kosztów, nie wyższej niż czterokrotność przeciętnego uposażenia funkcjonariuszy, o którym mowa w art. 154 ust.3, obowiązującego w roku poprzedzającym dzień złożenia wniosku.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania oraz sposób dokumentowania przez funkcjonariusza kosztów poniesionych na ochronę prawną w przypadkach, o których mowa w ust. 3 oraz w art. 115 ust. 1 i 3, a także podmioty właściwe w sprawie zwrotu kosztów ochrony prawnej, o których mowa w ust. 3 oraz w art. 115 ust. 2, kierując się koniecznością korzystania przez funkcjonariusza z ochrony prawnej na wysokim poziomie, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez funkcjonariusza na ochronę prawną.

Art. 117 [Ochrona prawna dla funkcjonariusza oddelegowanego do wykonywania zadań poza Służbą Celno-Skarbową]

Ochrona prawna, o której mowa w art. 115 i 116, przysługuje również funkcjonariuszowi oddelegowanemu do wykonywania zadań poza Służbą Celno-Skarbową, na jego wniosek, w przypadku gdy postępowanie karne, o którym mowa w art. 115 ust. 1 lub art. 116 ust. 1, zostało wszczęte w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych w ramach podjętej interwencji, w znaczeniu, o którym mowa w art. 40 ust. 2e.

Art. 118 [Związek zawodowy funkcjonariuszy]

1. Funkcjonariusze mogą zrzeszać się w związkach zawodowych na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 263 oraz z 2021 r. poz. 1666). Ochrona związkowa o której mowa w art. 32 ustawy o związkach zawodowych bezpośrednio odnosi się do funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

2. Funkcjonariusz pełniący służbę na stanowisku, dla którego ustawa przewiduje powołanie, a także funkcjonariusz mianowany na stanowisko komendanta wojewódzkiego, zastępcy komendanta wojewódzkiego lub naczelnika Urzędu Celno-Skarbowego, nie może pełnić funkcji w związkach zawodowych oraz nie podlega ochronie, o której mowa w art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych.

Art. 119 [Przekazanie składek do ZUS]

1. Jeżeli funkcjonariusz zwolniony ze służby nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po dniu 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

2. Przez uposażenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, o którym mowa w ust. 1, rozumie się:

1) kwotę najniższego wynagrodzenia ustalaną na podstawie odrębnych przepisów - za okres służby kandydackiej przed dniem 1 stycznia 2003 r.;

2) kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów - za okres służby przygotowawczej po dniu 31 grudnia 2002 r.;

3) uposażenie zasadnicze, dodatki do uposażenia, nagrody roczne i uznaniowe oraz dodatkowe wynagrodzenie wypłacone na podstawie art. 168, odpowiednio przeliczone - za pozostałe okresy służby.

3. Składki przekazuje się również w przypadku, gdy funkcjonariusz spełnia jedynie warunki do nabycia prawa do policyjnej renty inwalidzkiej. Przekazanie składek następuje na wniosek funkcjonariusza.

4. Składki podlegają waloryzacji wskaźnikiem waloryzacji składek określonym na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 504).

5. Przy obliczaniu kwoty należnych składek, waloryzowanych na podstawie ust. 4, stosuje się odpowiednio art. 19 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

6. Kwota należnych, zwaloryzowanych składek stanowi przychody Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i terminy przekazywania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek, o których mowa w ust. 1, 3, 4 oraz jednostki do tego właściwe, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowego i niezwłocznego wykonywania czynności związanych z przekazywaniem tych składek.

Art. 120 [Uzbrojenie i wyposażenie specjalne]

1. Jednostki organizacyjne Służby Celno-Skarbowej oraz funkcjonariusze otrzymują uzbrojenie oraz wyposażenie, w tym wyposażenie specjalne, niezbędne do wykonywania przez funkcjonariuszy czynności służbowych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, uzbrojenie Służby Celno-Skarbowej, uwzględniając także inne niż broń palna rodzaje uzbrojenia oraz konieczność zapewnienia skutecznego wykonywania przez funkcjonariuszy czynności służbowych.

3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określi, w drodze zarządzenia, normy należności uzbrojenia zespołowego i indywidualnego, warunki jego przyznawania i użytkowania, a także normy wyposażenia.

Art. 121 [Podmioty odpowiedzialne za stan bezpieczeństwa i higieny służby]

1. Za stan bezpieczeństwa i higieny służby w stosunku do podległych funkcjonariuszy odpowiadają Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendanci wojewódzcy Służby Celno-Skarbowej, wojewódzcy komendanci ośrodków Służby Celno-Skarbowej i komendanci ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej.

2. Za pracodawcę w rozumieniu przepisów działu dziesiątego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz.U. z 2020 r. poz. 1320, z 2021 r. poz. 1162 oraz z 2022 r. poz. 655), zwanej dalej „Kodeksem pracy”, a także przepisów wykonawczych wydanych na jego podstawie, w stosunku do podległych funkcjonariuszy uważa się przełożonych wymienionych w ust. 1.

Art. 122 [Zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków służby]

1. Funkcjonariuszowi, w celu ochrony jego życia i zdrowia, zapewnia się bezpieczne i higieniczne warunki służby.
2. W sprawach bezpieczeństwa i higieny służby stosuje się odpowiednio przepisy działu dziesiątego Kodeksu pracy, a także przepisy wykonawcze wydane na jego podstawie, z wyłączeniem przepisów art. 207 § 2 pkt 7, art. 2091 § 4, art. 228 § 1 i 2, art. 229 § 1-12, 4a i 8 w zakresie nie dotyczącym wskazówek metodycznych w sprawie przeprowadzania badań profilaktycznych pracowników oraz dokumentowania i kontroli badań okresowych i kontrolnych, art. 230-232, art. 234 § 1-31, art. 235-2352, art. 237-2372, art. 2377 § 1 pkt 1 i § 2-4, art. 2378 § 1, art. 23711 § 4 oraz art. 23711a § 4.
3. Przepisów art. 2092, art. 2093 i art. 210 § 1-5 oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 210 § 6 Kodeksu pracy nie stosuje się do wykonywanych przez funkcjonariusza zadań określonych w art. 4 ust. 2 pkt. 9-11

Art. 123 [Obowiązkowe badania okresowe lub kontrolne]

1. W celu ustalenia zdolności do wykonywania zadań na zajmowanym stanowisku służbowym funkcjonariusz jest obowiązany poddać się badaniom okresowym lub kontrolnym w terminie wskazanym w skierowaniu na takie badanie.
2. Skierowanie na badanie okresowe lub kontrolne zawiera w szczególności imię i nazwisko, numer PESEL, adres zamieszkania, stanowisko służbowe funkcjonariusza kierowanego na badanie oraz opis warunków pełnienia służby występujących na zajmowanym stanowisku służbowym, w tym czynników szkodliwych lub uciążliwych, o których mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 229 § 8 Kodeksu pracy, i innych wynikających z warunków pełnienia służby.
3. Rodzaj i zakres badań okresowych są uzależnione od rodzaju pełnionej służby przez funkcjonariusza oraz narażenia na czynniki szkodliwe i uciążliwe dla zdrowia występujące w czasie służby.
4. Lekarz przeprowadzający badanie okresowe lub kontrolne, w celu uwzględnienia wszystkich czynników szkodliwych lub uciążliwych i innych wynikających z warunków pełnienia służby wskazanych w skierowaniu na badanie, może poszerzyć jego zakres o dodatkowe badania lekarskie, konsultacje u lekarzy specjalistów lub badania diagnostyczne, a także wyznaczyć termin następnego badania okresowego krótszy niż określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 82 ust. 4 jeżeli stwierdzi, że jest to niezbędne dla ustalenia zdolności do wykonywania zadań na zajmowanym stanowisku służbowym. Badania i konsultacje stanowią część badania okresowego lub kontrolnego.
5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, lekarz wykorzystuje wskazówki metodyczne w sprawie przeprowadzania badań profilaktycznych pracowników określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 229 § 8 Kodeksu pracy.
6. Badania okresowe i kontrolne są wykonywane na podstawie skierowania na badanie wystawionego przez:
 - 1) przełożonych, o których mowa w art. 65 ust. 1 lub upoważnione przez nich osoby;
 - 2) ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub upoważnioną przez niego osobę w stosunku do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej oraz zastępców Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.
7. Skierowanie na badanie:

- 1) kontrolne - wystawia się najpóźniej w dniu zgłoszenia się funkcjonariusza do służby,
- 2) okresowe - wystawia się nie później niż w terminie 30 dni przed upływem ważności orzeczenia lekarskiego

- w 3 egzemplarzach, z których jeden przeznaczony jest dla funkcjonariusza kierowanego na badanie.

8. Badania okresowe i kontrolne kończą się orzeczeniem lekarskim stwierdzającym:

- 1) brak przeciwwskazań zdrowotnych do służby na określonym stanowisku służbowym,
- 2) istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do służby na określonym stanowisku służbowym

- w warunkach służby opisanych w skierowaniu na badanie.

9. Od orzeczenia lekarskiego funkcjonariuszowi i przełożonym, o których mowa w art. 75a ust. 1, przysługuje odwołanie w terminie 7 dni od dnia otrzymania orzeczenia.

10. Odwołanie od orzeczenia lekarskiego wraz z uzasadnieniem wnosi się na piśmie za pośrednictwem lekarza, który wydał to orzeczenie, do:

- 1) wojewódzkiego ośrodka medycyny pracy właściwego ze względu na miejsce pełnienia służby funkcjonariusza;

- 2) instytutu badawczego w dziedzinie medycyny pracy lub Uniwersyteckiego Centrum Medycyny Morskiej i Tropikalnej w Gdyni, jeżeli odwołanie dotyczy orzeczenia lekarskiego wydanego przez lekarza zatrudnionego w wojewódzkim ośrodku medycyny pracy.

11. Lekarz, za którego pośrednictwem jest składane odwołanie, w terminie 7 dni od dnia otrzymania odwołania wraz z uzasadnieniem przekazuje je wraz z dokumentacją stanowiącą podstawę wydanego orzeczenia lekarskiego do właściwego podmiotu, o którym mowa w ust. 10.

12. Badanie w trybie odwołania przeprowadza w terminie 14 dni od dnia otrzymania odwołania właściwy podmiot, o którym mowa w ust. 10.

13. Orzeczenie lekarskie wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

14. Badania okresowe i kontrolne podlegają dokumentowaniu i kontroli w sposób określony w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 229 § 8 Kodeksu pracy.

15. Kontrolę badań okresowych i kontrolnych wykonują podmioty, o których mowa w ust. 10.

16. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaj i zakres badań okresowych, uwzględniając rodzaj pełnionej służby oraz narażenie na czynniki szkodliwe i uciążliwe dla zdrowia występujące w czasie służby;

- 2) wzór skierowania na badania okresowe lub kontrolne, uwzględniając konieczność zamieszczenia w tym wzorze informacji niezbędnych do jednoznacznego ustalenia zakresu badań;

3) wzór orzeczenia lekarskiego, uwzględniając jednolitość informacji znajdujących się w orzeczeniu.

17. Do wniesienia i sporządzenia odwołania funkcjonariusz może upoważnić wybranego przez siebie adwokata lub radcę prawnego.

Art. 124 [Szczególny charakter służby] Okres służby funkcjonariusza traktuje się jako pracę w szczególny charakterze, w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 125 [Szczególny charakter służby] Funkcjonariuszowi przysługują uprawnienia pracownika związane z rodzicielstwem określone w Kodeksie pracy, z wyjątkiem art. 186⁷, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej. Jeżeli oboje rodzice lub opiekunowie są funkcjonariuszami albo jedno z nich jest funkcjonariuszem a drugie jest zatrudnione, z uprawnień może korzystać jedno z nich.

Art. 126 [Umowa na zastępstwo] Jeżeli zachodzi konieczność zastępstwa funkcjonariusza w czasie jego nieobecności w Służbie w związku z przebywaniem na urlopie macierzyńskim, urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim, urlopie rodzicielskim lub urlopie wychowawczym, można w tym celu zatrudnić pracownika na podstawie umowy o pracę na czas określony, obejmujący czas tej nieobecności.

Art. 126a [Zaliczanie okresów służby]

1. Funkcjonariuszowi, który po zwolnieniu ze służby w Służbie Celno-Skarbowej podjął pracę, okres tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z prawa pracy.

Art. 127 [Delegacja ustawowa]

1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) właściwość organów i jednostek organizacyjnych Służbie Celno-Skarbowej w sprawach wynikających ze stosunku służbowego funkcjonariuszy oraz tryb postępowania w tych sprawach, uwzględniając rodzaje i zakres spraw osobowych podległych poszczególnym organom i jednostkom Służby Celno-Skarbowej oraz sposób postępowania w sprawach związanych z nawiązaniem i rozwiązaniem stosunku służbowego, a także jego zmianą;

2) szczegółowy zakres obowiązków funkcjonariuszy wynikający ze stosunku służbowego oraz podstawy, zakres i tryb udzielania funkcjonariuszom zwolnień od zajęć służbowych, uwzględniając rodzaje zdarzeń dotyczących osoby funkcjonariusza, o których, ze względu na ich wpływ na treść stosunku służbowego, funkcjonariusz obowiązany jest poinformować właściwego przełożonego, oraz sposób postępowania w tych przypadkach, okoliczności usprawiedliwiające nieobecność w służbie i sposób jej usprawiedliwiania, okoliczności uzasadniające udzielanie zwolnień od zajęć służbowych, warunki udzielania zwolnień, okresy, na które zwolnienia mogą być udzielone, i właściwość przełożonych w tym zakresie, a także częstotliwość przeprowadzania badań lekarskich funkcjonariuszy.

2. Sposób pełnienia służby określają zarządzenia, regulaminy i decyzje Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.

Art. 128 [Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego]

1. Funkcjonariuszowi przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni roboczych. Przez dni robocze rozumie się dni od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy.

2. Funkcjonariusz uzyskuje prawo do pierwszego urlopu z upływem 6 miesięcy służby w wymiarze połowy urlopu przysługującego po roku służby.

3. Prawo do urlopu w pełnym wymiarze funkcjonariusz nabywa z upływem roku służby. Do tego urlopu wlicza się urlop, o którym mowa w ust. 2.

4. Funkcjonariuszowi, który przed przyjęciem do służby w Służbie Celno-Skarbowej był zatrudniony lub pozostawał w stosunku służbowym, zalicza się okres tego zatrudnienia lub służby do okresu, od którego zależy prawo do pierwszego urlopu wypoczynkowego, według zasad określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy lub odrębnych przepisach.

5. Funkcjonariuszowi, który przed przyjęciem do służby w Służbie Celno-Skarbowej wykorzystał urlop wypoczynkowy za dany rok albo otrzymał ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop, nie przysługuje urlop wypoczynkowy w roku przyjęcia do służby w Służbie Celno-Skarbowej. Prawo do urlopu powstaje z dniem 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

6. Funkcjonariuszowi, który:

1) przed przyjęciem do służby w Służbie Celno-Skarbowej wykorzystał urlop wypoczynkowy za dany rok w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego u dotychczasowego pracodawcy albo otrzymał w takim wymiarze ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop, albo

2) podejmuje służbę w Służbie Celno-Skarbowej w roku kalendarzowym innym niż rok, w którym ustał jego poprzedni stosunek służbowy lub stosunek pracy

- przysługuje urlop wypoczynkowy w roku przyjęcia do służby w Służbie Celno-Skarbowej w wymiarze proporcjonalnym do okresu służby w Służbie Celno-Skarbowej w danym roku.

7. Łączny wymiar urlopu wypoczynkowego funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 6, w roku kalendarzowym w którym rozpoczął służbę w Służbie Celno-Skarbowej, nie może być wyższy niż 26 dni roboczych.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 6, urlopu wypoczynkowego udziela się nie wcześniej niż po upływie trzech miesięcy służby w Służbie Celno-Skarbowej.

Art. 129 [Urlop wypoczynkowy bezpośrednio po urlopie macierzyńskim] Funkcjonariuszowi, na jego wniosek, udziela się urlopu wypoczynkowego bezpośrednio po urlopie macierzyńskim albo urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopie ojcowskim lub po urlopie rodzicielskim.

Art. 130 [Urlop wypoczynkowy udzielony przed skierowaniem do szkoły] Funkcjonariuszowi skierowanemu do szkoły, na przeszkolenie lub na studia wyższe albo podyplomowe w kraju albo za granicą udziela się urlopu wypoczynkowego za dany rok kalendarzowy przed tym skierowaniem, jeżeli czas trwania nauki uniemożliwiałby udzielenie urlopu w trakcie nauki lub po jej zakończeniu w tym roku kalendarzowym lub w ciągu pierwszych 3 miesięcy następnego roku.

Art. 131 [Podmiot udzielający urlopu]

1. Urlopu wypoczynkowego udziela:

1) minister właściwy do spraw finansów publicznych lub upoważnione przez niego osoby - Komendantowi Głównemu Służby Celno-Skarbowej;

2) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej lub upoważnione przez niego osoby - zastępcom Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, komendantom wojewódzkim Służby Celno-Skarbowej, komendantom ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej, komendantom ośrodków Służby Celno-Skarbowej, kierownikom komórek organizacyjnych Komendy Głównej oraz innym podległym bezpośrednio funkcjonariuszom;

3) komendanci wojewódzcy Służby Celno-Skarbowej, komendanci ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej, komendanci ośrodków Służby Celno-Skarbowej, kierownicy komórek organizacyjnych Komendy Głównej lub upoważnione przez nich osoby - podległym funkcjonariuszom.

2. Urlopu wypoczynkowego udziela się w miarę możliwości zgodnie z planem urlopów.

3. Urlop wypoczynkowy może być wykorzystany, na wniosek funkcjonariusza, w częściach, z tym że co najmniej jedna część urlopu obejmuje nie mniej niż 14 kolejnych dni kalendarzowych, wliczając do tego okresu również dni wolne od służby przypadające w okresie urlopu oraz bezpośrednio przed jego rozpoczęciem lub po jego zakończeniu.

Art. 132 [Odwołanie z urlopu]

1. Z ważnych względów służbowych funkcjonariusza można odwołać z urlopu wypoczynkowego, a także wstrzymać mu udzielenie urlopu w całości lub w części. Termin urlopu może być także przesunięty na wniosek funkcjonariusza umotywowany ważnymi względami.

2. Funkcjonariuszowi odwołanemu z urlopu przysługuje zwrot kosztów przejazdu spowodowanych odwołaniem, według zasad ustalonych w przepisach o należnościach służbowych w przypadkach przeniesienia lub delegowania, jak również innych poniesionych kosztów.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb zwrotu kosztów przejazdu i innych poniesionych kosztów przysługujących funkcjonariuszowi w razie odwołania z urlopu, z uwzględnieniem norm określonych dla przenoszonych lub delegowanych funkcjonariuszy, udokumentowanych opłat dokonanych przez funkcjonariusza, a które nie zostały wykorzystane w związku z odwołaniem z urlopu, jak również opłat dokonanych na członków rodziny, o których mowa w art. 182 jeżeli odwołanie funkcjonariusza z urlopu spowodowało także ich powrót.

4. Zgodę na odwołanie funkcjonariusza z urlopu z ważnych względów służbowych oraz na wstrzymanie z tego powodu udzielenia urlopu w całości lub w części wyraża właściwy przełożony, o którym mowa w art. 65 ust. 1.

5. Funkcjonariuszowi, który nie wykorzystał urlopu w danym roku kalendarzowym, urlopu tego należy udzielić w ciągu pierwszych 9 miesięcy następnego roku.

Art. 133 [Prawo do corocznego dodatkowego urlopu wypoczynkowego]

1. Funkcjonariuszowi posiadającemu status weterana poszkodowanego przysługuje prawo do corocznego dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 5 dni roboczych.

2. Prawo do urlopu, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje funkcjonariuszowi posiadającemu status weterana poszkodowanego, uprawnionemu do urlopu wypoczynkowego i urlopów dodatkowych, z wyłączeniem urlopu dodatkowego z tytułu pełnienia służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, w wymiarze przekraczającym 26 dni roboczych.

3. Prawo do pierwszego urlopu, o którym mowa w ust. 1, powstaje z dniem, w którym decyzja administracyjna o przyznaniu statusu weterana poszkodowanego stała się ostateczna, przy czym realizacja tego prawa może nastąpić nie wcześniej niż z dniem przedstawienia przez funkcjonariusza tej decyzji przełożonemu właściwemu do spraw osobowych.

4. Urlop, o którym mowa w ust. 1, wykorzystuje się w całości w roku kalendarzowym, w którym funkcjonariusz ma do niego prawo, w terminie uzgodnionym z przełożonym funkcjonariusza.

Art. 134 [Coroczny płatny urlop dodatkowy]

1. Funkcjonariuszowi przysługuje coroczny płatny urlop dodatkowy ze względu na staż służby w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych - dla funkcjonariusza posiadającego 15-letni staż służby;
- 2) 10 dni roboczych - dla funkcjonariusza posiadającego 20-letni staż służby;
- 3) 13 dni roboczych - dla funkcjonariusza posiadającego 25-letni staż służby.

2. Funkcjonariuszowi, który przed przyjęciem do służby w Służbie Celno-Skarbowej był zatrudniony lub pozostawał w stosunku służbowym, zalicza się okres tego zatrudnienia lub służby do okresu, od którego zależy prawo do płatnego urlopu dodatkowego, według zasad określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy lub odrębnych przepisach.

3. Funkcjonariuszowi przysługuje coroczny płatny urlop dodatkowy ze względu na osiągnięty wiek w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych - po ukończeniu 40 lat życia;
- 2) 9 dni roboczych - po ukończeniu 45 lat życia;
- 3) 13 dni roboczych - po ukończeniu 55 lat życia.

4. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia przysługuje, w zależności od stopnia szkodliwości, coroczny płatny urlop dodatkowy w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych - przy pierwszym stopniu szkodliwości;
- 2) 7 dni roboczych - przy drugim stopniu szkodliwości;
- 3) 9 dni roboczych - przy trzecim stopniu szkodliwości;
- 4) 13 dni roboczych - przy czwartym stopniu szkodliwości.

5. Urlop, o którym mowa w ust. 4, przyznaje się funkcjonariuszowi z dniem upływu roku nieprzerwanego pełnienia służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia.

6. Przerwy w pełnieniu służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia z powodu choroby, urlopu, zwolnienia z zajęć służbowych, a także wynikające z potrzeb służbowych, trwające łącznie nie dłużej niż 90 dni w ciągu roku, są wliczane do okresu, o którym mowa w ust. 5. Urlop, o którym mowa w ust. 4, traktuje się jako równorzędny z pełnieniem służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, bez względu na jego wymiar.

7. Jeżeli od dnia przyznania funkcjonariuszowi poprzedniego urlopu, o którym mowa w ust. 4, pełnił on nieprzerwanie służbę w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, kolejny urlop dodatkowy przyznaje się na dzień 1 stycznia następnego roku kalendarzowego.

8. Funkcjonariuszowi pełniącemu służbę na stanowisku, na którym występują warunki szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia uzasadniające przyznanie urlopu, o którym mowa w ust. 4, w różnym wymiarze, przyznaje się jeden urlop w wymiarze korzystniejszym.

Art. 134a

1. Funkcjonariuszom przysługuje prawo do pełnopłatnego urlopu szkoleniowego w wymiarze do 5 dni rocznie

2. Warunki ubiegania się o urlop szkoleniowy i zasady jego udzielania określi minister właściwy do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia.

Art. 135 [Sposób wykorzystania urlopu] Urlopy, o których mowa w art. 134 ust. 1 i 3, mogą być wykorzystane na wniosek funkcjonariusza w dwóch częściach, z wyjątkiem tych urlopów, których wymiar wynosi 5 dni.

Art. 136 [Zbiegu uprawnień do urlopu] W przypadku zbiegu uprawnień do corocznego płatnego urlopu dodatkowego z różnych tytułów, każdy urlop przysługuje oddzielnie.

Art. 137 [Urlop uzupełniający] Funkcjonariuszowi, który wykorzystał coroczny płatny urlop dodatkowy przysługujący za dany rok kalendarzowy, a następnie nabył w ciągu tego roku prawo do tego urlopu w wyższym wymiarze, przysługuje urlop uzupełniający.

Art. 138 [Odpowiednie zastosowanie przepisów] Do urlopów, o których mowa w art. 134 ust. 1, 3 i 4, stosuje się odpowiednio przepisy art. 128 ust. 1 zdanie drugie i ust. 8, art. 129, art. 130 art. 135 ust. 1 i 2 oraz art. 132.

Art. 139 [Urlopy zdrowotne, okolicznościowe] Funkcjonariuszowi można udzielić płatnego urlopu zdrowotnego lub okolicznościowego, a także urlopu bezpłatnego z ważnych przyczyn.

Art. 140 [Płatny urlop zdrowotny]

1. Właściwy przełożony, o którym mowa w art. 65 ust. 1, udziela funkcjonariuszowi płatnego urlopu zdrowotnego w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia w wymiarze nieprzekraczającym jednorazowo 6 miesięcy. Łączny wymiar urlopu w okresie całej służby nie może przekroczyć 18 miesięcy.

2. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, udziela się na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej podległej ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

3. Do komisji lekarskiej, o której mowa w ust. 2, funkcjonariusza kieruje właściwy przełożony, o którym mowa w art. 65 ust. 1, na wniosek lekarza lub tego funkcjonariusza.

4. Niezależnie od urlopu zdrowotnego, o którym mowa w ust. 1-3 funkcjonariuszowi, po upływie 5 lat służby, przysługuje płatny urlop zdrowotny z zachowaniem prawa do uposażenia, udzielany na podstawie skierowania na leczenie uzdrowiskowe albo rehabilitację uzdrowiskową na okres ustalony w tym skierowaniu, nieprzekraczający jednak 30 kolejnych dni w każdym roku kalendarzowym.

5. Okresu, o którym mowa w ust. 4 nie wlicza się do okresu 18 miesięcy, o którym mowa w ust. 1

Art. 141 [Płatny urlop okolicznościowy]

1. Płatnego urlopu okolicznościowego właściwy przełożony, o którym mowa w art. 65 ust. 1, udziela funkcjonariuszowi przenoszemu z urzędu do pełnienia służby w innej miejscowości, jeżeli z przeniesieniem wiąże się zmiana jego miejsca zamieszkania.

2. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, udziela się w wymiarze od 3 do 7 dni roboczych, w zależności od położenia nowego miejsca zamieszkania, warunków rodzinnych i innych okoliczności mających bezpośredni wpływ na warunki przeniesienia. Na wniosek funkcjonariusza urlop może być wykorzystany w częściach.

Art. 142 [Urlop bezpłatny z ważnych przyczyn]

1. Urlopu bezpłatnego z ważnych przyczyn może udzielić, na wniosek funkcjonariusza, właściwy przełożony, o którym mowa w art. 65 ust. 1, jeżeli nie zakłóci to toku służby.

2. Przy udzielaniu urlopu bezpłatnego dłuższego niż 3 miesiące właściwy przełożony, o którym mowa w art. 65 ust. 1, udzielając urlopu, może przewidzieć dopuszczalność odwołania funkcjonariusza z urlopu bezpłatnego z ważnych względów służbowych w każdym czasie, po uprzednim poinformowaniu funkcjonariusza o tym fakcie co najmniej 14 dni przed terminem przewidzianego podjęcia służby.

Art. 143 [Urlop bezpłatny na czas trwania służby albo pracy]

1. Funkcjonariuszowi, który wyjeżdża za granicę wspólnie z małżonkiem przeniesionym do pełnienia służby albo pracy w przedstawicielstwie dyplomatycznym, misji dyplomatycznej, urzędzie konsularnym, organach i instytucjach Unii Europejskiej lub instytucie polskim, właściwy przełożony, o którym mowa w art. 65 ust. 1, udziela, na wniosek tego funkcjonariusza, urlopu bezpłatnego na czas trwania tej służby albo pracy.

2. Funkcjonariusz jest obowiązany zgłosić się do służby w terminie jednego miesiąca od dnia powrotu z zagranicy po zakończeniu służby lub pracy za granicą przez jego małżonka. Funkcjonariusz ten obejmuje stanowisko służbowe zajmowane przed urlopem lub inne stanowisko równorzędne.

Art. 144 [Decyzja o urlopie] Urlopów, o których mowa w art. 140 ust. 1, art. 142 ust. 1 i art. 143 ust. 1, udziela się w drodze decyzji.

Art. 145 [Unormowania szczegółowe]

1. W przypadku korzystania przez funkcjonariusza z urlopu bezpłatnego trwającego co najmniej

jeden miesiąc urlop wypoczynkowy i coroczny płatny urlop dodatkowy ulegają skróceniu o 1/12 za każdy miesiąc urlopu bezpłatnego, nie więcej jednak niż za 12 miesięcy.

2. W przypadku korzystania przez funkcjonariusza w ciągu roku kalendarzowego z kilku urlopów bezpłatnych urlopy te sumuje się.

3. Przy ustalaniu wymiaru urlopu wypoczynkowego i corocznego płatnego urlopu dodatkowego niepełny dzień urlopu zaokrągla się w górę do pełnego dnia.

Art. 146 [Unormowania szczegółowe]

1. W przypadku funkcjonariusza zawieszono w czynnościach służbowych, w stosunku do którego postępowanie karne lub dyscyplinarne nie zostało zakończone w sposób, o którym mowa w art. 1161 ust. 3, urlop wypoczynkowy i coroczny płatny urlop dodatkowy przysługuje w wymiarze proporcjonalnym do okresu służby pełnionej w roku zawieszenia w czynnościach służbowych oraz ustania tego zawieszenia.

2. Do ustalania wymiaru urlopów, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 145, z tym że w przypadku zawieszenia w czynnościach służbowych trwającego krócej niż jeden miesiąc urlop wypoczynkowy ulega skróceniu o jeden dzień roboczy za każde dwa tygodnie zawieszenia w czynnościach służbowych.

Art. 147 [Delegacja ustawowa] Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe warunki i sposób udzielania funkcjonariuszowi urlopu wypoczynkowego oraz urlopów, o których mowa w art. 134 ust. 1, 3 i 4, w tym ustalania planu urlopów oraz przełożonych właściwych do jego ustalania, kierując się koniecznością zagwarantowania przysługującego funkcjonariuszowi prawa do wypoczynku oraz zapewnienia właściwej organizacji służby;

2) warunki szczególnie uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia dla każdego stopnia szkodliwości, o którym mowa w art. 134 ust. 4, oraz podmioty dokonujące oceny tych warunków, uwzględniając szczególne właściwości oraz miejsca pełnienia służby.

Art. 148 [Skierowanie do szkoły, na przeszkolenie lub na studia wyższe]

1. Funkcjonariusza można skierować do szkoły, na przeszkolenie lub na studia wyższe albo podyplomowe w kraju albo za granicą.

2. Z funkcjonariuszem w służbie stałej, którego zamierza się skierować na koszt Służbie Celno-Skarbowej do szkoły, na przeszkolenie realizowane poza Służbą Celno-Skarbową lub na studia wyższe albo podyplomowe w kraju albo za granicą, zawiera się umowę, jeżeli koszt ten w dniu skierowania przekracza kwotę sześciokrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego w danym roku na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2020 r. poz. 2207).

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, określa wzajemne prawa i obowiązki stron związane ze skierowaniem, w szczególności warunki zwrotu kosztów poniesionych na naukę i utrzymanie funkcjonariusza, w przypadku:

1) nieukończenia szkoły, przeszkolenia lub studiów w wyniku uzyskania negatywnej oceny końcowej albo przerwania nauki z winy funkcjonariusza;

2) zwolnienia ze służby przed upływem okresu określonego w umowie z przyczyn określonych w art. 95 ust. 1 pkt 3-5, ust. 2 pkt 1, 2, 5, 6 i 8-11 oraz ust. 3.

4. Zwrot kosztów poniesionych na naukę i utrzymanie funkcjonariusza następuje w wysokości:

1) kosztów poniesionych przez Służbę Celno-Skarbową - w przypadkach, o których mowa w ust. 3 pkt 1 oraz art. 95 ust. 1 pkt 3-5 i ust. 2 pkt 2 i 10;

2) proporcjonalnej do pozostałego, wynikającego z umowy, okresu służby pełnionej po zakończeniu nauki - w pozostałych przypadkach.

5. Koszty, o których mowa w ust. 4, nie obejmują uposażenia funkcjonariusza.

Art. 149 [Udzielanie wyróżnień]

1. Funkcjonariuszowi mogą być udzielane wyróżnienia:

1) pochwałą;

2) pochwałą w formie decyzji;

3) nagroda pieniężna lub rzeczowa;

4) krótkoterminowy urlop wypoczynkowy w wymiarze do 10 dni roboczych;

5) przyznanie odznaki resortowej;

6) przedstawienie do odznaczenia państwowego;

7) przedterminowe mianowanie na wyższy stopień.

1a. Wyróżnień, o których mowa w ust. 1, można udzielić w szczególności za:

1) wzorowe wywiązywanie się z obowiązków służbowych i przejawianie inicjatywy na dotychczas zajmowanym stanowisku służbowym;

2) wykazanie się szczególnymi osiągnięciami i inicjatywą w służbie;

3) bardzo dobre lub wyróżniające wykonanie zadania służbowego;

4) wykonanie zadania w szczególnie trudnych warunkach lub wymagającego znacznego nakładu pracy;

5) wykonanie dodatkowych zadań wykraczających poza zwykłe obowiązki służbowe;

6) dokonanie czynu świadczącego o wyjątkowej odwadze;

7) uzyskanie bardzo dobrych lub wyróżniających wyników w szkoleniu

1b. Wyróżnień, o których mowa w ust. 1, nie udziela się funkcjonariuszowi:

1) przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie karne lub dyscyplinarne;

- 2) ukaranemu karą dyscyplinarną - do czasu jej zatarcia;
- 3) skazanemu prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo lub wykroczenie - przez okres 1 roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia;
- 4) skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu - w czasie warunkowego zawieszenia wykonania kary;
- 5) w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone - w okresie próby.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb udzielania funkcjonariuszowi wyróżnień, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, podmioty właściwe w tych sprawach, sposób i terminy przyznawania wyróżnień oraz wzory dokumentów wykorzystywanych w sprawach wyróżnień, uwzględniając zakres uprawnień przełożonych do udzielania wyróżnień oraz formę udzielania wyróżnień.

Art. 150 [Oświadczenia majątkowe]

1. Funkcjonariusze składają oświadczenie o swoim stanie majątkowym, w tym o majątku objętym małżeńską wspólnością majątkową, Komendantowi Głównemu Służby Celno-Skarbowej, właściwym komendantom wojewódzkim Służby Celno-Skarbowej, komendantom ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej lub komendantom ośrodków Służby Celno-Skarbowej przy nawiązywaniu lub rozwiązywaniu stosunku służbowego, corocznie oraz na ich żądanie. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej oraz zastępcy Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej składają oświadczenie o swoim stanie majątkowym ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych

2. Oświadczenie o stanie majątkowym powinno zawierać informacje o źródłach i wysokości uzyskanych przychodów, posiadanych zasobach pieniężnych, nieruchomościach, uczestnictwie w spółkach cywilnych lub spółkach prawa handlowego, posiadanych udziałach lub akcjach w tych spółkach, mieniu nabytym od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, gminy, związku międzygminnego, powiatu, związku powiatów, związku powiatowo-gminnego lub związku metropolitalnego, które podlegało zbyciu w drodze przetargu, mieniu ruchomym, innych prawach majątkowych oraz o zobowiązaniach pieniężnych. Oświadczenie to powinno również zawierać dane dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji w spółkach prawa handlowego lub w spółdzielniach, z wyjątkiem funkcji w radzie nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej.

3. Pracownicy Służby Celno-Skarbowej składają oświadczenie o swoim stanie majątkowym, w tym o majątku objętym małżeńską wspólnością majątkową, na żądanie Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej, właściwych komendantów wojewódzkich Służby Celno-Skarbowej, komendantów ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej lub komendantów ośrodków Służby Celno-Skarbowej.

4. W przypadku konieczności złożenia corocznego oświadczenia majątkowego na podstawie przepisów odrębnych, funkcjonariusze składają jedno oświadczenie majątkowe na zasadach i w trybie określonych w tych przepisach.

5. Oświadczenia o stanie majątkowym corocznie składa się do dnia 31 marca według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.

6. Prawo wglądu do złożonych oświadczeń o stanie majątkowym mają: Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, właściwi komendanci wojewódzcy Służby Celno-Skarbowej, komendanci ośrodków szkolenia Służby Celno-Skarbowej lub komendanci ośrodków Służby Celno-Skarbowej oraz osoby przez nich pisemnie upoważnione w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia analizy oświadczeń.

6a. Inspektor Nadzoru Wewnętrznego w celu przeprowadzenia analizy złożonych oświadczeń o stanie majątkowym ma prawo wglądu do ich treści i przetwarzania danych w nich zawartych.

7. Informacje zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym stanowią tajemnicę prawnie chronioną i podlegają ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone” określonej w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych. Oświadczenie o stanie majątkowym przechowuje się przez okres 10 lat od dnia jego złożenia.

8. Oświadczenie o stanie majątkowym osoby pełniącej funkcję organu Służby Celno-Skarbowej jest publikowane bez jej zgody na właściwej stronie Biuletynu Informacji Publicznej, z wyłączeniem danych dotyczących daty i miejsca urodzenia, numeru PESEL, miejsca zamieszkania i miejsca położenia nieruchomości.

9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach oświadczeń o stanie majątkowym, sposób analizy ich zgodności ze stanem faktycznym, a także wzór oświadczenia o stanie majątkowym wraz z objaśnieniami co do miejsca i terminu jego składania oraz pouczeniem o odpowiedzialności za podanie informacji niezgodnych ze stanem faktycznym oraz tryb publikowania oświadczeń, o których mowa w ust. 8, uwzględniając zakres danych objętych oświadczeniem, o których mowa w ust. 1-3, a także konieczność ujednoczenia formy przekazywanych informacji oraz zapewnienia zupełności i przejrzystości przedstawianych informacji.

Art. 151 [Informacje o małżonku] Funkcjonariusze oraz pracownicy Służby Celno-Skarbowej są obowiązani poinformować przełożonego właściwego w sprawach osobowych o podjęciu przez małżonka lub osoby pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym zatrudnienia lub innych czynności zarobkowych w podmiotach świadczących usługi detektywistyczne lub usługi w zakresie ochrony osób i mienia, objęciu w nich akcji lub udziałów lub podjęciu działalności gospodarczej w tym zakresie, a także o fakcie bycia wykonawcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1129, 1598, 2054 i 2269 oraz z 2022 r. poz. 25) na rzecz organów i jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w terminie 14 dni od dnia uzyskania informacji o wystąpieniu takiej sytuacji.

Art. 152 [Ograniczenia w zatrudnieniu zwolnionego funkcjonariusza] Funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej zwolniony ze służby, którego zakres obowiązków służbowych obejmował czynności związane z przygotowaniem lub przeprowadzaniem postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, nie może bez pisemnej zgody Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej przed upływem 3 lat od dnia zwolnienia ze służby być zatrudniony lub wykonywać innych zajęć u przedsiębiorcy, który ubiegał się o udzielenie przez Służbę Celno - Skarbową zamówienia publicznego.

Art. 153 [Obowiązek zachowania tajemnicy] Funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej zwolniony ze służby nie może wykorzystywać informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności służbowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo w związku z zatrudnieniem lub wykonywaniem innych zajęć u przedsiębiorcy.

Rozdział 8

Uposażenie funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej

Art. 154 [Powstanie prawa do uposażenia]

1. Prawo do uposażenia powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza na stanowisko służbowe.
2. Z tytułu służby funkcjonariusz otrzymuje jedno uposażenie i inne świadczenia pieniężne określone w ustawie.
3. Przeciętne uposażenie funkcjonariuszy stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość ustaloną według odrębnych zasad określa ustawa budżetowa. Najniższe uposażenie funkcjonariusza nie może być niższe niż dwu i pół krotność minimalnego wynagrodzenia ogłaszanego corocznie przez Radę Ministrów w drodze odrębnych przepisów.
4. Wielokrotność kwoty bazowej, o której mowa w ust. 3, określa Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.
5. Przez przeciętne uposażenie, o którym mowa w ust. 3, rozumie się uposażenie wraz z 1/12 równowartości nagrody rocznej.

Art. 155 [Elementy uposażenia]

Uposażenie funkcjonariusza składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia.

Art. 156 [Uposażenie zasadnicze]

Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) grupy uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy, kategorie uposażenia zasadniczego w poszczególnych grupach tego uposażenia oraz odpowiadające im wysokości uposażenia zasadniczego ustalone z zastosowaniem mnożników kwoty bazowej;
- 2) zaszeregowanie stanowisk służbowych do poszczególnych grup uposażenia zasadniczego oraz stopni etatowych.

Rozporządzenie powinno uwzględniać zróżnicowanie uposażenia zasadniczego w poszczególnych grupach tego uposażenia, a także charakter i rodzaje stanowisk służbowych w poszczególnych jednostkach organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej.

Art. 157 [Upoważnienie dla ministra]

Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb zaliczania okresów służby i pracy do wysługi lat uwzględnianej przy ustalaniu wysokości dodatku za wysługę lat, uwzględniając okresy służby w Służbie Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej, Urzędzie Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Policji, Biurze Ochrony Rządu, Służbie Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Więziennej, Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz okresy traktowane jako równorzędne z pełnieniem służby w wymienionych formacjach, a także okresy równorzędne z pełnieniem służby w Służbie Celno-Skarbowej, w szczególności okresy pracy w administracji celnej, Urzędzie Kontroli Skarbowej oraz Inspekcji Celnej oraz okresy zakońzonego zatrudnienia, w tym okresy pracy w administracji podatkowej, a także inne okresy

wliczane na mocy odrębnych przepisów do okresu pracy, jak również okoliczności wyłączające zaliczenie okresu służby lub pracy do wysługi lat, podmioty właściwe do ich zaliczania oraz sposób dokumentowania tych okresów.

Art. 158 [Zachowanie uposażenia]

1. Funkcjonariusz przeniesiony na stanowisko służbowe zaszeregowane do niższej grupy uposażenia zasadniczego zachowuje prawo do uposażenia zasadniczego pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku, do czasu uzyskania wyższego uposażenia według zajmowanego stanowiska służbowego.

2. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej w przypadkach szczególnie uzasadnionych, może zezwolić na zachowanie przez funkcjonariusza przeniesionego na stanowisko służbowe, zaszeregowane do niższej grupy uposażenia zasadniczego, prawa do zaszeregowania należnego na poprzednio zajmowanym stanowisku, z jednoczesnym zachowaniem stopnia związanego z tym stanowiskiem.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do funkcjonariuszy przeniesionych na niższe stanowisko służbowe na podstawie art. 95 ust. 1 lub ust. 2 pkt 2 i 3 oraz funkcjonariuszy przeniesionych na własną prośbę.

Art. 159 [Wypłata uposażeń]

1. Uposażenie zasadnicze i dodatki do uposażenia o charakterze stałym są płatne miesięcznie z góry.

2. Wypłata uposażeń oraz innych należności pieniężnych następuje w formie bezpośredniej lub na rachunek w banku wskazanym w formie pisemnej przez funkcjonariusza, a w szczególnie uzasadnionych przypadkach należność może być przesłana na adres wskazany przez funkcjonariusza.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, dodatki o charakterze stałym płatne z dołu, uwzględniając termin oraz tryb ich wypłacania.

Art. 160 [Zmiana wysokości]

1. Zmiana wysokości uposażenia następuje z dniem zaistnienia okoliczności uzasadniających tę zmianę.

2. Jeżeli prawo do uposażenia powstało lub zmiana uposażenia nastąpiła w ciągu miesiąca, uposażenie na czas do końca miesiąca oblicza się w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia za każdy dzień, gdy przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

3. Prawo do uposażenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie funkcjonariusza ze służby lub zaistniały inne okoliczności uzasadniające wygaśnięcie tego prawa.

Art. 161 [Zmiana wysokości]

1. Roszczenia z tytułu prawa do uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

2. Organ właściwy do rozpatrywania roszczeń może nie uwzględnić przedawnienia, jeżeli

opóźnienie w dochodzeniu roszczenia jest usprawiedliwione wyjątkowymi okolicznościami.

3. Bieg przedawnienia roszczenia z tytułu uposażenia i innych świadczeń oraz należności pieniężnych przerywa:

1) każda czynność przed kierownikiem jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej upoważnionym do rozpatrywania roszczeń, podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia;

2) uznanie roszczenia.

4. W razie zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują, na jego wniosek, odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność pieniężna stały się wymagalne.

Art. 161a [Uposażenie w okresach szczególnych]

1. W razie urlopu, zwolnienia od zajęć służbowych oraz w okresie pozostawania w dyspozycji funkcjonariusz otrzymuje uposażenie zasadnicze, dodatki do uposażenia o charakterze stałym i inne należności pieniężne należne na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym - z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia i innych należności pieniężnych lub na ich wysokość.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, warunki ograniczenia w całości lub w części wypłaty niektórych dodatków do uposażenia w okresie urlopu okolicznościowego lub pozostawania w dyspozycji. Rozporządzenie powinno określić zakres ograniczenia wypłaty dodatków, uwzględniając ich charakter, a także warunki przyznawania dodatków w szczególnych okolicznościach oraz podmioty właściwe w tych sprawach.

Art. 161b [Miesięczne uposażenie funkcjonariusza]

1. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego, okres urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego oraz okres urlopu ojcowskiego wynosi 100% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 161a ust. 1.

2. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu rodzicielskiego wynosi:

1) 100% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 161a ust. 1, za okres do:

a) 6 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 1821a § 1 pkt 1 i art. 183 § 4 pkt 1 Kodeksu pracy,

b) 8 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadkach, o których mowa w art. 1821a § 1 pkt 2 i art. 183 § 4 pkt 2 Kodeksu pracy,

c) 3 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 183 § 4 pkt 3 Kodeksu pracy;

2) 60% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 161a ust. 1, za okres urlopu rodzicielskiego przypadający po okresach, o których mowa w pkt 1.

3. Miesięczne uposażenie funkcjonariusza-kobiety, która we wniosku, złożonym nie później niż 21 dni po porodzie, wystąpi o udzielenie jej, bezpośrednio po urlopie macierzyńskim, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze, wynosi 80% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 161a ust. 1, za cały okres odpowiadający okresowi tych urlopów.

3a. W przypadku gdy wysokość uposażenia funkcjonariusza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych, obliczonego zgodnie z ust. 1-3, jest niższa niż kwota świadczenia rodzicielskiego, określonego w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2022 r. poz. 615), kwotę uposażenia funkcjonariusza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych podwyższa się do wysokości świadczenia rodzicielskiego.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do funkcjonariusza, który we wniosku, złożonym nie później niż 21 dni po przyjęciu dziecka na wychowanie i wystąpieniu do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie przysposobienia dziecka lub po przyjęciu dziecka na wychowanie jako rodzina zastępcza, z wyjątkiem rodziny zastępczej zawodowej, wystąpi o udzielenie mu, bezpośrednio po urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze.

5. Funkcjonariuszowi, który z uwagi na wniosek złożony w trybie ust. 3 albo 4 otrzymał 80% uposażenia, o którym mowa w ust. 3, w przypadku rezygnacji z urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze albo rezygnacji z urlopu rodzicielskiego w wymiarze, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, przysługuje jednorazowe wyrównanie otrzymywanego uposażenia, o którym mowa w ust. 3, do wysokości 100%, pod warunkiem niepobrania uposażenia za okres odpowiadający okresom tych urlopów.

Art. 161c [Wysokość uposażenia w okresie zwolnienia lekarskiego]

1. W okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim funkcjonariusz otrzymuje 80% uposażenia.

2. Zwolnienie lekarskie obejmuje okres, w którym funkcjonariusz jest zwolniony od zajęć służbowych z powodu:

1) choroby funkcjonariusza, w tym niemożności wykonywania zajęć służbowych z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1133, 1621 i 1834 oraz z 2022 r. poz. 655);

2) oddawania krwi lub jej składników w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi lub z powodu okresowego badania lekarskiego dawców krwi;

3) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym dzieckiem własnym lub małżonka funkcjonariusza, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 14. roku życia;

4) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny; za członków rodziny uważa się małżonka, rodziców, rodzica dziecka funkcjonariusza, ojczyzna, macochę, teściów, dziadków, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku powyżej 14 lat, jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z funkcjonariuszem w okresie sprawowania nad nimi opieki;

5) konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem własnym lub małżonka funkcjonariusza, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 8. roku życia, w przypadku:

a) nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza, a także w przypadku choroby niani, z którą rodzice mają zawartą umowę uaktywniającą, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz.U. z 2021 r. poz. 75, 952, 1901 i 2270), lub dziennego opiekuna, sprawujących opiekę nad dzieckiem,

b) porodu lub choroby małżonka funkcjonariusza lub rodzica dziecka funkcjonariusza, stale opiekujących się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi lub rodzicowi sprawowanie opieki nad dzieckiem,

c) pobytu małżonka funkcjonariusza lub rodzica dziecka funkcjonariusza, stale opiekujących się dzieckiem, w szpitalu lub innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne.

3. Zwolnienie od zajęć służbowych z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki, o której mowa w ust. 2 pkt 3 i 5, przysługuje przez okres nie dłuższy niż 60 dni w roku kalendarzowym, a w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 4 - przez okres nie dłuższy niż 14 dni w roku kalendarzowym, przy czym okresy te łącznie nie mogą przekroczyć 60 dni w roku kalendarzowym.

4. Przepis ust. 3 stosuje się bez względu na liczbę dzieci i innych członków rodziny wymagających opieki.

5. Jeżeli zwolnienie lekarskie obejmuje okres, w którym funkcjonariusz jest zwolniony od zajęć służbowych z powodu:

1) wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby,

2) choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby,

3) wypadku w drodze do miejsca pełnienia służby lub w drodze powrotnej ze służby,

4) choroby przypadającej w czasie ciąży,

5) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów,

6) oddania krwi lub jej składników w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi lub z powodu badania lekarskiego dawców krwi,

7) przebywania na obserwacji w podmiocie leczniczym w wyniku skierowania przez komisję lekarską,

8) stwierdzenia zakażenia lub zachorowania na chorobę, o której mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, przy czym stwierdzone zakażenie lub zachorowanie powstało w związku z wykonywaniem zadań służbowych w okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii z powodu tej choroby

- zachowuje on prawo do 100% uposażenia.

6. Prawo do 100% uposażenia przysługuje również wtedy, gdy funkcjonariusz został zwolniony od zajęć służbowych:

1) podczas oddelegowania do pełnienia służby poza granicami państwa w kontyngencie Służby Celno-Skarbowej, o którym mowa w art. 147c pkt 1-3a;

2) w wyniku popełnienia przez inną osobę umyślnego czynu zabronionego w związku z wykonywaniem przez funkcjonariusza czynności służbowych, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ;

3) na skutek czynów o charakterze bohaterskim dokonanych w szczególnie niebezpiecznych warunkach, z wykazaniem wyjątkowej odwagi, z narażeniem życia lub zdrowia, w obronie prawa, nienaruszalności granic państwowych, życia, mienia lub bezpieczeństwa obywateli;

4) na skutek podlegania obowiązkowej kwarantannie, izolacji lub izolacji w warunkach domowych, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, jeżeli podleganie tej kwarantannie lub izolacji powstało w związku z wykonywaniem zadań służbowych w okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii z powodu tej choroby.

7. Wykonywanie zadań służbowych, o których mowa w ust. 5 pkt 8 i ust. 6 pkt 4, stwierdza pisemnie przełożony właściwy do spraw osobowych lub upoważniona przez niego osoba.

8. Związek zwolnienia od zajęć służbowych z czynami, o których mowa w ust. 6 pkt 3, stwierdza, w drodze decyzji, przełożony funkcjonariusza.

9. Od decyzji, o której mowa w ust. 8, funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego.

Art. 161d [Zaświadczenia, decyzje]

1. Okres przebywania na zwolnieniu lekarskim stwierdza zaświadczenie lekarskie wystawione zgodnie z art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 tej ustawy, z tym że:

1) przyczynę niezdolności do służby wskutek poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz niezdolności do służby wskutek poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów - zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku zgodnie z przepisem art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;

2) w przypadku, o którym mowa w art. 161c ust. 2 pkt 2 - zaświadczenie jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi;

3) w przypadku, o którym mowa w art. 161c ust. 2 pkt 5 lit. a - oświadczenie funkcjonariusza;

4) w przypadkach, o których mowa w art. 161c ust. 2 pkt 5 lit. b i c - zaświadczenie lekarskie wystawione przez lekarza na zwykłym druku;

5) w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa - decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

2. W przypadkach uzasadnionych charakterem zadań służbowych wykonywanych przez funkcjonariusza okres jego przebywania na zwolnieniu lekarskim stwierdza się w inny sposób niż określony w ust. 1.

3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określi, w drodze zarządzenia, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, odmienny sposób stwierdzania przebywania na

zwolnieniu lekarskim funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 2.

Art. 161e [Doręczenie zaświadczenia lekarskiego, profil informacyjny]

1. Doręczenie zaświadczenia lekarskiego odbywa się przy wykorzystaniu profilu informacyjnego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na zasadach określonych w tej ustawie. Kierownicy jednostek organizacyjnych Służbie Celno-Skarbowej wykorzystują lub tworzą profil informacyjny płatnika składek, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

2. Wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zaświadczenie lekarskie, o którym mowa w art. 55a ust. 7 tej ustawy, albo zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku w przypadkach, o których mowa w art. 161c ust. 2 pkt 5 lit. b i c oraz art. 125c ust. 1 pkt 1, funkcjonariusz jest obowiązany dostarczyć przełożonemu właściwemu do spraw osobowych w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania.

3. Zaświadczenie jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi albo decyzję, o której mowa w art. 161c ust. 1 pkt 5, funkcjonariusz jest obowiązany dostarczyć właściwemu przełożonemu w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

4. Oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w art. 161c ust. 2 pkt 5 lit. a, funkcjonariusz jest obowiązany złożyć przełożonemu właściwemu do spraw osobowych w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

5. W przypadku niedopełnienia obowiązków, o których mowa w ust. 2-4, nieobecność w służbie w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim uznaje się za nieobecność nieusprawiedliwioną, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, oświadczenia albo decyzji nastąpiło z przyczyn niezależnych od funkcjonariusza.

Art. 161f [Kontrola]

1. Prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby, prawidłowość wykorzystania zwolnienia lekarskiego, spełnienie wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 161c ust. 1 pkt 3, może podlegać kontroli.

2. Kontrolę przeprowadzają:

1) komisje lekarskie podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych - w zakresie prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby oraz prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego;

2) przełożony funkcjonariusza właściwy do spraw osobowych - w zakresie prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego i spełnienia wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz w zakresie oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 161 ust. 1 pkt 3.

3. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

4. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone, że oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 161^d ust. 1 pkt 3, zostało złożone niezgodnie z prawdą, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

5. Jeżeli w wyniku kontroli komisja lekarska ustali datę ustania niezdolności do służby wcześniejszą niż data orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za okres od tej daty do końca zwolnienia.

6. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone, że zwolnienie lekarskie zostało sfałszowane, funkcjonariusz traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

7. Kontrola prawidłowości wykorzystania zwolnień lekarskich polega na ustaleniu, czy funkcjonariusz w okresie orzeczonej niezdolności do służby, w tym sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem lub innym członkiem rodziny, nie wykorzystuje zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem, a w szczególności czy nie wykonuje pracy zarobkowej.

8. Kontrola oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 161^d ust. 1 pkt 3, polega na ustaleniu, czy nastąpiło nieprzewidziane zamknięcie żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których uczęszcza dziecko funkcjonariusza, lub na ustaleniu, czy niania lub dzienny opiekun dziecka przebywali na zwolnieniu lekarskim.

9. Kontrolę prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego oraz oświadczenia funkcjonariusza, o którym mowa w art. 161^d ust. 1 pkt 3, przeprowadza osoba upoważniona przez przełożonego funkcjonariusza.

10. W razie stwierdzenia w trakcie kontroli, że funkcjonariusz wykonuje pracę zarobkową albo wykorzystuje zwolnienie lekarskie w inny sposób niezgodny z jego celem, osoba kontrolująca sporządza protokół, w którym podaje, na czym polegało nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego.

11. W razie stwierdzenia w trakcie kontroli, że oświadczenie funkcjonariusza, o którym mowa w art. 161^d ust. 1 pkt 3, nie jest zgodne z prawdą, osoba kontrolująca sporządza protokół.

12. Protokół przedstawia się funkcjonariuszowi w celu wniesienia do niego ewentualnych uwag. Wniesienie uwag funkcjonariusz potwierdza własnoręcznym podpisem.

13. Na podstawie ustaleń zawartych w protokole przełożony stwierdza utratę prawa do uposażenia za okres, o którym mowa w ust. 3 lub 4. Przepis stosuje się odpowiednio w przypadku zawiadomienia przez komisję lekarską podległą ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w wyniku przeprowadzenia przez tę komisję kontroli o nieprawidłowościach w wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego.

14. Od decyzji, o której mowa w ust. 13, funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego.

15. Kontrola wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich polega na sprawdzeniu, czy zaświadczenie:

1) nie zostało sfałszowane;

2) zostało wydane zgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich.

16. Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 15 pkt 1, zachodzi podejrzenie, że zaświadczenie lekarskie zostało sfałszowane, przełożony występuje do lekarza, który wystawił zaświadczenie lekarskie, o wyjaśnienie sprawy.

17. W razie podejrzenia, że zaświadczenie lekarskie zostało wydane niezgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich, przełożony występuje o wyjaśnienie sprawy do terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 161g [Obliczanie uposażenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim]

1. Podstawę uposażenia, o którym mowa w art. 161c, stanowi uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, przysługujące funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia i innych należności lub ich wysokość, z zastrzeżeniem ust. 5

2. Przy obliczaniu uposażenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim przyjmuje się, że uposażenie za jeden dzień przebywania na zwolnieniu lekarskim stanowi 1/30 uposażenia, o którym mowa w art. 161c

3. W przypadku gdy funkcjonariusz pobrał już uposażenie za okres, w którym przebywał na zwolnieniu lekarskim, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.

4. Funkcjonariuszowi, który przebywał na zwolnieniu lekarskim w ostatnim miesiącu pełnienia służby, potrąca się odpowiednią część uposażenia z należności przysługujących mu z tytułu zwolnienia ze służby albo funkcjonariusz ten zwraca odpowiednią część uposażenia w dniu ustania stosunku służbowego.

5. Okres przebywania na zwolnieniu lekarskim nie wpływa na wypłatę dodatku stałego za opiekę nad psem służbowym, który jest w tym okresie wypłacany w pełnej wysokości.

Art. 161h [Wpływ na inne świadczenia]

Zmniejszenia wysokości uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim nie uwzględnia się przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń, o których mowa w art. 163 ust. 1 pkt 3, 6, 7-9 i ust. 2 pkt 2 oraz art. 187

Art. 161i [Roczne zestawienie zbiorcze]

1. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej sporządza roczne zestawienie zbiorcze przyczyn przebywania funkcjonariuszy na zwolnieniach lekarskich, które przekazuje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w terminie do końca marca następnego roku.

2. W zestawieniu, o którym mowa w ust. 1, wskazuje się łączny okres przebywania funkcjonariuszy na zwolnieniach lekarskich, z uwzględnieniem podziału na przyczyny wskazane w art. 161c ust. 2, 5 i 6, oraz średni okres przebywania funkcjonariusza na zwolnieniu lekarskim, w tym średnią roczną liczbę godzin niewykonywania obowiązków przez funkcjonariusza.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zestawienia, o którym mowa w ust. 1, mając na uwadze potrzebę zapewnienia przejrzystości informacji zawartych w zestawieniu.

Art. 161j [Przeszkolenie]

1. Funkcjonariusz skierowany do szkoły lub na przeszkolenie albo na studia w kraju otrzymuje uposażenie oraz inne należności pieniężne.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki wypłaty uposażenia i innych należności pieniężnych, o których mowa w ust. 1, uwzględniając przypadki uprawniające funkcjonariusza skierowanego do szkoły lub na przeszkolenie albo na studia w kraju do otrzymywania uposażenia oraz sposób obliczania zryczałtowanego równoważnika pieniężnego na pokrycie kosztów przejazdu, a także sposób rozliczania podróży służbowych wynikających z odbywanej nauki.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki wypłaty uposażenia i innych należności pieniężnych funkcjonariuszowi skierowanemu do akademii lub innych szkół (na kursy) za granicą, uwzględniając warunki otrzymywania przez funkcjonariusza skierowanego do akademii lub innych szkół (na kursy) za granicą uposażenia, jego wysokość i sposób wypłacania.

Art. 161k [Świadczenia i inne należności]

1. W razie pobierania przez funkcjonariusza wynagrodzenia przewidzianego w przepisach o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, funkcjonariuszowi oraz członkom jego rodziny przysługują świadczenia i należności pieniężne z tytułu służby, określone w niniejszej ustawie, z wyjątkiem należności, o których mowa w art. 179

2. Świadczenia i należności pieniężne określone w ust. 1 wypłaca się w wysokości ustalonej, z uwzględnieniem wynagrodzenia należnego funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym lub według stawki obowiązującej w dniu zwolnienia ze służby albo w dniu jego śmierci.

3. Przyjmuje się, że funkcjonariusz lub pracownik Służby Celno-Skarbowej prowadzący pojazd służbowy pełni w tym czasie służbę lub odpowiednio pracuje, niezależnie od tego czy przewozi inne osoby lub towar czy też po przewożeniu tych osób, rzeczy lub wykonaniu powierzonych zadań wraca sam w miejsce zwrotu powierzonego pojazdu.

Art. 161l [Uposażenie przy zawieszeniu]

1. Funkcjonariuszowi zawieszonemu w czynnościach służbowych zawiesza się od najbliższego terminu płatności 50% należnego uposażenia.

2. Okres zawieszenia w czynnościach służbowych, o którym mowa w ust. 1, nie podlega wliczeniu do okresu służby funkcjonariusza, od którego zależy wysokość uposażenia, wysokość innych świadczeń pieniężnych lub prawo do nich oraz wymiar urlopu wypoczynkowego, a także innych rodzajów urlopów przysługujących funkcjonariuszowi. Do ustalania wymiaru urlopów stosuje się przepis art. 145

3. Po zakończeniu postępowania karnego lub dyscyplinarnego w sprawie o czyn stanowiący podstawę zawieszenia w czynnościach służbowych funkcjonariusz otrzymuje zawieszoną część uposażenia oraz obligatoryjne jego podwyżki wprowadzone w okresie zawieszenia, jeżeli:

1) nie został ukarany karą dyscyplinarną wydalenia ze służby;

2) postępowanie karne zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym bądź umorzeniem ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1-3 i 6 Kodeksu postępowania karnego, nawet po zwolnieniu ze służby.

4. W przypadku gdy postępowanie dyscyplinarne albo karne w sprawie o czyn stanowiący podstawę zawieszenia zakończyło się w sposób określony w ust. 3, okres zawieszenia w czynnościach służbowych wlicza się do okresu służby, od którego zależy wysokość lub wymiar należności pieniężnych oraz urlopów, o których mowa w ust. 2, lub prawo do nich.

5. Należności pieniężne, o których mowa w ust. 3 i 4, wypłaca się wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres zawieszenia w czynnościach służbowych, na wniosek funkcjonariusza, w terminie miesiąca od dnia otrzymania przez właściwą jednostkę organizacyjną Służby Celno-Skarbowej pisemnej informacji o prawomocnym zakończeniu postępowania dyscyplinarnego albo karnego, o czyn stanowiący podstawę zawieszenia w czynnościach służbowych.

Art. 161m [Urlop bezpłatny]

1. Funkcjonariuszowi, który samowolnie opuścił miejsce pełnienia służby albo pozostaje poza nim lub nie podejmuje służby, zawiesza się uposażenie od najbliższego terminu płatności. Jeżeli funkcjonariusz pobrał już za czas nieusprawiedliwionej nieobecności uposażenie, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.

2. W razie uznania nieobecności za usprawiedliwioną, wypłaca się funkcjonariuszowi zawieszone uposażenie; w przypadku nieobecności nieusprawiedliwionej funkcjonariusz traci za każdy dzień nieobecności 1/30 część uposażenia miesięcznego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w razie zawinionej niemożności pełnienia przez funkcjonariusza obowiązków służbowych.

4. Funkcjonariuszowi, który rozpoczyna urlop bezpłatny w ciągu miesiąca kalendarzowego, przysługuje uposażenie w wysokości 1/30 uposażenia miesięcznego za każdy dzień poprzedzający dzień rozpoczęcia urlopu bezpłatnego. Jeżeli funkcjonariusz pobrał już uposażenie za czas urlopu bezpłatnego, potrąca mu się odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.

Art. 161n [Potrącenia z uposażenia]

1. Z uposażenia funkcjonariuszy mogą być dokonywane potrącenia na podstawie sądowych i administracyjnych tytułów wykonawczych oraz na podstawie przepisów szczególnych - na zasadach określonych w przepisach o egzekucji sądowej lub postępowaniu egzekucyjnym w administracji albo w innych przepisach szczególnych, jeżeli dalsze przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej.

2. Przez uposażenie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się uposażenie zasadnicze, dodatki do uposażenia, odprawę wymienioną w art. 184 oraz świadczenia określone w art. 163

4. Minister właściwy spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, jednostki organizacyjne właściwe do dokonywania potrąceń z uposażenia oraz tryb postępowania w tych sprawach, uwzględniając przypadki dokonywania potrąceń z uposażenia, w tym potrąceń za zgodą funkcjonariusza i w trybie bezegzekucyjnym, oraz sposób ich dokonywania.

Art. 161o [Wyłączenie stosowania] Przepisu art. 161n ust. 1 i 2 nie stosuje się do zaliczek pobieranych do rozliczenia, a w szczególności na koszty podróży służbowej, delegacji i

przeniesienia. Należności te potrąca się z uposażenia w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń z innych tytułów.

Rodział 9

Dodatki i inne świadczenia należne funkcjonariuszom

Art. 162 [Dodatki do uposażenia]

1. Funkcjonariusze otrzymują następujące dodatki do uposażenia:

- 1) dodatek stażowy za wysługę lat w wysokości uzależnionej od okresów służby, o których mowa w art. 159, który wynosi: 2% wysokości uposażenia po 2 latach odbytej służby i następnie będzie wzrastał o 1% uposażenia za każdy następny rok odbytej służby aż do osiągnięcia stażu 15 lat służby, a po osiągnięciu tego progu będzie wzrastał o 2 % wysokości uposażenia do osiągnięcia 30% wysokości uposażenia zasadniczego
- 2) dodatek za stopień w wysokości uzależnionej od posiadanego stopnia Służby Celno-Skarbowej;
- 3) dodatek funkcyjny na stanowisku kierowniczym lub samodzielny;
- 4) dodatek służbowy na stanowiskach innych niż wymienione w pkt 3;
- 5) dodatki uzasadnione szczególnymi właściwościami, kwalifikacjami, warunkami lub miejscem pełnienia służby;
- 6) dodatek instruktorski ;
- 7) dodatek kontrolerski ;
- 8) dodatek orzeczniczy ;
- 9) dodatek kryminalny ;
- 10) dodatek dochodzeniowy ;
- 11) dodatek za opiekę nad psem służbowym;
- 12) dodatek specjalny;
- 13) dodatek za długoletnią służbę w wysokości 5% należnego uposażenia zasadniczego po osiągnięciu 15 lat służby:
- 14) graniczny

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1 pkt.13, zwiększa się o kwotę 1% należnego uposażenia zasadniczego za każdy kolejny rozpoczęty rok służby, nie więcej jednak niż do wysokości 15% po 25 latach służby, i wypłaca się do dnia rozwiązania stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby, z jego śmiercią lub zaginięciem.

3. Do dodatku, o którym mowa w ust. 1 pkt.13, stosuje się przepisy art. 159 ust.1 oraz art.157
4. Dodatek, o którym mowa w ust. 1 pkt 11 nie może być niższy niż 20% minimalnego wynagrodzenia ogłaszanego corocznie przez Radę Ministrów w drodze odrębnych przepisów.
5. Dodatkami do uposażenia o charakterze stałym są dodatki ustalone w wysokości miesięcznej.
6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, warunki otrzymywania dodatków do uposażenia, o których mowa w ust. 1, oraz ich wysokość, uwzględniając okoliczności uzasadniające ich przyznanie oraz okresowe podwyższenie lub obniżenie, jak również rodzaje i wysokość dodatków przysługujących funkcjonariuszowi ze względu na szczególne właściwości, kwalifikacje, warunki albo miejsce pełnienia służby.

Art. 163 [Świadczenia pieniężne]

1. Funkcjonariuszowi przysługują następujące świadczenia pieniężne:

- 1) nagrody roczne;
- 2) nagrody wynikowe;
- 3) nagrody jubileuszowe;
- 4) nagrody uznaniowe za wykonywanie zadań służbowych w zastępstwie funkcjonariuszy przebywających na zwolnieniach lekarskich.
- 5) dodatkowe wynagrodzenie za wykonywanie zleconych zadań wykraczających poza obowiązki służbowe;
- 6) zasiłek na zagospodarowanie
- 7) należności za krajowe podróże służbowe
- 8) należności za zagraniczne podróże służbowe
- 9) należności za przeniesienie
- 10) rekompensata pieniężna w zamian za czas służby przekraczający normę określoną w art. 66 ust. 2;
- 11) świadczenie motywacyjne;
- 12) świadczenie teleinformatyczne, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o szczególnych zasadach wynagradzania osób realizujących zadania z zakresu cyberbezpieczeństwa (Dz.U. poz. 2333 oraz z 2022 r. poz. 655), zwane dalej „świadczeniem teleinformatycznym”;
- 13) ryczałt za używanie prywatnego pojazdu ;
- 14) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie ;
- 15) świadczenia socjalno-bytowe

- 16) równoważnik pieniężny za umundurowanie
- 17) świadczenia związane ze zwolnieniem ze służby;
- 18) należności związane z oddelegowaniem do służby zagranicą
- 19) Należności związane z oddelegowaniem do pełnienia służby w kontyngentach Służby Celno-Skarbowej;

2. W razie śmierci funkcjonariusza lub członka jego rodziny, przysługują:

- 1) zasiłek pogrzebowy;
- 2) odprawa pośmiertna.

3. Funkcjonariusz może otrzymywać również nagrody i zapomogi, o których mowa w art. 191 ust. 1 i 2.

Art. 164

1. Funkcjonariuszowi za służbę pełnioną w danym roku kalendarzowym przysługuje nagroda roczna w wysokości 1/12 uposażenia otrzymanego w roku kalendarzowym, za który nagroda przysługuje.

2. Do uposażenia, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się uposażenia otrzymanego w okresie tymczasowego aresztowania albo zawieszenia w czynnościach służbowych, chyba że postępowanie karne lub dyscyplinarne będące przyczyną aresztowania lub zawieszenia zostało umorzone prawomocnym orzeczeniem bądź funkcjonariusz został uniewinniony na podstawie prawomocnego wyroku lub orzeczenia o uniewinnieniu w postępowaniu dyscyplinarnym.

3. Umorzenie postępowania, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy warunkowego umorzenia postępowania karnego ani umorzenia tego postępowania z powodu przedawnienia lub amnestii.

4. Nagrodę roczną obniża się od 20% do 50% za rok kalendarzowy, w którym funkcjonariusz:

1) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo nieumyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe nieumyślne;

2) popełnił czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne lub nie przestrzegał zasad etyki zawodowej, jeżeli za ten czyn lub to nieprzestrzeganie prawomocnym orzeczeniem wymierzono mu karę dyscyplinarną nie surowszą niż nagana;

3) nie wywiązywał się z obowiązków służbowych, co zostało stwierdzone w opinii służbowej.

5. Nagroda roczna nie przysługuje w przypadku:

1) skazania funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe umyślne;

2) wymierzenia funkcjonariuszowi za czyn, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, kary dyscyplinarnej:

- a) wydalenia ze służby,
- b) ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,
- c) obniżenia stopnia,

- d) wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe,
 - e) ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) zwolnienia funkcjonariusza ze służby z powodu:
- a) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo nieumyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe nieumyślne,
 - b) popełnienia czynu o znamionach przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, jeżeli popełnienie czynu jest oczywiste i uniemożliwia pozostawanie w służbie,
 - c) niewywiązywania się z obowiązków służbowych w okresie odbywania służby stałej, stwierdzonego w dwóch kolejnych opiniach służbowych, między którymi upłynęło co najmniej 6 miesięcy,
 - d) nieprzydatności do służby stwierdzonej w opinii służbowej w okresie odbywania służby przygotowawczej.
6. Jeżeli przeciwko funkcjonariuszowi toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne o czyn popełniony w roku kalendarzowym, za który przyznawana jest nagroda roczna, do czasu zakończenia tego postępowania nie przyznaje mu się nagrody rocznej.
7. Nagrodę roczną obniża się lub się jej nie przyznaje w przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 5, za rok kalendarzowy, w którym:
- 1) funkcjonariusz popełnił czyn będący przedmiotem postępowania karnego lub dyscyplinarnego, a jeżeli nagroda roczna została wypłacona - za rok, w którym postępowanie zostało zakończone prawomocnym orzeczeniem lub decyzją;
 - 2) funkcjonariuszowi wydano opinię służbową, od której nie złożył odwołania, lub ostateczną opinię służbową w rozumieniu przepisów o okresowym opiniowaniu funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej
8. Wypłata nagrody rocznej następuje nie później niż w ciągu trzech pierwszych miesięcy kalendarzowych następujących po roku, za który przysługuje nagroda.
9. Funkcjonariuszowi zwalnianemu ze służby należną nagrodę roczną wypłaca się w ostatnim dniu służby.
10. Funkcjonariuszowi, o którym mowa w ust. 9, wobec którego toczy się postępowanie karne lub dyscyplinarne, nagrodę roczną wypłaca się po zakończeniu tego postępowania. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się.
11. W przypadku śmierci albo zaginięcia funkcjonariusza pozostających w związku ze służbą nagrodę roczną wypłaca się niezwłocznie na podstawie skróconego aktu zgonu albo ostatecznej decyzji o stwierdzeniu zaginięcia funkcjonariusza.
12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przyznaje nagrody roczne Komendantowi Głównemu Służby Celno-Skarbowej i jego zastępcom.
13. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej przyznaje nagrody roczne kierownikowi komórki organizacyjnej Komendy Głównej Służby Celno-Skarbowej, komendantom wojewódzkim Służby Celno-Skarbowej, komendantowi ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej, komendantowi ośrodka Służby Celno-Skarbowej oraz ich zastępcom, naczelnikom urzędów celno-skarbowych oraz ich zastępcom. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może przyznawać nagrody roczne wszystkim funkcjonariuszom.

14. Kierownik komórki organizacyjnej Komendy Głównej Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej, komendant ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej, komendant ośrodka Służby Celno-Skarbowej oraz naczelnicy urzędów celno-skarbowych przyznają nagrody roczne odpowiednio funkcjonariuszowi pełniącemu służbę w komórce organizacyjnej Komendy Głównej Służby Celno-Skarbowej, komend wojewódzkich Służby Celno-Skarbowej, ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej i ośrodka Służby Celno-Skarbowej, urzędach celno-skarbowych.

Art. 165 [nagrody wynikowe]

1. Funkcjonariuszom przysługują nagrody w postaci ułamkowej wartości towarów ujawnionych po prawomocnym zakończeniu właściwego postępowania dotyczącego odpowiednio: orzeczenia przypadku towaru na rzecz Skarbu Państwa, właściwego opodatkowania lub ocenia towaru

2. Mechanizmy przyznawania nagród, sposób ich obliczania określi w rozporządzeniu minister właściwy do spraw finansów publicznych.

Art. 166 [nagrody jubileuszowe]

1. Funkcjonariuszowi przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:

po 20 latach służby - 75%,

po 25 latach służby - 100%,

po 30 latach służby - 150%,

po 35 latach służby - 200%,

po 40 latach służby - 300%

po 45 latach służby - 400%

miesięcznego uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami o charakterze stałym.

2. Do okresów służby uprawniających do nagrody jubileuszowej wlicza się poprzednie zakończone okresy służby lub zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Funkcjonariuszowi zwalnianemu ze służby w związku z przejściem na emeryturę albo rentę z tytułu niezdolności do służby przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej przed upływem okresu służby wymaganego do nabycia tego prawa, jeżeli w dniu zwolnienia ze służby do wymaganego okresu służby brakuje nie więcej niż 12 miesięcy.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia tryb obliczania i wypłacania nagrody jubileuszowej, uwzględniając w szczególności okresy służby, pracy i nauki powodujące nabycie prawa do nagrody jubileuszowej, sposób dokumentowania tych okresów, a także obliczania tej nagrody i postępowania w przypadku zbiegu prawa do kilku nagród oraz termin i sposób wypłacania nagrody.

Art. 167 [nagrody za zastępstwo]

1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, tworzy fundusz nagród za wykonywanie zadań służbowych w zastępstwie innych funkcjonariuszy określając zasady jego funkcjonowania, w tym zasady przyznawania nagród oraz ich wysokość, mając na względzie prawidłowe wykorzystanie środków.

2. Środki finansowe uzyskane z tytułu zmniejszenia uposażeń funkcjonariuszy w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim przeznaczają się w całości na fundusz o którym mowa w ust. 1

Art. 168 [zadania zlecane]

1. Za wykonywanie zadań zleconych wykraczających poza obowiązki służbowe funkcjonariusz otrzymuje dodatkowe wynagrodzenie.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, warunki otrzymywania wynagrodzenia za zadania określone w ust. 1, uwzględniając rodzaje wykonywanych prac, za które przysługuje dodatkowe wynagrodzenie, jego wysokość oraz terminy wypłaty.
3. Wynagrodzenie za dokonane przez funkcjonariuszy wynalazki, udoskonalenia techniczne i usprawnienia normują odrębne przepisy.

Art. 169 [Zasilek na zagospodarowanie]

1. Funkcjonariuszowi, w związku z mianowaniem na stałe, przysługuje zasilek na zagospodarowanie w wysokości jednomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnymi w dniu mianowania na stałe.
2. Zasilek, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje funkcjonariuszowi pełniącemu służbę w Służbie Celno-Skarbowej po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej lub innej służby, w czasie której otrzymał taki zasilek.

Art. 170 [należności za krajowe podróże]

1. Funkcjonariuszowi odbywającemu podróże służbowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przysługują należności z tytułu podróży służbowych.
2. Podróż służbowa obejmuje, określony w pisemnym lub ustnym poleceniu wyjazdu służbowego, okres od wyjazdu funkcjonariusza - w celu wykonywania czynności służbowych na obszarze kraju - poza miejsce pełnienia służby do jego powrotu.

Art. 171 [należności za zagraniczne podróże służbowe]

1. W zakresie odbywania przez funkcjonariusza zagranicznych podróży służbowych stosuje się odpowiednio przepisy w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju wydane na podstawie art. 77[5] § 2 Kodeksu pracy.
2. W przypadku zagranicznych podróży służbowych odbywanych przez funkcjonariuszy w ramach programów i projektów realizowanych przez Służbę Celno-Skarbową z wykorzystaniem środków finansowych pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub innych źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi stosuje się odpowiednio rozwiązania obowiązujące dla tych programów i projektów.
3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do pracowników Służby Celno-Skarbowej jeżeli odbywają zagraniczne podróże służbowe określone w tych przepisach.

Art. 172 [świadczenie za czasowe przeniesienie]

1. Funkcjonariuszowi przeniesionemu czasowo w związku z przeniesieniem do służby w innej miejscowości, przysługuje jednorazowe świadczenie pieniężne na zagospodarowanie w wysokości jednomiesięcznego uposażenia, w przypadku gdy łączy się z tym zmiana miejsca zamieszkania.

Art. 173 [świadczenie za przeniesienie na stałe]

1. Przeniesienie funkcjonariusza do innej miejscowości, z której dojazd do miejsca zamieszkania jest znacznie utrudniony, wymaga zapewnienia funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej.

2. W przypadku określonym w ust. 1 funkcjonariuszowi przysługuje zwrot udokumentowanych kosztów przeniesienia, w tym zwrot kosztów podróży.

3. Dojazd uznany będzie za znacznie utrudniony, jeżeli czas dojazdu publicznymi środkami transportu zbiorowego, przewidziany w rozkładzie jazdy od stacji (przystanku) zlokalizowanej najbliżej miejsca zamieszkania do stacji (przystanku) zlokalizowanej najbliżej miejsca pełnienia służby łącznie z przesiadkami, przekracza w obie strony 2 godziny.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyznawania świadczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, ich wysokość oraz sposób udokumentowania przez funkcjonariusza poniesionych kosztów przeniesienia, w tym kosztów podróży, a także wzory wymaganych dokumentów niezbędnych do przyznania świadczeń, o których mowa w ust. 1, uwzględniając prawidłowość przyznawania tych świadczeń oraz ochronę interesów Skarbu Państwa.

5. Jeżeli zapewnienie funkcjonariuszowi odpowiednich warunków mieszkaniowych, o których mowa w ust. 1, jest niemożliwe lub utrudnione oraz jeżeli on sam lub jego małżonek nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, funkcjonariuszowi przysługuje zwrot udokumentowanych kosztów przeniesienia lub równoważnik pieniężny.

6. Miejscowością pobliską jest miejscowość, do której od miejsca zamieszkania funkcjonariusza do miejsca pełnienia służby najkrótsza odległość drogą publiczną nie przekracza 30 km.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość, warunki oraz tryb przyznawania i wypłacania równoważnika pieniężnego, o którym mowa w ust. 5, mając na względzie terminowe przyznawanie równoważnika pieniężnego oraz prawidłowość jego wypłacania.

8. Przepisów określonych w ust. 1-7 nie stosuje się w przypadku przeniesienia funkcjonariusza na jego wniosek

Art. 174 [rekompensata za nadgodziny]

1. W zamian za czas służby przekraczający normę określoną w art. 66 ust. 2 funkcjonariuszowi przyznaje się rekompensatę pieniężną w wysokości 1/172 uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego funkcjonariuszowi na stanowisku zajmowanym w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego za każdą godzinę służby przekraczającą normę określoną w art. 66 ust. 2. Łączny czas służby przekraczający normę w danym okresie rozliczeniowym zaokrągla się w górę do pełnej godziny.

2. Rekompensatę pieniężną oblicza i wypłaca komórka finansowa jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej właściwa w sprawach wypłaty uposażenia.

3. Rekompensatę pieniężną wypłaca się:

- 1) do końca kwartału następującego po okresie rozliczeniowym, o którym mowa w art. 66 ust. 2,

lecz nie później niż w dniu zwolnienia ze służby;

2) w przypadku śmierci albo zaginięcia funkcjonariusza - niezwłocznie po wydaniu rozkazu personalnego o wygaśnięciu stosunku służbowego.

Art. 175 [świadczenie motywacyjne]

1. Funkcjonariuszowi przyznaje się świadczenie motywacyjne po osiągnięciu:

- 1) 15 latach służby, ale nie więcej niż 25 latach służby w wysokości 1000 zł miesięcznie, albo
- 2) 25 lat służby, ale nie więcej niż 28 lat i 6 miesięcy - w wysokości 1500 zł miesięcznie, albo
- 3) 28 lat i 6 miesięcy służby - w wysokości 2500 zł miesięcznie.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy:

- 1) służby w Służbie Celno – Skarbowej
- 2) pracy w administracji celnej
- 3) służby w Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służbie Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Służbie Celno-Skarbowej i Służbie Więziennej;
- 4) traktowane jako równorzędne ze służbą, o której mowa w pkt 1 i 2, wymienione w art. 13 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

5) pracy w Urzędzie Kontroli Skarbowej

6) pracy w Urzędzie Celno – Skarbowym, Urzędzie Skarbowym lub Izbie Administracji Skarbowej

7) pracy w Inspekcji Celnej

3. Decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, wydaje nie później niż w terminie 30 dni po osiągnięciu przez funkcjonariusza stażu służby, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2.

4. Przed wydaniem decyzji o przyznaniu świadczenia motywacyjnego funkcjonariusz podlega opiniowaniu służbowemu na zasadach, o których mowa w art. 39, jeżeli od dnia wydania ostatniej opinii o tym funkcjonariuszu upłynęły co najmniej 3 miesiące.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przyznaje świadczenie motywacyjne Komendantowi Głównemu Służby Celno-Skarbowej i jego zastępcom

6. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się funkcjonariuszowi:

1) który podczas ostatniego opiniowania służbowego otrzymał jedną z opinii służbowych, o których mowa w art. 87 ust. 2 pkt 2 albo 3 albo art. 95 ust. 1 pkt 2 albo ust. 2 pkt 1 - przez okres

jednego roku od dnia wydania ostatecznej opinii służbowej;

2) ukaranemu karą dyscyplinarną - do czasu jej zatarcia;

3) skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu lub w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone - przez okres jednego roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

7. Jeżeli po przyznaniu świadczenia motywacyjnego wystąpią okoliczności, o których mowa w ust. 6, niezwłocznie wydaje się decyzję stwierdzającą ustanie prawa do wypłaty tego świadczenia.

8. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego oraz od decyzji stwierdzającej ustanie prawa do wypłaty świadczenia motywacyjnego funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku decyzji wydanej przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej przysługuje w takim samym terminie wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy.

9. Świadczenia motywacyjnego nie wypłaca się za okres:

1) korzystania z urlopu bezpłatnego,

2) przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, za które funkcjonariusz nie zachował prawa do uposażenia

3) zawieszenia w czynnościach służbowych albo tymczasowego aresztowania,

4) innej nieobecności trwającej co najmniej jeden miesiąc

- proporcjonalnie do tego okresu.

10. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

11. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który świadczenie motywacyjne przysługuje.

12. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym decyzja, o której mowa w ust. 7, stała się ostateczna lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby, z jego śmiercią lub zaginięciem. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.

Art. 176 [świadczenie teleinformatyczne]

1. Funkcjonariuszowi wykonującemu zadania, o których mowa w art. 26, art. 42 ust. 1, art. 44 i art. 62 ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (Dz.U. z 2020 r. poz. 1369, z 2021 r. poz. 2333 i 2445 oraz z 2022 r. poz. 655), lub w zakresie zapewnienia cyberbezpieczeństwa w Służbie Celno-Skarbowej przyznaje się na okres ich wykonywania świadczenie teleinformatyczne.

2. Do ustalenia wysokości świadczenia teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o szczególnych zasadach wynagradzania osób realizujących zadania z zakresu cyberbezpieczeństwa.

3. Decyzję o przyznaniu świadczenia teleinformatycznego przełożony, o którym mowa w art. 36 ust. 1, wydaje nie później niż w terminie 30 dni po rozpoczęciu przez funkcjonariusza wykonywania zadań, o których mowa w ust. 1.

4. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 3, funkcjonariusz podlega opiniowaniu służbowemu na zasadach, o których mowa w art. 39, jeżeli od dnia wydania ostatniej opinii o tym funkcjonariuszu upłynęły co najmniej 3 miesiące.

5. Świadczenia teleinformatycznego nie przyznaje się w przypadkach, o których mowa w art. 117d ust. 6. Przepisy art. 117d ust. 7 i 8 stosuje się.

6. Świadczenia teleinformatycznego nie wypłaca się w przypadkach, o których mowa w art. 117d ust. 9.

7. Do wypłaty świadczenia teleinformatycznego stosuje się przepisy art. 117d ust. 10-12.

Art.177 [ryczałt za używanie prywatnego pojazdu]

Funkcjonariuszowi może być przyznane prawo do ryczałtu związanego z używaniem pojazdów niepozostających w dyspozycji jednostek organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej do celów służbowych na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 34a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

Art. 178 [delegacja ustawowa]

W celu ustalenia warunków uzyskania ryczałtu określonego w art. 177 Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje zadań, do których wykonywania dopuszcza się użycie pojazdów niepozostających w dyspozycji jednostek organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej do celów służbowych, oraz szczegółowe warunki używania tych pojazdów, uwzględniając potrzebę sprawnej realizacji zadań i czynności wykonywanych przez funkcjonariuszy.

Art. 179 [świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie]

1. Funkcjonariusze w czasie wykonywania zadań służbowych mogą otrzymywać nieodpłatnie wyżywienie oraz napoje, zwane dalej "wyżywieniem", lub równoważnik pieniężny w zamian za wyżywienie.

Art. 180 [delegacja ustawowa]

Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których funkcjonariusz otrzymuje wyżywienie lub równoważnik pieniężny w zamian za wyżywienie o którym mowa w art. 179, a także określi normy wyżywienia i wysokość równoważnika pieniężnego, sposób ustalania wartości pieniężnej równoważnika, warunki i tryb jego wypłacania, a także organy właściwe w tych sprawach, uwzględniając zakres i specyfikę zadań służbowych wykonywanych przez funkcjonariuszy.

Art. 181 [świadczenie socjalno-bytowe]

1. Funkcjonariuszowi i członkom jego rodziny przysługuje prawo przejazdu na koszt właściwego organu Służby Celno-Skarbowej środkami publicznego transportu zbiorowego raz w roku, do jednej z obranych przez siebie miejscowości w kraju i z powrotem.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki przejazdu na koszt organu, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając warunki i sposób rozliczania kosztów przejazdu oraz rodzaje środków transportu, którymi ma być dokonywany przejazd.

3. W razie niewykorzystania przysługującego przejazdu osoba uprawniona otrzymuje zryczałtowany równoważnik pieniężny.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki przyznawania zryczałtowanego równoważnika pieniężnego, uwzględniając tryb wypłaty równoważnika w razie niewykorzystania przysługującego przejazdu, w tym ustalania jego wysokości, oraz przypadki, kiedy równoważnik nie przysługuje.

5. Zwrot kosztów przejazdu lub zryczałtowany równoważnik pieniężny, o których mowa w ust. 1 i 3, nie przysługuje funkcjonariuszowi w roku kalendarzowym, w którym wykupiono uprawnienia do bezpłatnych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, na podstawie odrębnych przepisów.

6. Osobom, o których mowa w ust. 1, mogą być przyznawane także inne świadczenia socjalne i bytowe.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje świadczeń, o których mowa w ust. 6, uwzględniając zakres podmiotowy świadczeń socjalnych, warunki korzystania z tych świadczeń, sposób ich realizacji, a w przypadku świadczeń finansowych - ich wysokość, sposób obliczania, terminy rozliczeń oraz wypłaty.

Art. 182 [Członkowie rodziny funkcjonariusza]

1. Za członków rodziny funkcjonariusza uprawnionych do świadczeń przewidzianych w art. 181 uważa się małżonka i dzieci.

2. Za dzieci uważa się dzieci własne, dzieci małżonka, dzieci przysposobione i dzieci przyjęte na wychowanie, które:

1) nie przekroczyły 18 roku życia, a w razie uczęszczania do szkoły F- 24 lat albo 25 lat, jeżeli odbywają studia w szkole wyższej, a ukończenie 25 lat przypada na ostatni lub przedostatni rok studiów, albo

2) stały się osobami całkowicie niezdolnymi do pracy przed osiągnięciem wieku określonego w pkt 1.

Art. 183 [równoważnik za umundurowanie]

1. Funkcjonariusz otrzymuje równoważnik pieniężny za przedmioty umundurowania niewydane w naturze oraz za czyszczenie umundurowania.

2. Równoważnik pieniężny przysługuje za okres od dnia 1 kwietnia danego roku kalendarzowego do dnia 31 marca roku następnego, zwany dalej „rokiem zaopatrzeniowym”.

3. Funkcjonariuszowi mianowanemu lub przeniesionemu do służby w Służbie Celno-Skarbowej w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku kalendarzowego, któremu wydaje się z

dniem mianowania lub przeniesienia przedmioty umundurowania w naturze, równoważnik pieniężny przysługuje od dnia 1 kwietnia następnego roku kalendarzowego.

4. Równoważnik pieniężny wypłaca się w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące, licząc od dnia powstania uprawnienia do jego wypłaty.

5. Przedmioty umundurowania są wyceniane w sposób bezwalutowy poprzez przypisanie im odpowiedniej ilości punktów przeliczeniowych w ujęciu jednostkowym, rocznym i całkowitym.

6. Równoważnik pieniężny nie przysługuje za okresy nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodu:

1) urlopu wychowawczego lub bezpłatnego, o ile suma nieobecności przekroczy 30 dni kalendarzowych w ciągu roku zaopatrzeniowego;

2) zawieszenia funkcjonariusza w czynnościach służbowych.

7. Równoważnik pieniężny pomniejsza się w przypadku:

1) nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodów, o których mowa w ust. 6;

2) wydania przedmiotów umundurowania w naturze, z wyjątkiem wydania przedmiotów umundurowania w związku z mianowaniem do służby w Służbie Celno-Skarbowej.

8. Wysokość równoważnika pieniężnego ulega jednorazowemu zwiększeniu w przypadku:

1) mianowania na stopień służbowy, o którym mowa w art. 69 pkt 2 lit. a, pkt 3 lit. a, pkt 4 lit. a, d, g i h;

2) powołania na stanowisko Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej albo zastępcy Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej

9. Równoważnik pieniężny podlega zwrotowi w przypadku:

1) zwolnienia funkcjonariusza ze służby w Służbie Celno-Skarbowej w okresie służby przygotowawczej;

2) zwolnienia funkcjonariusza ze służby w Służbie Celno-Skarbowej na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 3 i 4;

3) zaistnienia okoliczności wymienionych w ust. 6 i zwolnienia funkcjonariusza ze służby w Służbie Celno-Skarbowej przed pomniejszeniem równoważnika pieniężnego w przypadku, o którym mowa w ust. 7 pkt 1.

10. W sprawach zwrotu równoważnika pieniężnego, o których mowa w ust. 9, wydaje się decyzję administracyjną.

11. W przypadku nieobecności funkcjonariusza w służbie z powodu urlopu wychowawczego lub bezpłatnego w dniu rozpoczęcia roku zaopatrzeniowego, wypłatę równoważnika pieniężnego zawieszają się.

12. Wznowienie zawieszonych wypłat równoważnika pieniężnego następuje w terminie miesiąca po

ustaniu przyczyn nieobecności funkcjonariusza w służbie.

13. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość równoważnika pieniężnego za przedmioty umundurowania niewydane w naturze oraz na czyszczenie umundurowania, a także podstawę i sposób jego obliczania,
 - 2) sposób obliczania kwoty pomniejszenia lub podwyższenia równoważnika pieniężnego,
 - 3) wartość pieniężną punktu przeliczeniowego,
 - 4) tryb i termin zwracania równoważnika pieniężnego oraz sposób obliczania kwoty należnej do zwrotu,
 - 5) podmioty właściwe w sprawach wypłaty i zwrotu równoważnika pieniężnego
- uwzględniając normy należności przedmiotów umundurowania, a także przypisaną poszczególnym przedmiotom oraz rodzajom umundurowania liczbę punktów przeliczeniowych.

Art. 184 [należności związane z zwolnieniem z służby]

1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 12 oraz ust. 3 otrzymuje:

- 1) odprawę;
- 2) ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane przed zwolnieniem ze służby urlopy wypoczynkowe lub urlopy dodatkowe, z wyjątkiem urlopu, o którym mowa w art. 87a ust. 1, oraz rekompensatę pieniężną w zamian za czas służby przekraczający normę określoną w art. 66 ust. 2;
- 3) zryczałtowany ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w danym roku przejazd, ze środków właściwego organu Służby Celno-Skarbowej;
- 4) zwrot kosztów przejazdu do obranego miejsca zamieszkania dla siebie, małżonka oraz dzieci pozostających na jego utrzymaniu oraz zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego według zasad obowiązujących przy przeniesieniach służbowych;
- 5) niewykorzystane w danym roku świadczenia pieniężne przysługujące stosownie do przepisów wydanych na podstawie art. 173 ust. 4.

2. Funkcjonariusz zwolniony ze służby na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 3-5 i ust. 2 pkt 2 oraz 9-11 otrzymuje ekwiwalent pieniężny za niewykorzystane przed dniem zwolnienia ze służby urlopy wypoczynkowe lub dodatkowe oraz rekompensatę pieniężną w zamian za czas służby przekraczający normę określoną w art. 66 ust. 2.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych lub upoważniony przez niego przełożony może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie przyznać, z uwagi na uzasadnione potrzeby rodziny funkcjonariusza, odprawę w wysokości nieprzekraczającej 50% w razie zwolnienia go ze służby na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2 pkt 2 i 9-11.

Art. 185 [Wysokość odprawy]

1. Wysokość odprawy dla funkcjonariusza w służbie stałej równa się wysokości trzymiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnymi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym. Odprawa ulega zwiększeniu o 20% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym za każdy dalszy pełny rok wysługi ponad 5 lat nieprzerwanej służby, aż do wysokości sześciomiesięcznego zasadniczego uposażenia wraz z dodatkami o charakterze stałym. Okres służby przekraczający 6 miesięcy liczy się jako pełny rok.

2. Przy ustalaniu wysokości odprawy uwzględnia się również okres nieprzerwanej zawodowej służby wojskowej, jeżeli bezpośrednio po zwolnieniu z tej służby żołnierz został przyjęty do służby w Służbie Celno-Skarbowej i nie otrzymał odprawy z tytułu poprzednio pełnionej służby.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku podjęcia służby w Służbie Celno-Skarbowej po zwolnieniu ze służby w innych służbach, w których przysługują świadczenia tego rodzaju.

4. Wysokość odprawy dla funkcjonariusza w służbie przygotowawczej równa się wysokości jednomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnymi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

Art. 186 [Ekwiwalent pieniężny]

1. Ekwiwalent pieniężny za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego ustala się w wysokości 1/21 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Ekwiwalent, o którym mowa w ust. 1, wypłaca się w ostatnim dniu pełnienia służby, a w przypadku śmierci albo zaginięcia funkcjonariusza - niezwłocznie po wydaniu rozkazu personalnego o wygaśnięciu stosunku służbowego.

Art. 187 [Dodatek wyrównawczy]

1. Funkcjonariuszowi w służbie stałej, zwolnionemu ze służby na podstawie art. 95 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 4, albo który nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu osiągnięcia 30 lat wysługi emerytalnej i został zwolniony ze służby na podstawie art. 95 ust. 3 wypłaca się co miesiąc przez okres roku po zwolnieniu ze służby świadczenie pieniężne w wysokości odpowiadającej uposażeniu zasadniczemu wraz z dodatkami o charakterze stałym, pobieranymi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Funkcjonariuszowi uprawnionemu do świadczenia określonego w ust. 1, który nabył prawo do zaopatrzenia emerytalnego, przysługuje prawo wyboru jednego z tych świadczeń.

3. Funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby na podstawie art. 95 ust. 2 pkt 5 i 7, który z powodu nadal trwającej choroby nie może podjąć zatrudnienia, wypłaca się co miesiąc świadczenia pieniężne określone w ust. 1 przez okres choroby, nie dłużej jednak niż przez okres 3 miesięcy, chyba że wcześniej komisja lekarska wyda orzeczenie o niezdolności do służby stanowiące podstawę do ustalenia prawa do renty.

Art. 188 [Nieprzysługiwanie odprawy] Odprawa, o której mowa w art. 184, oraz świadczenia określone w art. 187 nie przysługują funkcjonariuszowi, który bezpośrednio po zwolnieniu ze służby został przyjęty do zawodowej służby wojskowej lub do innej służby, w której przysługuje prawo do takich świadczeń.

Art. 189 [należność za oddelegowaniem]

1. Funkcjonariuszowi służby stałej, oddelegowanemu do pełnienia służby w innym państwie na zasadach określonych przysługują świadczenia wynikające z ustawy oraz:

1) związane z rozpoczęciem i zakończeniem służby na terytorium innego państwa, w drodze do kraju lub innego państwa w celu załatwienia spraw służbowych:

- a) diety na pokrycie kosztów wyżywienia,
- b) zwrot kosztów przejazdu,
- c) zwrot kosztów noclegu,
- d) zwrot kosztów przewozu bagażu;

2) ryczałt na pokrycie kosztów wyżywienia i zakwaterowania w miejscu pełnienia służby na terytorium innego państwa;

3) zwrot udokumentowanych kosztów niezbędnego leczenia poniesionych na terytorium innego państwa, z wyłączeniem kosztów zakupu leków, których nabycie za granicą nie było konieczne, kosztów zabiegów chirurgii plastycznej i kosmetycznych oraz kosztów nabycia protez ortopedycznych, dentystycznych lub okularów;

4) zwrot kosztów rozmów telefonicznych.

2. Do należności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się odpowiednio przepisy w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

3. Zwrot kosztów leczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 3, nie przysługuje, jeżeli funkcjonariusz jest uprawniony, na podstawie odrębnych przepisów, do leczenia za granicą lub gdy koszty jego leczenia są finansowane ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia.

4. W razie śmierci funkcjonariusza oddelegowanego na terytorium innego państwa koszt transportu jego zwłok do kraju jest pokrywany z budżetu państwa, z części, o której mowa w art. 8 ust. 1.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość przyznawanych świadczeń, o których mowa w ust. 1, uwzględniając koszty związane z pełnieniem służby przez funkcjonariusza na terytorium innego państwa.

Art. 190 [delegowanie do kontyngentu]

1. Funkcjonariuszowi Służby Celno-Skarbowej delegowanemu do pełnienia służby w kontyngencie Służby Celno-Skarbowej przysługują dodatki do uposażenia oraz inne należności pieniężne przysługujące na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym – z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia i innych należności lub na ich wysokość

2. Rada Ministrów w rozporządzeniu określi warunki otrzymywania, rodzaj waluty oraz wysokość dodatków, świadczeń i należności, o których mowa w ust.1, uwzględniając ich rodzaje i zakres przyznawania z uwagi na występujące zagrożenia, uciążliwość lub miejsce pełnienia służby oraz sprawowaną przez funkcjonariusza funkcję;

Art. 191 [Nagrody uznaniowe i zapomogi]

1. Funkcjonariuszowi mogą być przyznawane nagrody uznaniowe i zapomogi.
2. Zapomogi mogą być przyznawane funkcjonariuszom w przypadku zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci członka rodziny oraz innych zdarzeń powodujących istotne pogorszenie warunków materialnych.
3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki przyznawania nagród uznaniowych i zapomóg, okoliczności uzasadniające przyznanie funkcjonariuszowi nagrody uznaniowej lub zapomogi, właściwość przełożonych oraz tryb postępowania w tych sprawach, mając na względzie celową i racjonalną politykę w zakresie dysponowania środkami finansowymi.
4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy oraz ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość funduszu na nagrody roczne, nagrody uznaniowe i zapomogi dla funkcjonariuszy, uwzględniając jednostki organizacyjne Służby Celno-Skarbowej, w których tworzy się fundusz, sposób ustalania wysokości środków finansowych przeznaczonych na nagrody i zapomogi, zasady zwiększania wysokości funduszu, a także sposób ustalania wielkości środków pozostających w dyspozycji kierowników jednostek organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej przeznaczonych na nagrody.

Art. 192 [Odprawa pośmiertna]

1. W razie śmierci funkcjonariusza, pozostającej po nim rodzinie przysługuje odprawa pośmiertna w takiej wysokości, w jakiej przysługiwałaby temu funkcjonariuszowi odprawa, gdyby był zwolniony ze służby, świadczenia określone w art. 184 ust. 1 pkt 2-4 oraz nagrody, o których mowa w art. 163 ust. 1 pkt 2, a także dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w art. 163 ust. 1 pkt 5.
2. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują małżonkowi funkcjonariusza, który pozostawał z nim we wspólności małżeńskiej, a w dalszej kolejności dzieciom oraz rodzicom, jeżeli w dniu śmierci funkcjonariusza spełniali warunki do uzyskania renty rodzinnej na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin lub żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.
3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do zaginionych funkcjonariuszy. Zaginięcie funkcjonariusza oraz związek tego zaginięcia ze służbą stwierdza minister właściwy do spraw finansów publicznych

Art. 193 [Pomoc finansowa dla rodziny zmarłego]

1. Członkom rodziny funkcjonariusza w razie jego śmierci pozostającej w związku ze służbą Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może przyznać pomoc finansową, jednorazowo lub okresowo ze środków właściwego organu Służby Celno-Skarbowej. Za członków rodziny funkcjonariusza uważa się osoby, o których mowa w art. 182, spełniające w dniu śmierci funkcjonariusza warunki do otrzymania renty rodzinnej.
2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, okresy, na które pomoc może być przyznawana, jej maksymalną wysokość, podmioty właściwe w sprawach wypłaty oraz tryb postępowania w tych sprawach, uwzględniając okoliczności, w których można przyznać pomoc, oraz rodzaje wymaganych dokumentów.

Art. 194 [Zasilek pogrzebowy]

1. W razie śmierci funkcjonariusza, niezależnie od odprawy pośmiertnej, o której mowa w art. 192, przysługuje zasilek pogrzebowy w wysokości:

- 1) 4000 zł, jeżeli koszty pogrzebu ponosi małżonek, dzieci, wnuki, rodzeństwo lub rodzice;
- 2) kosztów rzeczywiście poniesionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w pkt 1, jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba.

2. Jeżeli śmierć funkcjonariusza nastąpiła na skutek wypadku pozostającego w związku ze służbą, koszty pogrzebu pokrywa się ze środków właściwego organu Służby Celno-Skarbowej. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może wyrazić zgodę na pokrycie kosztów pogrzebu funkcjonariusza zmarłego wskutek choroby pozostającej w związku ze służbą.

3. W razie pokrycia kosztów pogrzebu funkcjonariusza ze środków właściwego organu Służby Celno-Skarbowej, osobom wymienionym w ust. 1 pkt 1 przysługuje połowa zasiłku pogrzebowego.

Art. 195 [Zbieg uprawnień do zasiłku]

1. W razie śmierci członka rodziny funkcjonariusza, osobie, która pokryła koszty pogrzebu, przysługuje zasilek pogrzebowy w wysokości:

- 1) 4000 zł - jeżeli koszty pogrzebu ponosi funkcjonariusz;
- 2) kosztów rzeczywiście poniesionych, najwyżej jednak do wysokości określonej w pkt 1 - jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki pokrywania kosztów pogrzebu funkcjonariusza ze środków właściwego organu Służby Celno-Skarbowej oraz członków rodziny, na których przysługuje zasilek pogrzebowy, uwzględniając rodzaje wydatków pokrywanych w ramach kosztów pogrzebu, ich wysokość, przypadki oraz sposób ustalania, tryb wypłaty zasiłku pogrzebowego lub jego wyrównania z tytułu śmierci członka rodziny oraz dokumenty wymagane do jego wypłaty.

Rozdział 10 Mieszkania funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

Art. 196 [Prawo do lokalu]

1. Funkcjonariuszowi w służbie stałej przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej, z uwzględnieniem liczby członków rodziny oraz ich uprawnień wynikających z przepisów odrębnych.

1a. Jeżeli w miejscowości, w której funkcjonariusz pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej nie ma możliwości zrealizowania prawa, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz może otrzymać tymczasową kwaterę na okres pełnienia służby w tej miejscowości.

2. Funkcjonariusz w służbie przygotowawczej może otrzymać tymczasową kwaterę.

3. Miejscowością pobliską, o której mowa w ust. 1, jest miejscowość, od której granic administracyjnych najkrótsza odległość drogą publiczną do granic administracyjnych miejscowości

pełnienia służby nie przekracza 30 km.

Art. 197 [Członkowie rodziny uprawnieni do lokalu] Członkami rodziny funkcjonariusza, których uwzględnia się przy przydziale lokalu mieszkalnego, są pozostający z funkcjonariuszem we wspólnym gospodarstwie domowym:

- 1) małżonek;
- 2) dzieci (własne lub małżonka, przysposobione lub przyjęte na wychowanie w ramach rodziny zastępczej) pozostające na jego utrzymaniu, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez nie 25 lat życia;
- 3) rodzice funkcjonariusza i jego małżonka będący na jego wyłącznym utrzymaniu lub jeżeli ze względu na wiek albo niezdolność do pracy, albo inne okoliczności są niezdolni do wykonywania zatrudnienia; za rodziców uważa się również ojczyma i macochę oraz osoby przysposabiające.

Art. 198 [Lokale mieszkalne, kwatery tymczasowe]

1. Na lokale mieszkalne dla funkcjonariuszy przeznaczają się lokale będące w dyspozycji ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub podległych mu organów, uzyskane w wyniku ich działalności inwestycyjnej albo stanowiące własność gmin lub zakładów pracy, a także zwalniane przez osoby, które decyzje o przydziale uzyskały z jednostek podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych.

2. Na kwatery tymczasowe przeznaczają się lokale mieszkalne albo pomieszczenia mieszkalne w należytych stanie technicznym i sanitarnym, które znajdują się w budynkach na terenie zamkniętym lub w budynkach przeznaczonych na cele służbowe.

Art. 199 [Ekwiwalent za remont]

1. Funkcjonariuszowi przysługuje równoważnik pieniężny za remont zajmowanego lokalu mieszkalnego, z uwzględnieniem liczby członków rodziny oraz ich uprawnień wynikających z przepisów odrębnych.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w drodze rozporządzenia, warunki przyznawania i zwracania równoważnika, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając osoby uprawnione do jego otrzymania, wysokość równoważnika, wzory wymaganych dokumentów, podmioty właściwe do jego przyznania i wypłaty lub odmowy przyznania oraz sposób postępowania w przypadku wystąpienia zbiegu uprawnień do jego otrzymania.

Art. 200 [Inne równoważniki pieniężne]

1. Funkcjonariuszowi przysługuje równoważnik pieniężny, jeżeli on sam lub członkowie jego rodziny nie posiadają lokalu mieszkalnego w miejscu pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki przyznawania i zwracania równoważnika pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając osoby uprawnione do jego otrzymania, wysokość równoważnika, wzory wymaganych dokumentów, podmioty właściwe do jego przyznania i wypłaty lub odmowy przyznania oraz sposób postępowania w przypadku wystąpienia zbiegu uprawnień do jego otrzymania.

Art. 201 [Zwrot kosztów dojazdu]

1. Funkcjonariuszowi, który zajmuje lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby, przysługuje zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusami.

2. Zwrot kosztów, o których mowa w ust. 1, nie przysługuje w roku kalendarzowym, w którym wykupiono uprawnienia do bezpłatnych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, na podstawie odrębnych przepisów.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, tryb oraz terminy zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności ich wysokość w odniesieniu do cen biletów za przejazd koleją lub autobusami oraz wzory wymaganych dokumentów, podmioty właściwe do wypłaty oraz odmowy przyznania zwrotu kosztów dojazdu, a także sposób dokumentowania poniesionych kosztów.

Art. 202 [Pomoc finansowa]

1. Funkcjonariuszowi, który nie otrzymał lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej, społecznej inicjatywie mieszkaniowej lub towarzystwie budownictwa społecznego albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość.

2. Pomoc finansowa, o której mowa w ust. 1, podlega zwrotowi w przypadku:

1) jej wypłaty jako nienależnego świadczenia;

2) zwolnienia funkcjonariusza ze służby przed upływem 10 lat służby, jeżeli nie nabył uprawnień do emerytury policyjnej albo policyjnej renty inwalidzkiej lub prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnych i rentowych;

3) skazania funkcjonariusza prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

3. Do służby, o której mowa w ust. 2 pkt 2, zalicza się również okresy służby oraz okresy równorzędne ze służbą w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania oraz warunki przyznawania i cofania pomocy finansowej, o której mowa w ust. 1, sposób ustalania jej wysokości oraz kwoty podlegającej zwrotowi, podmioty właściwe w tych sprawach, uwzględniając rodzaje wymaganych dokumentów oraz przypadki uzasadniające obniżenie kwoty podlegającej zwrotowi.

Art. 203 [Zakaz przydziału lokalu] Lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się funkcjonariuszowi:

- 1) w razie skorzystania z pomocy finansowej, o której mowa w art. 202
- 2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy;
- 3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2;
- 4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka własnościowego prawa do spółdzielczego lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość albo domu, o którym mowa w pkt 2, z wyjątkiem przypadków określonych na podstawie art. 206 ust. 3.

Art. 204 [Opróżnienie lokalu mieszkalnego]

1. Funkcjonariusz jest obowiązany do opróżnienia lokalu mieszkalnego, o którym mowa w art. 198 ust. 1, jeżeli:

- 1) podnajmuje albo oddaje do bezpłatnego używania przydzielony lokal lub jego część bez zgody właściwego podmiotu;
- 2) używa lokalu w sposób sprzeczny z umową najmu lub niezgodnie z przeznaczeniem, zaniedbuje obowiązki, dopuszczając do powstania szkód albo niszczy urządzenia przeznaczone do wspólnego korzystania przez mieszkańców;
- 3) wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali;
- 4) jest w zwłóce z zapłatą czynszu lub opłat za świadczenia związane z eksploatacją lokalu przez okres co najmniej trzech pełnych okresów płatności, pomimo pisemnego zawiadomienia o zamiarze wydania decyzji o opróżnieniu lokalu i wyznaczenia dodatkowego, miesięcznego terminu zapłaty zaległych i bieżących należności;
- 5) otrzymał pomoc finansową, o której mowa w art. 202 ust. 1
- 6) nie zwolnił, w terminie określonym odrębnymi przepisami, wcześniej przydzielonego lokalu;
- 7) zrzekł się uprawnień do zajmowanego lokalu;
- 8) przysługuje jemu lub jego małżonkowi tytuł prawny do innego lokalu, o którym mowa w art. 94 ust. 1; w takim przypadku osobom tym przysługuje prawo wyboru jednego z zajmowanych lokali;
- 9) w miejscu pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej on lub jego małżonek uzyskali inny lokal mieszkalny lub dom o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej co najmniej przysługującym funkcjonariuszowi i członkom jego rodziny normom zaludnienia;
- 10) po zwolnieniu ze służby on lub pozostali po nim członkowie rodziny zajmują lokal położony w budynku przeznaczonym na cele służbowe lub na terenie obiektu zamkniętego, a osobom tym przydzielono lokal w tej samej lub pobliskiej miejscowości, o powierzchni odpowiadającej przysługującym normom zaludnienia;

11) dokonał zamiany lokalu mieszkalnego;

12) on lub członkowie jego rodziny albo inne osoby zajmują lokal bez tytułu prawnego;

13) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

2. Decyzję o opróżnieniu lokalu wydaje się w stosunku do wszystkich osób zamieszkałych w tym lokalu.

Art. 205 [Opróżnienie kwatery tymczasowej]

1. Funkcjonariusz jest obowiązany do opróżnienia kwatery tymczasowej, o której mowa w art. 198 ust. 2, jeżeli:

1) został zwolniony ze służby albo przeniesiony do służby w innej miejscowości;

2) upłynął okres pełnienia przez niego służby w jednostce organizacyjnej, na terenie której znajduje się kwatery tymczasowa;

3) wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1-4, 9 i 12.

2. Decyzję o opróżnieniu kwatery tymczasowej wydaje się w stosunku do wszystkich osób zamieszkałych w tej kwaterze.

Art. 206 [Warunki przydziału]

1. Funkcjonariuszowi przeniesionemu do służby w innej miejscowości, który w poprzednim miejscu pełnienia służby posiada lokal mieszkalny, dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy, może być przydzielony lokal mieszkalny na podstawie decyzji administracyjnej w nowym miejscu pełnienia służby, jeżeli:

1) zwolni zajmowany lokal mieszkalny lub dom;

2) zwróci pomoc finansową przyznaną:

a) na wkład mieszkaniowy lub wkład budowlany w wysokości zwaloryzowanej przez spółdzielnię,

b) na spłatę innych należności - w wysokości przyznanej.

2. Funkcjonariuszowi, który skorzystał z pomocy finansowej, może być przydzielony lokal mieszkalny na podstawie decyzji administracyjnej, jeżeli zwolni zajmowany lokal mieszkalny lub dom, o którym mowa w ust. 1, oraz zwróci pomoc finansową na zasadach określonych w tym przepisie.

3. Tryb przydzielania lokalu mieszkalnego w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, szczegółowe zasady zwracania udzielonej pomocy finansowej oraz zasady zwalniania zajmowanych lokali mieszkalnych lub domów określonych w ust. 1 ustala minister właściwy do spraw finansów publicznych

4. Funkcjonariuszowi przeniesionemu do służby w innej miejscowości, który w poprzednim miejscu pełnienia służby nie zwolnił zajmowanego lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w ust. 1, można przydzielić tymczasową kwaterę według przysługujących mu norm, bez uwzględnienia zamieszkałych z nim członków rodziny.

5. Funkcjonariusz delegowany do czasowego pełnienia służby w innej miejscowości otrzymuje tymczasową kwaterę. Koszt zakwaterowania pokrywa się ze środków Służby Celno-Skarbowej.

Art. 207 [Upoważnienia dodatkowe]

1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, określi, w drodze rozporządzenia, warunki przydziału i opróżniania oraz normy zaludnienia lokali mieszkalnych, o których mowa w art. 198 (poprawiony nr) warunki przydziału i opróżniania tymczasowych kwater, a także podmioty właściwe do wydawania decyzji w tych sprawach, uwzględniając funkcjonariuszy uprawnionych do otrzymania lokalu mieszkalnego lub tymczasowej kwatery, wzory wymaganych dokumentów i podmioty właściwe do wydawania decyzji w tych sprawach.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia, warunki najmu lokali mieszkalnych znajdujących się w budynkach będących własnością Skarbu Państwa, pozostających w zarządzie jednostek organizacyjnych podległych i nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, a także sposób obliczania wysokości czynszu najmu za te lokale, uwzględniając warunki, na jakich następuje najem lokalu, oraz podstawy ustalania czynszu za najem tych lokali.

3. Dodatkowe normy zaludnienia określone na podstawie ust. 1, związane z zajmowanym stanowiskiem służbowym lub posiadanym stopniem, stosuje się również przy przydziałach funkcjonariuszom innych lokali mieszkalnych niż wymienione w art. 198

4. W sprawach spornych wynikających ze stosunku najmu lokali, o których mowa w ust. 2, rozstrzygają sądy powszechne.

5. Przydział i opróżnianie mieszkań oraz załatwianie spraw, o których mowa w art. 199, 200 i 202, następuje w formie decyzji administracyjnej.

Art. 208 [Zachowanie prawa do lokalu]

1. Funkcjonariusz zwolniony ze służby, który nie posiada prawa do lokalu mieszkalnego na warunkach określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służbie Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin lub żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, zachowuje prawo do przydzielonego lokalu mieszkalnego według norm powszechnie obowiązujących lub może być przeniesiony do zamiennego lokalu mieszkalnego.

2. Prawo do przydzielonego lokalu mieszkalnego, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje funkcjonariuszowi, który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe umyślne, ścigane z oskarżenia publicznego, popełnione w związku z

wykonywaniem czynności służbowych i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, albo za przestępstwo określone w art. 258 Kodeksu karnego lub wobec którego orzeczono prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

Rozdział 11 Odpowiedzialność dyscyplinarna i karna funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

Art. 209 [Zakres odpowiedzialności] Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu dyscypliny służbowej lub nieprzestrzeganiu zasad etyki zawodowej.

Art. 210 [Postępowanie w sprawie przewinienia dyscyplinarnego]

1. Funkcjonariusz za czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, wypełniający jednocześnie znamiona przestępstwa lub wykroczenia albo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od odpowiedzialności karnej.

2. W przypadku czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne, wypełniającego jednocześnie znamiona wykroczenia lub wykroczenia skarbowego, w przypadku czynu mniejszej wagi lub ukarania grzywną przełożony dyscyplinarny może nie wszczynać postępowania dyscyplinarnego, a wszczęte postępowanie umorzyć.

Art. 211 [Rozmowa dyscyplinująca]

1. W przypadku czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi przełożony dyscyplinarny może odstąpić od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i przeprowadzić ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego udokumentowaną w formie notatki rozmowę dyscyplinującą.

2. Rozmowę dyscyplinującą, o której mowa w ust. 1, można przeprowadzić w terminie do 30 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego. Rozmowa ta polega na wytknięciu funkcjonariuszowi niewłaściwego postępowania oraz uprzedzeniu go o możliwości zastosowania innych środków dyscyplinujących, a także wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i wymierzenia kary dyscyplinarnej w przypadku ponownego popełnienia czynu, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną.

3. Notatkę, o której mowa w ust. 1, włącza się do akt osobowych na okres 5 miesięcy.

Art. 212 [Naruszenie dyscypliny służbowej]

1. Naruszenie dyscypliny służbowej stanowi czyn funkcjonariusza polegający na zawinionym przekroczeniu uprawnień lub niewykonaniu obowiązków wynikających z przepisów prawa, w tym z rozkazów i poleceń wydanych przez przełożonych uprawnionych na podstawie tych przepisów.

2. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest w szczególności:

1) niedopełnienie obowiązków funkcjonariusza wynikających ze złożonego ślubowania, a także z przepisów prawa;

2) odmowa wykonania lub niewykonanie rozkazu lub polecenia, z zastrzeżeniem przypadku określonego w art. 107 ust.2

3) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób nieprawidłowy;

- 4) niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa;
- 5) świadome wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innej osobie;
- 6) nadużycie zajmowanego stanowiska dla osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej;
- 7) postępowanie przełożonego w sposób przyczyniający się do rozluźnienia dyscypliny służbowej wśród podległych mu funkcjonariuszy;
- 8) porzucenie służby;
- 9) samowolne oddalenie się z rejonu zakwaterowania lub nieusprawiedliwione opuszczenie miejsca pełnienia służby lub niestawienie się w tym miejscu;
- 10) stawienie się do służby w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka, pełnienie jej w takim stanie, a także spożywanie alkoholu lub używanie podobnie działającego środka w czasie służby;
- 11) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego funkcjonariusza;
- 12) utrata służbowej broni palnej, amunicji lub legitymacji służbowej;
- 13) utrata przedmiotu stanowiącego wyposażenie służbowe, którego wykorzystanie przez osoby nieuprawnione wyrządziło szkodę innej osobie lub stworzyło zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa powszechnego;
- 14) ujawnienie informacji pozostającej w związku z wykonywaniem czynności służbowych, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie.

3. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na wniosek sądu lub prokuratora, organ wnioskujący informuje się o wyniku tego postępowania.

Art. 213 [Zawinione przewinienie dyscyplinarne] Przewinienie dyscyplinarne jest zawinione wtedy, gdy funkcjonariusz:

- 1) ma zamiar jego popełnienia, to jest chce je popełnić albo, przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi;
- 2) nie ma zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość taką przewidywał albo mógł i powinien przewidzieć.

Art. 214 [Zakres odpowiedzialności dyscyplinarnej]

1. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarne, jeżeli popełnia przewinienie dyscyplinarne sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a także w przypadku, gdy kieruje popełnieniem przez innego funkcjonariusza przewinienia dyscyplinarne albo poleca jego popełnienie.

2. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarne także wówczas, gdy chcąc, aby inny funkcjonariusz

popęłnił czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, nakłania go do tego.

3. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarne w przypadku, gdy chcąc, aby inny funkcjonariusz popełnił czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne lub godząc się na to, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie.

4. Każdy z funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1-3, odpowiada w granicach swojej winy, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych osób.

5. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarne za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego za granicą.

Art. 215 [Czyn ciągły] Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w celu wykonania tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności uważa się za jedno przewinienie dyscyplinarne.

Art. 216 [Przełożony dyscyplinarny]

1. Władzę dyscyplinarną w Służbie Celno-Skarbowej polegającą na prawie do wszczynania postępowań dyscyplinarnych i rozstrzygania spraw dyscyplinarnych sprawują:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych
- 2) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej,
- 3) komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej,
- 4) komendant ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej,
- 5) komendant ośrodka Służby Celno-Skarbowej,
- 6) dowódca kontyngentu Służby Celno-Skarbowej wydzielonego do realizacji zadań poza granicami państwa, zwany dalej „dowódcą kontyngentu”

- zwani dalej „przełożonymi dyscyplinarnymi”.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych sprawuje władzę dyscyplinarną wobec Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej

3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej sprawuje władzę dyscyplinarną wobec wszystkich funkcjonariuszy.

4. Przełożeni dyscyplinarni sprawują władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im jednostkach organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej, z zastrzeżeniem art. 218 ust. 1 a w przypadku dowódcy kontyngentu - w stosunku do funkcjonariuszy wchodzących w skład kontyngentu.

5. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej może do dnia wydania postanowienia o zamknięciu postępowania dowodowego wszczętego przez innego przełożonego dyscyplinarnego, z wyjątkiem postępowania dyscyplinarnego wszczętego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jeżeli uzna to za uzasadnione okolicznościami sprawy:

- 1) przejąć prowadzenie postępowania dyscyplinarnego albo
 - 2) przekazać prowadzenie postępowania dyscyplinarnego innemu przełożonemu dyscyplinarnemu.
6. Przełożony dyscyplinarny, któremu przekazano prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, sprawuje władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariusza, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne, wyłącznie w zakresie przekazanej sprawy.

Art. 217 [Przypadki zastępstwa]

1. Funkcjonariusz, któremu powierzono pełnienie obowiązków na danym stanowisku służbowym, sprawuje władzę dyscyplinarną przysługującą funkcjonariuszowi powołanemu na to stanowisko.
2. Funkcjonariusz, który w zastępstwie wykonuje obowiązki na danym stanowisku służbowym, sprawuje władzę dyscyplinarną przysługującą osobie zastępowanej.

Art. 218 [Zakres władzy dyscyplinarnej]

1. Funkcjonariusz delegowany do czasowego pełnienia służby lub funkcjonariusz, któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej albo którego skierowano na przeszkolenie lub naukę w jednostce organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego w miejscu czasowego delegowania, powierzenia obowiązków, nauki lub szkolenia.
2. Funkcjonariusz przeniesiony w toku postępowania dyscyplinarnego do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej z dniem przeniesienia podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego w nowym miejscu pełnienia służby.
3. Funkcjonariusz pozostający w dyspozycji podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego, w którego dyspozycji pozostaje.
4. Funkcjonariusz przebywający na urloпах związanych z rodzicielstwem, urlopie bezpłatnym lub oddelegowany do wykonywania zadań poza Służbą Celno-Skarbową podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego, któremu podlegał przed udzieleniem mu urlopu lub oddelegowaniem, z zastrzeżeniem art. 11 zg ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.
5. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do funkcjonariusza po zakończeniu oddelegowania do wykonywania zadań poza Służbą Celno-Skarbową, wobec którego w okresie tego oddelegowania zostało wszczęte i niezakończone postępowanie dyscyplinarne.

Art. 219 [Spory o właściwość w sprawach dyscyplinarnych] Spory o właściwość w sprawach dyscyplinarnych między przełożonymi dyscyplinarnymi, o których mowa w art. 216 ust. 1 pkt 3-7, rozstrzyga Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej.

Art. 220 [Rodzaje kar dyscyplinarnych]

1. Funkcjonariuszowi mogą być wymierzone kary dyscyplinarne:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;

- 3) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 4) wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe;
- 5) obniżenie stopnia;
- 6) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby;
- 7) wydalenie ze służby.

2. Prawomocne wymierzenie kary, o której mowa w ust. 1 pkt 9, powoduje zakaz przyjęcia do Służby Celno-Skarbowej przez okres 10 lat.

3. W stosunku do funkcjonariuszy w służbie kandydackiej oprócz kar wymienionych w ust. 1 można ponadto orzec zakaz opuszczania miejsca zakwaterowania na okres nie dłuższy niż 15 dni.

4. Karę obniżenia stopnia można wymierzyć obok kary wyznaczenia na niższe stanowisko, ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby oraz wydalenia ze służby.

Art. 221 [Podstawa rozstrzygnięć]

1. Podstawę wszelkich rozstrzygnięć w postępowaniach dyscyplinarnych stanowią ustalenia faktyczne.

2. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny kształtują swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny rozstrzygają samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie są związani rozstrzygnięciem sądu lub innego organu. Prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.

Art. 222 [Kary dyscyplinarne] Kary dyscyplinarne wymierza:

1) minister właściwy do spraw finansów publicznych- w zakresie kar dyscyplinarnych, o których mowa w art. 218 ust. 1;

2) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, komendant wojewódzki Służby Celno-Skarbowej, komendant ośrodka szkolenia Służby Celno-Skarbowej i komendant ośrodka Służby Celno-Skarbowej - w zakresie kar dyscyplinarnych, o których mowa w art. 220 ust. 1 i 3;

3) dowódca kontyngentu - w zakresie kar dyscyplinarnych, o których mowa w art. 220 ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 223 [Rozpoczęcie czynności wyjaśniających]

1. Jeżeli zachodzą wątpliwości co do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego kwalifikacji prawnej albo osoby sprawcy, przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny zleca przeprowadzenie czynności wyjaśniających.

2. Rozpoczęcie czynności wyjaśniających następuje w drodze postanowienia.

3. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) podstawę prawną;
- 4) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniających przeprowadzenie czynności wyjaśniających;
- 5) określenie okoliczności stanowiących przedmiot czynności wyjaśniających;
- 6) wskazanie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia czynności wyjaśniających;
- 7) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw finansów publicznych

4. Jeżeli w toku czynności wyjaśniających zostały ujawnione inne okoliczności wskazujące na możliwość popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, rzecznik dyscyplinarny za zgodą przełożonego dyscyplinarnego może poszerzyć zakres okoliczności stanowiących przedmiot czynności wyjaśniających, o których mowa w ust. 3 pkt 5.

5. Czynności wyjaśniające kończy się w terminie 30 dni od dnia wydania postanowienia, a w szczególnych przypadkach ze względu na charakter sprawy czynności wyjaśniające za zgodą przełożonego dyscyplinarnego mogą być kontynuowane w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 2.

6. W toku czynności wyjaśniających nie przeprowadza się dowodu z opinii biegłego ani czynności wymagających spisania protokołu.

7. Z przeprowadzonych czynności wyjaśniających rzecznik dyscyplinarny sporządza sprawozdanie, w którym w szczególności przedstawia wnioski dotyczące wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego.

8. W przypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego materiały zebrane podczas przeprowadzania czynności wyjaśniających stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.

Art. 224 [Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego]

1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się niezwłocznie, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne.

2. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się z dniem wydania postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. Funkcjonariusza, w przypadku którego wydano postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, uważa się za obwinionego.

3. Celem postępowania dyscyplinarnego jest w szczególności:

- 1) ustalenie, czy czyn, którego popełnienie zarzucono obwinionemu, został popełniony i czy

obwiniony jest jego sprawcą;

- 2) wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia czynu, o którym mowa w pkt 1;
- 3) zebranie i utrwalenie dowodów w sprawie.

4. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna przełożony dyscyplinarny:

- 1) z urzędu;
- 2) na wniosek przełożonego funkcjonariusza;
- 3) na polecenie przełożonego, któremu podlega służbowo przełożony dyscyplinarny;
- 4) na żądanie sądu lub prokuratora;
- 5) wskutek wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 228 ust. 1.

5. Przełożony dyscyplinarny może wszcząć postępowanie dyscyplinarne także na wniosek innego zainteresowanego organu, instytucji lub pokrzywdzonego.

6. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone zachowaniem funkcjonariusza stanowiącym przewinienie dyscyplinarne.

Art. 225 [Bieg terminów]

1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 90 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego.

2. Jeżeli funkcjonariusz z powodu nieobecności w służbie nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się funkcjonariusza do służby.

3. Nie można wymierzyć funkcjonariuszowi kary dyscyplinarnej po upływie 2 lat od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

4. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminu, o którym mowa w ust. 3.

5. W przypadku gdy przewinienie dyscyplinarne stanowi jednocześnie przestępstwo lub wykroczenie albo przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, przedawnienie karalności dyscyplinarnej następuje z upływem okresu przedawnienia ich karalności.

Art. 226 [Wylączenie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego] Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, jeżeli:

- 1) czynności wyjaśniające nie potwierdziły popełnienia czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 2) upłynęły terminy określone w art. 225 ust. 1, 3 lub 5;
- 3) postępowanie dyscyplinarne w sprawie tego samego czynu i tego samego funkcjonariusza zostało prawomocnie zakończone lub wszczęte wcześniej toczy się.

Art. 227 [Orzeczenie bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego]

1. Przełożony dyscyplinarny może wydać orzeczenie bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego, jeżeli okoliczności popełnionego czynu i wina funkcjonariusza nie budzą wątpliwości oraz nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary dyscyplinarnej surowszej niż nagana.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, orzeczenie wydaje się po wysłuchaniu funkcjonariusza i złożeniu przez niego wyjaśnienia na piśmie oraz wyrażeniu pisemnej zgody na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.
3. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania w charakterze obwinionego obwiniony może złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze dyscyplinarnej.
4. Przełożony dyscyplinarny może uwzględnić wniosek o dobrowolne poddanie się karze dyscyplinarnej, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a charakter popełnionego przewinienia nie uzasadnia wymierzenia kary dyscyplinarnej surowszej niż nagana. Czynności, o których mowa w art. 136bs, nie przeprowadza się.
5. W przypadku uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się karze dyscyplinarnej przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie.
6. Od orzeczeń, o których mowa w ust. 1 lub 5, funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie na zasadach dotyczących odwołań od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego.
7. Jeżeli odwołanie od orzeczenia, o którym mowa w ust. 5, dotyczy kontynuacji postępowania dyscyplinarnego, przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie, uchyla wydane orzeczenie i kontynuuje postępowanie, o którym mowa w ust. 3.
8. W przypadku uchylenia w postępowaniu odwoławczym orzeczenia, o którym mowa w ust. 5, i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, przełożony dyscyplinarny kontynuuje postępowanie dyscyplinarne, o którym mowa w ust. 3.
9. Cofnięcie odwołania, o którym mowa w ust. 6, jest niedopuszczalne.

Art. 228 [Wniesienie sprzeciwu]

1. Jeżeli funkcjonariusz nie zgadza się z wytkniętym mu niewłaściwym postępowaniem podczas rozmowy dyscyplinującej, o której mowa w art. 210 ust. 2, w terminie 5 dni od dnia zapoznania się z notatką z tej rozmowy może wnieść do przełożonego dyscyplinarnego pisemny sprzeciw, zwany dalej „sprzeciwem”. O prawie do wniesienia sprzeciwu funkcjonariusza poucza się podczas rozmowy dyscyplinującej, a treść pouczenia zawiera się w notatce z tej rozmowy. Przepis art. 246ust. 1 stosuje się odpowiednio.
2. Wniesienie sprzeciwu powoduje wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Przepisy art. 229 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.
3. Brak wniesienia sprzeciwu powoduje włączenie notatki z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej do akt osobowych funkcjonariusza, z którym była przeprowadzona ta rozmowa. W

przypadku wniesienia sprzeciwu notatkę z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

4. W przypadku wniesienia sprzeciwu i braku możliwości wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w związku z upływem terminów określonych w art. 225 ust. 1, 3 lub 5 notatka z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej podlega zniszczeniu.

5. W przypadku wniesienia sprzeciwu po upływie terminu, o którym mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia sprzeciwu. Na postanowienie przysługuje zażalenie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw finansów publicznych albo Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepis art. 136bz ust. 1 stosuje się odpowiednio.

6. Rozmowę dyscyplinującą przeprowadza przełożony dyscyplinarny. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarny może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej funkcjonariusza w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez funkcjonariusza, z którym ma być prowadzona ta rozmowa, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym funkcjonariuszem stanowisko służbowe.

7. Upoważnienie do przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej zawiera:

- 1) podstawę prawną;
- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego funkcjonariusza;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza, z którym ma być prowadzona rozmowa dyscyplinująca;
- 4) określenie czynu, w związku z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) określenie przesłanek, jakie spowodowały podjęcie przez przełożonego dyscyplinarnego rozstrzygnięcia o przeprowadzeniu w danym przypadku rozmowy dyscyplinującej;
- 6) określenie terminu, w jakim przeprowadza się rozmowę dyscyplinującą.

8. Przełożony dyscyplinarny, jednocześnie z upoważnieniem do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej, udziela funkcjonariuszowi upoważnionemu do jej przeprowadzenia pisemnych wytycznych dotyczących przeprowadzenia rozmowy, a w szczególności wskazuje informacje lub okoliczności, jakie podnosi się, wytykając niewłaściwe postępowanie funkcjonariuszowi, z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona.

9. Notatkę z rozmowy dyscyplinującej funkcjonariusz upoważniony do jej przeprowadzenia przedstawia przełożonemu dyscyplinarnemu przed jej przekazaniem do akt osobowych funkcjonariusza, z którym była przeprowadzona rozmowa.

Art. 229 [Rzecznik dyscyplinarny]

1. Postępowanie dyscyplinarne oraz czynności wyjaśniające, o których mowa w art. 136ba, prowadzi rzecznik dyscyplinarny.

2. Przełożony dyscyplinarny powołuje rzeczników dyscyplinarnych na okres 4 lat spośród funkcjonariuszy w służbie stałej.

3. Przełożony dyscyplinarny do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego oraz czynności wyjaśniających, o których mowa w art. 136ba, wyznacza rzecznika dyscyplinarnego w stopniu co najmniej:

1) młodszego aspiranta Służby Celno-Skarbowej - jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień w korpusie szeregowych, podoficerów lub aspirantów;

2) podkomisarza Służby Celno-Skarbowej - jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień podkomisarza, komisarza, nadkomisarza Służby Celno-Skarbowej;

3) podinspektora Służby Celno-Skarbowej - jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień podinspektora Służby Celno-Skarbowej lub wyższy.

Art. 230 [Odwołanie rzecznika dyscyplinarnego]

1. Przełożony dyscyplinarny odwołuje rzecznika dyscyplinarnego w przypadkach:

1) zaistnienia okoliczności, które stanowią podstawę zwolnienia go ze służby w Służby Celno-Skarbowej;

2) prawomocnego wymierzenia mu kary dyscyplinarnej;

3) przeniesienia go do innej jednostki organizacyjnej Służbie Celno-Skarbowej niepodlegającej bezpośrednio przełożonemu dyscyplinarnemu.

2. Przełożony dyscyplinarny może odwołać rzecznika dyscyplinarnego na jego uzasadniony wniosek.

3. Rzecznik dyscyplinarny za zgodą przełożonego dyscyplinarnego może skorzystać z pomocy innego rzecznika dyscyplinarnego przy przeprowadzaniu czynności dowodowych.

Art. 231 [Wyłączenie z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym]

1. Przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny podlegają wyłączeniu z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, jeżeli:

1) sprawa dotyczy ich bezpośrednio;

2) są małżonkami obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego albo pozostają we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób;

3) są krewnymi lub powinowatymi obwinionego lub pokrzywdzonego w linii prostej, a w linii bocznej do stopnia pokrewieństwa między dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt 2, albo są związani z jedną z tych osób węzłem przysposobienia, opieki lub kurateli;

4) byli świadkami zdarzenia lub w tej sprawie byli przesłuchani w charakterze świadka;

5) między nimi a obwinionym lub pokrzywdzonym zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać

wątpliwości co do bezstronności prowadzącego postępowanie;

6) są podwładnymi obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego.

2. Przełożonego dyscyplinarnego i rzecznika dyscyplinarnego można wyłączyć z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym także z innych uzasadnionych przyczyn.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny badają z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności uzasadniające ich wyłączenie z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.

4. Wyłączenie rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym może nastąpić również na wniosek obwinionego lub jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony.

5. O zaistnieniu okoliczności, o których mowa w ust. 1 lub 2, przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 216 ust. 1 pkt 3-7, i rzecznik dyscyplinarny zawiadamiają niezwłocznie pisemnie odpowiednio Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej albo przełożonego dyscyplinarnego.

6. O wyłączeniu albo odmowie wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego rozstrzyga przełożony dyscyplinarny w drodze postanowienia. Do dnia wydania tego postanowienia rzecznik dyscyplinarny podejmuje czynności niecierpiące zwłoki.

7. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej wydaje postanowienie o wyłączeniu albo odmowie wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 216 ust. 1 pkt 2-7. Do dnia wydania postanowienia przełożony dyscyplinarny podejmuje czynności niecierpiące zwłoki.

Art. 232 [Przejęcie postępowania]

1. W przypadku wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej albo wyznacza przełożonego dyscyplinarnego z równorzędnej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej.

2. W przypadku wyłączenia Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje jeden z jego zastępców.

3. W przypadku wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje do prowadzenia inny wyznaczony rzecznik dyscyplinarny.

Art. 233 [Postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego]

1. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w drodze postanowienia, którego odpis niezwłocznie doręcza się obwinionemu. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego doręcza się także sądowi, prokuratorowi oraz organowi, instytucji lub pokrzywdzonemu, jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na ich wniosek.

2. Postanowienie zawiera:

1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;

2) datę i miejsce wydania;

- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) podstawę prawną;
- 5) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniającej podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza zarzucanego mu czynu;
- 6) określenie czynu zarzucanego obwinionemu, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 7) uzasadnienie faktyczne czynu zarzucanego obwinionemu;
- 8) wyznaczenie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego z podaniem stopnia, imienia, nazwiska i stanowiska służbowego;
- 9) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw finansów publicznych
- 10) pouczenie o uprawnieniach przysługujących obwinionemu w toku postępowania dyscyplinarnego.

3. Jeżeli w toku postępowania dyscyplinarnego okaże się, że obwinionemu należy zarzucić ponadto czyn nieobjęty postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego albo czyn w zmienionej w istotny sposób postaci, wydaje się postanowienie o zmianie lub uzupełnieniu zarzutów. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku uchylecia w postępowaniu odwoławczym orzeczenia, o którym mowa w art. 136b ust. 1, i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia za dzień wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przyjmuje się dzień wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 227 ust. 1.

5. W przypadku przywrócenia do służby funkcjonariusza, wobec którego prowadzone w dniu jego zwolnienia ze służby postępowanie dyscyplinarne zostało umorzone na podstawie art. 242 ust. 1 pkt 5, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o uchyleniu orzeczenia o umorzeniu tego postępowania dyscyplinarnego, o ile nie nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej za czyn będący przedmiotem tego postępowania, oraz wyznacza rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 234 [Zbieranie dowodów, czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy]

1. Rzecznik dyscyplinarny zbiera dowody i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy, w szczególności przesłuchuje obwinionego, świadków i pokrzywdzonego, dokonuje oględzin, konfrontacji, okazania oraz dokonuje odtworzenia przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentów. Zleca lub występuje do przełożonego dyscyplinarnego o zlecenie przeprowadzenia odpowiednich badań, ekspertyz i tłumaczeń oraz zasięga niezbędnych opinii.

2. Otrzymane przez Służbę Celno-Skarbową w związku z realizacją jej ustawowych zadań pisma sporządzone w języku obcym włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego łącznie z tłumaczeniami wykonanymi przez komórki organizacyjne wyodrębnione w strukturze jednostek organizacyjnych Służby Celno-Skarbowej sporządzające tego rodzaju tłumaczenia na potrzeby Służby Celno-Skarbowej.

3. O przeprowadzenie czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie, przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny może zwrócić się do kierownika jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej właściwego dla miejsca, w którym czynność ta ma być dokonana.

Czynność przeprowadza rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej.

4. Z czynności, o których mowa w ust. 1 zdanie pierwsze, sporządza się protokół. Z innych czynności sporządza się protokół, jeżeli przepis szczególny tego wymaga albo przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny uzna to za potrzebne. W pozostałych przypadkach można ograniczyć się do sporządzenia notatki urzędowej. Protokół sporządza rzecznik dyscyplinarny lub funkcjonariusz wyznaczony do protokołowania, a w przypadku, o którym mowa w ust. 3 - rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej.

5. Protokół zawiera:

1) oznaczenie czynności, jej czasu i miejsca, osób w niej uczestniczących lub przy niej obecnych oraz charakteru ich uczestnictwa;

2) opis przebiegu czynności;

3) w miarę potrzeby:

a) stwierdzenie innych okoliczności dotyczących przebiegu czynności,

b) oświadczenia i wnioski uczestników czynności,

c) pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach.

6. Jeżeli czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest lub był przedmiotem innego postępowania, w tym postępowania przygotowawczego, przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie akt tego postępowania w całości lub w części. Za zgodą tego organu, potrzebne odpisy lub wyciągi z udostępnionych akt włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

7. Rzecznik dyscyplinarny, w razie ustalenia w toku postępowania dyscyplinarnego, że obwinionemu należy zarzucić czyn, który nie był objęty postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, albo czyn w zmienionej w istotny sposób postaci, występuje do przełożonego dyscyplinarnego z wnioskiem o zmianę lub uzupełnienie zarzutów.

8. Rzecznik dyscyplinarny w toku postępowania dyscyplinarnego wydaje postanowienia, jeżeli ich wydanie nie jest zastrzeżone do kompetencji przełożonego dyscyplinarnego.

9. Rzecznik dyscyplinarny prowadzi spis akt postępowania dyscyplinarnego zawierający:

1) liczbę porządkową;

2) numer arkusza;

3) nazwę dokumentu;

4) datę wykonania dokumentu;

5) uwagi.

Art. 235 [Prawa obwinionego]

1. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony ma prawo do:

- 1) odmowy składania wyjaśnień;
 - 2) zgłaszania wniosków dowodowych;
 - 3) przeglądania akt postępowania dyscyplinarnego oraz sporządzania z nich notatek, fotokopii lub odpisów;
 - 4) korzystania z pomocy obrońcy, którym może być wskazany przez obwinionego funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej, adwokat albo radca prawny;
 - 5) wnoszenia zażaleń na postanowienia, o których mowa w ust. 3, art. 236 ust. 3, art. 239 ust. 5 i art. 261 ust. 7.
2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5, przysługują również obrońcy obwinionego.
3. Rzecznik dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, odmówić udostępnienia akt, jeżeli sprzeciwia się temu dobro postępowania dyscyplinarnego. Na postanowienie przysługuje zażalenie.
4. Ustanowienie obrońcy uprawnia go do działania w całym postępowaniu dyscyplinarnym, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia, jeżeli nie zawiera ograniczeń. O zmianie zakresu pełnomocnictwa uprawniającego do działania w postępowaniu dyscyplinarnym lub o jego cofnięciu obwiniony niezwłocznie zawiadamia obrońcę oraz rzecznika dyscyplinarnego.
5. Obrońca nie może podejmować czynności na niekorzyść obwinionego. Może on zrezygnować z reprezentowania obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego, zawiadamiając o tym obwinionego oraz rzecznika dyscyplinarnego. Do czasu ustanowienia nowego obrońcy, jednak nie dłużej niż przez 14 dni od dnia zawiadomienia obwinionego, obrońca jest obowiązany podejmować niezbędne czynności.
6. Udział obrońcy w postępowaniu dyscyplinarnym nie wyłącza osobistego działania w nim obwinionego.
7. Orzeczenia, postanowienia, zawiadomienia i inne pisma, wydane w toku postępowania, doręcza się niezwłocznie obwinionemu i jego obrońcy. Postanowienie doręcza się również pokrzywdzonemu w przypadku, o którym mowa w art. 238 ust. 3.
8. W razie doręczenia obwinionemu i obrońcy w różnych terminach pisma, od którego przysługuje odwołanie lub zażalenie, termin do złożenia odwołania lub zażalenia liczy się od dnia doręczenia, które nastąpiło wcześniej.
9. Zażalenie na postanowienie wnosi się za pośrednictwem rzecznika dyscyplinarnego do przełożonego dyscyplinarnego, a jeżeli postanowienie wydał ten przełożony dyscyplinarny - do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej za pośrednictwem tego przełożonego. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw finansów publicznych albo Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony może zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
10. Na postanowienia, o których mowa w ust. 9, zażalenia oraz wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wnosi się w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia, z zastrzeżeniem art. 261 ust. 7. Przepis art. 248 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 236 [Wnioski dowodowe]

1. Wnioski dowodowe zgłasza się na piśmie rzecznikowi dyscyplinarnemu, ze wskazaniem okoliczności, które mają być udowodnione.
2. Wniosek dowodowy oddala się, jeżeli:
 - 1) przeprowadzenie dowodu jest niedopuszczalne;
 - 2) okoliczność, która ma zostać udowodniona, jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy;
 - 3) okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub dowodu nie da się przeprowadzić;
 - 4) wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania;
 - 5) wniosek dowodowy został złożony po określonym terminie, o którym wnioskodawca został zawiadomiony.
3. Oddalenie wniosku dowodowego następuje w drodze postanowienia.

Art. 237 [Postępowanie dowodowe]

1. Postępowanie dowodowe zamyka się w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania.
2. W uzasadnionych przypadkach przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, przedłużyć termin prowadzenia postępowania dowodowego do 3 miesięcy.
3. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony dłuższy niż 3 miesiące.
4. Wniosek o przedłużenie terminu prowadzenia postępowania dowodowego w postępowaniu dyscyplinarnym składa się nie później niż 5 dni przed upływem tego terminu. Przed wydaniem postanowienia o przedłużeniu terminu prowadzenia postępowania dowodowego przełożony dyscyplinarny może zażądać niezwłocznego przekazania akt postępowania.

Art. 238 [Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego]

1. Przełożony dyscyplinarny może zawiesić postępowanie dyscyplinarne, w drodze postanowienia, gdy zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania.
2. Przełożony dyscyplinarny zawiesza postępowanie dyscyplinarne z dniem przeniesienia obwinionego do innej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej i przekazuje materiały postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu w nowym miejscu służby obwinionego.
3. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego obwinionemu i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie, z wyjątkiem postanowienia, o którym mowa w ust. 2. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw finansów publicznych albo Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej, zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony i pokrzywdzony mogą zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo

Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminów.

5. Po ustaniu przyczyn uzasadniających zawieszenie postępowania dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania.

6. Postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania dyscyplinarnego w sprawie obwinionego przeniesionego do innej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej wydaje się niezwłocznie po otrzymaniu materiałów postępowania dyscyplinarnego wszczętego w poprzednim miejscu służby obwinionego.

Art. 239 [Odrębne postępowanie dyscyplinarne]

1. Jeżeli przeciwko obwinionemu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne obejmujące zarzuty popełnienia dwóch lub więcej czynów, a zebrane na danym etapie postępowania dowody dają podstawy do uznania obwinionego winnym popełnienia jednego z zarzuconych mu czynów, przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, wyłączyć ten czyn do odrębnego postępowania dyscyplinarnego, bez względu na to, czy wyjaśniono wszystkie okoliczności dotyczące pozostałych czynów objętych postępowaniem.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, zebrane w toku postępowania dyscyplinarnego dowody dotyczące wyłączonego czynu stają się dowodami odrębnego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 240 [Usprawiedliwienie nieobecności] Choroba obwinionego, świadka i innego uczestnika postępowania dyscyplinarnego stwierdzona zwolnieniem lekarskim usprawiedliwia nieobecność tych osób podczas czynności objętych danym postępowaniem przez okresy nie dłuższe niż łącznie 14 dni w ciągu całego postępowania dyscyplinarnego. Usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby za każdy następny jej okres wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza uprawnionego do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie karne.

Art. 241 [Zasady zapoznania obwinionego i jego obrońcy z aktami postępowania dyscyplinarnego]

1. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny uzna, że zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, zapoznaje obwinionego i jego obrońcę z aktami postępowania dyscyplinarnego.

2. Obrońca może zapoznać się z aktami postępowania dyscyplinarnego nie później niż do dnia zapoznania obwinionego z tymi aktami.

3. Z czynności zapoznania obwinionego i jego obrońcy z aktami postępowania dyscyplinarnego sporządza się protokół.

4. Odmowa obwinionego lub jego obrońcy zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje postępowania. Rzecznik dyscyplinarny dokonuje w aktach postępowania dyscyplinarnego wzmianki o odmowie obwinionego lub jego obrońcy zapoznania się z tymi aktami. Nieusprawiedliwione niestawienie się obwinionego lub jego obrońcy na czynność zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego jest równoznaczne z odmową zapoznania się z tymi aktami.

5. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z aktami postępowania

dyscyplinarnego zgłosić wnioski o ich uzupełnienie. Przepis art. 234 stosuje się odpowiednio. Wniosek o uzupełnienie akt postępowania dyscyplinarnego rozpatruje rzecznik dyscyplinarny. Na postanowienie o odmowie uzupełnienia akt postępowania dyscyplinarnego obwinionemu przysługuje zażalenie.

6. Rzecznik dyscyplinarny po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego wydaje postanowienie o zamknięciu postępowania dowodowego i sporządza w terminie 7 dni sprawozdanie z przeprowadzonego postępowania oraz przekazuje akta postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu.

7. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 6, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe rzecznika dyscyplinarnego;
- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) określenie czynu zarzucanego obwinionemu, ze wskazaniem kwalifikacji prawnej;
- 5) opis ustalonego stanu faktycznego;
- 6) wnioski dotyczące orzeczenia dyscyplinarnego lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego, z uzasadnieniem i ze wskazaniem okoliczności łagodzących lub obciążających.

Art. 242 [Usunięcie stwierdzonych braków w materiale dowodowym] Jeżeli przełożony dyscyplinarny uzna, że w przekazanych mu aktach postępowania dyscyplinarnego są istotne braki, w terminie 14 dni od dnia przekazania mu akt wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o zakończeniu czynności dowodowych i zwraca sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu usunięcia stwierdzonych braków w materiale dowodowym.

Art. 243 [Orzeczenie]

1. Na podstawie zebranego w postępowaniu materiału dowodowego przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie o:

- 1) uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu;
- 2) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który obwiniony ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, i o wymierzeniu kary dyscyplinarnej;
- 3) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który obwiniony ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, i o odstąpieniu od wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- 4) umorzeniu postępowania.

2. Przełożony dyscyplinarny w orzeczeniu może zmienić opis czynu lub jego kwalifikację prawną w granicach czynu zarzucanego obwinionemu i jego kwalifikacji prawnej.

3. Jeżeli w dniu wydania orzeczenia zachodzi okoliczność uzasadniająca umorzenie postępowania w części, o umorzeniu rozstrzyga się w tym orzeczeniu.

4. Przełożony dyscyplinarny może odstąpić od ukarania, jeżeli stopień winy lub stopień szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego dla służby nie jest znaczny, a właściwości i warunki osobiste obwinionego oraz dotychczasowy przebieg służby uzasadniają przypuszczenie, że mimo odstąpienia od ukarania będzie on przestrzegał dyscypliny służbowej oraz zasad etyki zawodowej.

5. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się nie później niż w terminie 14 dni od dnia zamknięcia postępowania dowodowego.

6. W przypadku gdy dowódca kontyngentu uzna, że należy wymierzyć karę dyscyplinarną inną niż określona w art. 222 ust. 1 pkt 1 lub 2, akta postępowania dyscyplinarnego przesyła niezwłocznie właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu z wnioskiem o wymierzenie określonej kary dyscyplinarnej. Wniosek nie wiąże przełożonego dyscyplinarnego. Orzeczenie przełożony dyscyplinarny wydaje nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania akt.

Art. 244 [Umorzenie postępowania]

1. Postępowanie dyscyplinarne umarza się, jeżeli:

- 1) nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- 2) postępowanie dyscyplinarne wszczęto po upływie terminu, o którym mowa w art. 225 ust. 1;
- 3) ustalono, że czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne przypisany obwinionemu nie wypełnia znamion czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 4) obwiniony zmarł lub został uznany za zaginionego;
- 5) obwiniony przestał podlegać orzecznictwu dyscyplinarnemu;
- 6) postępowanie dyscyplinarne w sprawie tego samego czynu zarzuconego obwinionemu zostało prawomocnie zakończone albo, wszczęte wcześniej, toczy się.

2. Postępowanie dyscyplinarne można umorzyć w przypadku:

- 1) długotrwałej choroby obwinionego;
- 2) wycofania wniosku, o którym mowa w art. 224 ust. 5.

3. Orzeczenia o umorzeniu postępowania z uwagi na przedawnienie karalności nie wydaje się, w przypadku gdy zebrane dowody uzasadniają uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Art. 245 [Kara dyscyplinarna]

1. Obwinionemu wymierza się karę dyscyplinarną współmierną do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego oraz stopnia zawinienia.

2. Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej uwzględnia się rodzaj i wagę czynu, skutki i okoliczności jego popełnienia, pobudki działania obwinionego, następstwa negatywne dla służby, dotychczasowe wyniki w służbie, opinię służbową, okres pozostawania w Służby oraz zachowanie się obwinionego przed popełnieniem i po popełnieniu zarzuconego mu czynu, a także okoliczności, zarówno

łagodzące, jak i obciążające, istotne w sprawie.

3. Na zaostrzenie wymiaru kary dyscyplinarnej ma wpływ w szczególności popełnienie przez obwinionego przewinienia dyscyplinarnego:

1) z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, albo w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka;

2) w czasie odbywania uprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, jak również w czasie próby określonej w orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania kary lub warunkowym umorzeniu postępowania karnego;

3) wywołującego poważne skutki, zwłaszcza istotne zakłócenia realizacji zadań Służby Celno-Skarbowej lub naruszenie dobrego imienia Służby Celno-Skarbowej;

4) w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

4. Na złagodzenie wymiaru kary dyscyplinarnej mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

1) nieumyślność jego popełnienia;

2) podjęcie przez funkcjonariusza starań o zmniejszenie jego skutków;

3) brak należytego doświadczenia zawodowego lub dostatecznych umiejętności zawodowych;

4) dobrowolne poinformowanie przełożonego dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego.

5. Przełożony dyscyplinarny uwzględnia okoliczności, o których mowa w ust. 1-4, wyłącznie w odniesieniu do funkcjonariusza, którego one dotyczą.

Art. 246 [Orzeczenie dyscyplinarne]

1. Orzeczenie dyscyplinarne zawiera:

1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko przełożonego dyscyplinarnego, który wydaje orzeczenie;

2) datę i miejsce wydania;

3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego;

4) określenie czynu zarzucanego obwinionemu wraz z jego kwalifikacją prawną;

5) rozstrzygnięcie w sprawie;

6) uzasadnienie faktyczne i prawne;

7) pouczenie o prawie do wniesienia odwołania;

8) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej albo pieczęć ministra właściwego do spraw finansów publicznych

2. Uzasadnienie faktyczne orzeczenia zawiera w szczególności wskazanie faktów, które uznano za udowodnione, dowodów, na których się oparto, oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej. W uzasadnieniu prawnym wyjaśnia się podstawy prawne orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa. W uzasadnieniu faktycznym przytacza się ponadto okoliczności, które wpłynęły na wymiar kary dyscyplinarnej lub na odstąpienie od wymierzenia kary dyscyplinarnej.
3. Orzeczenie doręcza się niezwłocznie obwinionemu oraz jego obrońcy.
4. Oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe w orzeczeniu lub postanowieniu można sprostować w każdym czasie w drodze postanowienia.
5. Sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w protokołach sporządzanych w toku postępowania dyscyplinarnego wymaga opisania tych omyłek przez osobę sporządzającą protokół przed jego podpisaniem. W przypadku ujawnienia omyłek pisarskich lub rachunkowych po podpisaniu protokołu prostuje się je w drodze postanowienia.
6. Od postanowień, o których mowa w ust. 4 i 5, zażalenie nie przysługuje.
7. Sprostowanie omyłek pisarskich i rachunkowych następuje z urzędu albo na wniosek pokrzywdzonego, ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego śmierci, na wniosek jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, przysposabiającego lub przysposobionego.
8. Sprostowania dokonuje przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny, który popełnił omyłkę.

Art. 247 [Dwuinstancyjność postępowania]

1. Postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem dwuinstancyjnym. Obwiniony może wnieść na piśmie odwołanie od orzeczenia w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego.
2. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez przełożonych dyscyplinarnych, o których mowa w art. 216 ust. 1 pkt 3-7, przysługuje odwołanie do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.
3. Od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej odwołanie nie przysługuje. Obwiniony może jednak zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń dyscyplinarnych.
4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych albo Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej odmawia przyjęcia odwołania albo wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w drodze postanowienia, jeżeli odwołanie lub wniosek są niedopuszczalne lub zostały wniesione po terminie. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne. Przepis ten stosuje się odpowiednio do odmowy przywrócenia terminu.
5. Od orzeczeń, o których mowa w art. 253 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, oraz postanowienia kończącego postępowanie dyscyplinarne funkcjonariuszowi przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu

administracyjnego.

Art. 248 [Wniesienie odwołania]

1. Termin do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 247 ust. 1, uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

- 1) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego;
- 2) złożone w jednostce organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej;
- 3) złożone przez obwinionego pozbawionego wolności w administracji zakładu karnego.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie orzeczenia.

3. Orzeczenie, od którego nie wniesiono odwołania, staje się po upływie terminu, o którym mowa w art. 245 by ust. 1, prawomocne i podlega wykonaniu.

Art. 249 [Odwołanie]

1. Przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie, przesyła odwołanie w terminie 7 dni Komendantowi Głównemu Służby Celno-Skarbowej, załączając akta osobowe i akta postępowania dyscyplinarnego.

2. Jeżeli przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie, uzna, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, wydaje nowe orzeczenie, w którym uchyla lub zmienia zaskarżone orzeczenie.

3. Od nowego orzeczenia obwinionemu przysługuje odwołanie na zasadach dotyczących odwołań od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego.

Art. 250 [Uzupełnienie materiału dowodowego]

1. W postępowaniu odwoławczym rozpoznanie sprawy następuje na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu zakończonym zaskarżonym orzeczeniem. Jeżeli jest to potrzebne do wydania prawidłowego orzeczenia, przełożony dyscyplinarny właściwy do rozpatrzenia odwołania może uzupełnić materiał dowodowy, zlecając rzecznikowi dyscyplinarnemu prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne przeprowadzenie czynności dowodowych, określając ich zakres i termin ich przeprowadzenia.

2. Z materiałami uzyskanymi w wyniku czynności dowodowych, o których mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny zapoznaje obwinionego. W terminie 3 dni od dnia zapoznania obwiniony ma prawo zgłoszenia przełożonemu dyscyplinarnemu, o którym mowa w ust. 1, uwag dotyczących przeprowadzonych czynności dowodowych. Przepisy art. 241 ust. 1-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 251 [Komisja]

1. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej w terminie 7 dni od dnia wniesienia odwołania może powołać komisję do zbadania zaskarżonego orzeczenia, zwaną dalej „komisją”. W przypadku orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 220 ust. 1 pkt 6-9, jest obowiązany powołać komisję.

2. Komisja składa się z trzech funkcjonariuszy w służbie stałej w stopniu co najmniej

podporucznika, z których jednego wyznacza wskazana przez obwinionego zakładowa organizacja związkowa.

3. O wyznaczeniu przedstawiciela związku zawodowego do składu komisji zakładowa organizacja związkowa zawiadamia Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej w terminie 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o powołaniu takiej komisji. W przypadku niewyznaczenia przedstawiciela związku zawodowego trzeciego członka komisji wyznacza Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej.

4. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej wyznacza przewodniczącego spośród członków komisji.

5. Przepisy art. 231 ust. 1-3 i 5 stosuje się odpowiednio do członków komisji.

6. Komisja może wysłuchać rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub jego obrońcy.

7. Niestawiennictwo prawidłowo zawiadomionych: rzecznika dyscyplinarnego, obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

8. Komisja może wystąpić do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej o uzupełnienie materiału dowodowego w trybie art. 250 ust. 1.

Art. 252 [Sprawozdanie]

1. Z przeprowadzonych czynności komisja sporządza sprawozdanie wraz z wnioskiem dotyczącym sposobu załatwienia sprawy.

2. Komisja przedstawia Komendantowi Głównemu Służby Celno-Skarbowej sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, w terminie 21 dni od dnia jej powołania.

Art. 253 [Katalog orzeczeń]

1. Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej po rozpatrzeniu odwołania albo wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, a w przypadku powołania komisji - po otrzymaniu sprawozdania, o którym mowa w art. 252 ust. 1, wydaje orzeczenie o:

1) utrzymaniu w mocy orzeczenia wydanego w pierwszej instancji albo

2) uchyleniu w całości lub w części orzeczenia wydanego w pierwszej instancji i w tym zakresie orzeczeniu co do istoty sprawy lub uchyleniu tego orzeczenia i umorzeniu postępowania w pierwszej instancji, albo

3) uchyleniu orzeczenia wydanego w pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia, ze wskazaniem stwierdzonych uchybień, albo

4) umorzeniu postępowania odwoławczego.

2. Do orzeczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przepis art. 243 ust. 2 stosuje się odpowiednio. W postępowaniu odwoławczym nie można wymierzyć kary dyscyplinarnej surowszej niż orzeczona w zaskarżonym orzeczeniu, chyba że wymierzona kara dyscyplinarna rażąco narusza prawo lub interes służby.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, można w dalszym postępowaniu orzec karę dyscyplinarną surowszą niż orzeczona w uchylonym orzeczeniu.

4. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się w terminie 30 dni od dnia wpływu odwołania wraz z aktami osobowymi i aktami postępowania dyscyplinarnego, a w przypadku powołania komisji - w terminie 14 dni od dnia otrzymania sprawozdania, o którym mowa w art. 250 ust. 1.

5. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego wydającego orzeczenie;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) wskazanie orzeczenia, od którego zostało złożone odwołanie;
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne;
- 7) pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego;
- 8) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej.

6. Do orzeczenia wydanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio.

Art. 254[Uprawomocnienie się orzeczenia]

1. Prawomocne staje się:

- 1) orzeczenie dyscyplinarne:
 - a) z upływem terminu do wniesienia odwołania albo wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, jeżeli go nie wniesiono,
 - b) w dniu jego wydania przez przełożonego dyscyplinarnego właściwego do rozpatrzenia odwołania;
- 2) postanowienie kończące postępowanie dyscyplinarne o:
 - a) niedopuszczalności wniesienia odwołania,
 - b) uchybieniu terminu do wniesienia odwołania,
 - c) odmowie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania.

2. Po uprawomocnieniu się orzeczenia lub postanowienia, o których mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny zarządza wykonanie orzeczonej kary dyscyplinarnej.

Art. 255 [Włączenie orzeczenia do akt osobowych funkcjonariusza]

1. Egzemplarz orzeczenia włącza się do akt osobowych funkcjonariusza, a jeżeli w danej sprawie prowadzone było postępowanie dyscyplinarne - również do akt postępowania dyscyplinarnego. Orzeczenie, o którym mowa w art. 243 ust. 1 pkt 3, przechowuje się w aktach osobowych

funkcjonariusza przez okres 5 miesięcy od dnia jego uprawomocnienia się.

2. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na wniosek pokrzywdzonego, sądu, prokuratora, organu lub instytucji, przełożony dyscyplinarnej informuje pokrzywdzonego, sąd, prokuratora, organ lub instytucję o wydanym orzeczeniu.

Art. 256 [Wykonanie kary dyscyplinarnej]

1. Wykonanie kary dyscyplinarnej polega na:

1) przeprowadzeniu rozmowy i wytknięciu niewłaściwego postępowania - w przypadku wymierzenia kar upomnienia lub nagany;

2) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu ukaranego o możliwości wymierzenia kary przeniesienia na niższe stanowisko służbowe lub kary dyscyplinarnej surowszej, jeżeli ponownie dopuści się czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną - w przypadku wymierzenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;

3) przeniesieniu na niższe stanowisko służbowe - w przypadku kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, zgodnie ze wskazaniem zawartym w uzasadnieniu orzeczenia;

4) wydaniu rozkazu personalnego o obniżeniu stopnia lub wystąpieniu do właściwego organu z wnioskiem o obniżenie stopnia - w przypadku kary obniżenia stopnia;

5) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i ostrzeżeniu, że za ponowne popełnienie czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną ukarany może być wydalony ze służby - w przypadku wymierzenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby;

6) zwolnieniu funkcjonariusza ze służby - w przypadku wymierzenia kary wydalenia ze służby;

7) zakazaniu ukaranemu opuszczania miejsca zakwaterowania w czasie wolnym od zajęć przez czas trwania kary dyscyplinarnej oraz nałożeniu obowiązku meldowania się, nie częściej niż trzykrotnie w ciągu dnia, na wezwanie dyżurnego lub innego wyznaczonego funkcjonariusza - w przypadku wymierzenia kary zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania.

2. Rozmowy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, przeprowadza przełożony dyscyplinarnej. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarnej może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy funkcjonariusza w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez funkcjonariusza, z którym ma być prowadzona ta rozmowa, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym funkcjonariuszem stanowisko służbowe.

3. Przełożony dyscyplinarnej, udzielając upoważnienia do przeprowadzenia w jego imieniu rozmów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, podaje do wiadomości funkcjonariusza upoważnionego do ich przeprowadzenia treść orzeczenia, w celu wykonania którego ma być przeprowadzona rozmowa, określa termin, w jakim przeprowadza się rozmowę, a także udziela temu funkcjonariuszowi pisemnych wytycznych dotyczących prowadzenia rozmowy, w szczególności wskazuje informacje lub okoliczności, jakie należy podnieść, wytykając niewłaściwe postępowanie ukaranemu.

4. Funkcjonariusz upoważniony do przeprowadzenia rozmów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, sporządza z rozmowy notatkę. Notatkę z rozmowy funkcjonariusz upoważniony do jej

przeprowadzenia przedstawia przełożonemu dyscyplinarnemu.

5. Przełożony dyscyplinarny może w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2, uznać uprawomocnienie się orzeczenia za równoznaczne z wykonaniem kary dyscyplinarnej, jeżeli jest to wystarczające dla zapewnienia prawidłowej realizacji celów wychowawczych lub prewencyjnych wydanego orzeczenia. O uznaniu uprawomocnienia się orzeczenia za równoznaczne z wykonaniem kary dyscyplinarnej informuje się obwinionego w formie pisemnej.

Art. 257 [Zastosowanie przepisów KPK]

1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące porządku czynności procesowych, z wyjątkiem art. 117 i art. 117a, wezwań, terminów, doręczeń i świadków, z wyłączeniem możliwości nakładania kar porządkowych oraz konfrontacji, okazania, oględzin i eksperymentu procesowego. W postępowaniu dyscyplinarnym do świadków nie stosuje się przepisu art. 184 Kodeksu postępowania karnego.

2. O zwolnieniu od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania osoby pozostającej z obwinionym w szczególnie bliskim stosunku osobistym rozstrzyga rzecznik dyscyplinarny. Na odmowę zwolnienia od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania przysługuje zażalenie w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia w tej sprawie.

Art. 258 [Zatarcie kary]

1. Zatarcie kary dyscyplinarnej polega na uznaniu kary za niebyłą, usunięciu z akt osobowych funkcjonariusza orzeczenia o ukaraniu oraz uczynieniu nieczytelnym zapisu o karalności.

2. Kary dyscyplinarne ulegają zatarciu po upływie:

- 1) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;
- 2) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 18 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;
- 4) 24 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby.

3. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 216 ust.1, może zatrzeć karę dyscyplinarną przed upływem terminu określonego w ust. 2, jednak nie wcześniej niż przed upływem:

- 1) 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;
- 2) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 9 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;

4) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby.

4. Jeżeli funkcjonariusz zostanie ponownie ukarany przed zatarciem poprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, okres wymagany do zatarcia tej kary liczy się od dnia wykonania nowej kary.

5. Kara obniżenia stopnia podlega zatarciu po upływie terminu przewidzianego dla kary dyscyplinarnej, obok której została wymierzona. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 259 [Zatarcie kary dyscyplinarnej]

1. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej w przypadku, o którym mowa w art. 256 ust. 3, wydaje przełożony dyscyplinary, o którym mowa w art. 216 ust. 1 pkt 1-6.

2. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej doręcza się ukaranemu.

Art. 260 [Wznowienie postępowania, wyłączenia]

1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:

1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności, okazały się fałszywe;

2) zostały ujawnione istotne dla sprawy nowe fakty lub dowody, które nie były znane w toku postępowania dyscyplinarnego;

3) orzeczenie wydano z naruszeniem obowiązujących przepisów - jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;

4) orzeczenie zostało wydane na podstawie innej decyzji lub orzeczenia, które zostały następnie uchylone lub zmienione;

5) prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania ze względu na okoliczności określone w art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania karnego albo w art. 5 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

2. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do spraw o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem o wydaleniu ze służby.

4. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się na niekorzyść ukaranego po ustaniu karalności czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne.

Art. 261 [Wznowienie postępowania dyscyplinarnego]

1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego następuje z urzędu lub na wniosek ukaranego.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść ukaranego może złożyć w razie jego śmierci jego krewny w linii prostej, przysposabiający lub przysposobiony, rodzeństwo

oraz małżonek.

3. W sprawach o wznowienie postępowania dyscyplinarnego właściwy jest przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie kończące postępowanie.

4. W przypadku likwidacji stanowiska służbowego przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie kończące postępowanie, właściwy w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego jest przełożony dyscyplinarny sprawujący władzę dyscyplinarną obejmującą swoim zakresem zadania realizowane wcześniej przez przełożonego, który wydał orzeczenie kończące postępowanie.

5. Jeżeli nie można ustalić właściwości w sprawach o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w sposób wskazany w ust. 3 i 4, sprawa o wznowienie postępowania należy do właściwości Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.

6. Wznowienie lub odmowa wznowienia postępowania dyscyplinarnego następuje w drodze postanowienia. Postanowienie doręcza się ukaranemu, obrońcy lub osobie, o której mowa w ust. 2.

7. Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego ukaranemu lub osobie, o której mowa w ust. 2, przysługuje zażalenie do Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, z tym że na postanowienie wydane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej zażalenie nie przysługuje, jednak ukarany lub osoba, o której mowa w ust. 2, mogą zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw finansów publicznych albo Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 262 [Postanowienie o wznowieniu postępowania]

1. Postanowienie o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego stanowi podstawę do przeprowadzenia postępowania co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

2. Po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie, w którym:

1) odmawia uchylenia dotychczasowego orzeczenia;

2) uchyła dotychczasowe orzeczenie i wydaje nowe orzeczenie rozstrzygające o istocie sprawy.

3. Orzeczenie kary dyscyplinarnej surowszej od dotychczasowej jest możliwe tylko wtedy, gdy wznowienie postępowania nastąpiło z urzędu i nie nastąpiło przedawnienie karalności dyscyplinarnej za dany czyn oraz orzeczona dotychczas kara dyscyplinarna jest rażąco niewspółmierna do popełnionego czynu.

4. Jeżeli w następstwie wznowienia postępowania wymierzono karę dyscyplinarną łagodniejszą, ulegając uchyleniu skutki wymierzonej poprzednio kary dyscyplinarnej surowszej, a w razie wymierzenia kary dyscyplinarnej surowszej jej skutki liczy się od dnia wymierzenia tej kary.

5. Karę dyscyplinarną wykonaną zalicza się na poczet kary dyscyplinarnej orzeczonej w następstwie wznowienia postępowania, o którym mowa w ust. 4.

6. Termin do zatarcia kary dyscyplinarnej zmienionej w następstwie wznowienia postępowania

liczy się od dnia wydania orzeczenia o wymierzeniu pierwszej kary dyscyplinarnej.

7. Od orzeczenia, o którym mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie, z zastrzeżeniem art. 247 ust. 3. Przepisy art.246-249 i art.255 stosuje się odpowiednio.

Art. 263 [Delegacja ustawowa] Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, obieg dokumentów związanych z postępowaniem dyscyplinarnym oraz wzory orzeczeń, postanowień i innych dokumentów sporządzanych w postępowaniu dyscyplinarnym, mając na względzie potrzebę zapewnienia rzetelności i sprawności prowadzonego postępowania.

Art. 264 [Zasady etyki zawodowej] Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej określi, w drodze zarządzenia, po zasięgnięciu opinii związków zawodowych, zasady etyki zawodowej funkcjonariuszy, uwzględniając w szczególności zasady określone w rozdziale 7

Art. 265 [Zasady etyki zawodowej] Przepisy art. 115 § 18 oraz art. 318 i 344 Kodeksu karnego mają odpowiednie zastosowanie do funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej.

Art. 266 [Poświadczenie nieprawdy]

1. Kto, będąc obowiązany do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 150, podaje w nim nieprawdę, podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.

2. W przypadku mniejszej wagi sprawca czynu określonego w ust. 1, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Rozdział 11

Kontyngenty Służby Celno-Skarbowej wydzielone do realizacji zadań poza granicami państwa.

Art. 269 [Wydzielenie kontyngentu] Do realizacji zadań poza granicami państwa może zostać wydzielony kontyngent Służby Celno-Skarbowej, zwany dalej „kontyngentem”, w celu udziału w:

- 1) organizowaniu ochrony granicy państwowej;
- 2) zapewnieniu bezpieczeństwa w komunikacji międzynarodowej;
- 3) rozpoznawaniu i przeciwdziałaniu zagrożeniom terroryzmem;
- 4) szkoleniu i ćwiczeniach służb granicznych;
- 5) przedsięwzięciach reprezentacyjnych.

Art. 270 [Decyzja o utworzeniu]

1. O utworzeniu kontyngentu postanawia, w drodze decyzji:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych w przypadkach, o których mowa w art. 269 pkt 1-3;
- 2) Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej w przypadkach, o których mowa w art. 269 pkt 4 i 5.

2. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się w szczególności:

- 1) nazwę kontyngentu, jego liczebność oraz czas, przez jaki będzie pozostawać poza granicami państwa;
- 2) cel skierowania kontyngentu, zakres jego zadań oraz obszar działania;
- 3) system kierowania i dowodzenia kontyngentem;
- 4) uzbrojenie i wyposażenie kontyngentu w środki i sprzęt specjalny;
- 5) trasy i czas przemieszczania się kontyngentu w przypadku tranzytu.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 269 pkt 1-3, w decyzji określa się ponadto:

- 1) organ organizacji międzynarodowej, któremu kontyngent zostanie podporządkowany na czas operacji;
- 2) organy administracji rządowej odpowiedzialne za współpracę z kierowniczymi organami właściwej organizacji międzynarodowej w zakresie kierowania działalnością kontyngentu wykonującego zadania poza granicami państwa.

4. W przypadku konieczności przedłużenia lub skrócenia okresu użycia kontyngentu poza granicami państwa, przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio.

Art. 271 [Skład kontyngentu]

1. W skład kontyngentu wchodzi funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej.
2. Delegowanie do pełnienia służby w kontyngencie oraz przedłużenie czasu delegowania, w przypadkach określonych w art. 269 pkt 1-3, następuje za pisemną zgodą funkcjonariusza.

Art. 272 [Uzupełnienie składu]

1. W skład kontyngentu mogą wchodzić pracownicy Służby Celno-Skarbowej.
2. W celu zapewnienia obsady niektórych stanowisk w kontyngencie przez osoby niebędące pracownikami Służby Celno-Skarbowej, które posiadają specjalistyczne kwalifikacje, można zatrudniać pracowników na podstawie umowy o pracę.

Art. 273 [Jurysdykcja]

1. Funkcjonariusze oraz osoby, o których mowa w art. 271 wchodzące w skład kontyngentu, podlegają na terytorium państwa obcego przepisom dyscyplinarnym, karnym i porządkowym obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Funkcjonariusze oraz osoby, o których mowa w art. 271 wchodzące w skład kontyngentu, są obowiązani przestrzegać prawa państwa przyjmującego oraz prawa międzynarodowego wiążącego Rzeczpospolitą Polską.

Art. 274 [Odwołanie z kontyngentu]

1. Dowódca kontyngentu może wycofać osobę, o której mowa w art. 272 ust. 2, ze składu kontyngentu:

1) niezwłocznie po uzyskaniu wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy z winy pracownika;

2) na jej prośbę;

3) gdy niezdolność do wykonywania pracy w kontyngencie z przyczyn niezawinionych przez pracownika trwa dłużej niż 14 dni.

2. Osoba, o której mowa w ust. 1, nie wykonuje pracy od dnia otrzymania pisemnego powiadomienia o wycofaniu z kontyngentu.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, umowę o pracę rozwiązuje się po powrocie pracownika do kraju, na zasadach i w trybie określonych w Kodeksie pracy.

Rozdział 12. Psy służbowe

Art. 275 [Zasady ogólne]

1. Do użycia w Służbie Celno-Skarbowej psy dobiera się w taki sposób, aby spełniały kryteria zdrowotne i użytkowe, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 23 ust. 8 pkt 7, zapewniające przydatność zwierzęcia do użycia go w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 4

2. Psy służbowe mogą być używane w Służbie Celno-Skarbowej po odbyciu szkolenia, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 23 ust. 8 pkt. 7

3. Psy służbowe znajdują się na stanie jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, która dokonała zakupu tych zwierząt, o ile Komendant Główny Służby Celno-Skarbowej nie wskazał innej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej.

4. Psy służbowe wycofane z użycia pozostają na stanie jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, o której mowa w ust. 3, albo jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej wskazanej przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.

Art. 276 [Opiekun psa] Opiekunem psa służbowego jest odpowiednio:

1) przewodnik - funkcjonariusz, któremu przydzielono pod opiekę psa służbowego i który ukończył szkolenie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 23 ust. 8 pkt. 7;

2) kandydat na przewodnika - funkcjonariusz, któremu przydzielono pod opiekę psa służbowego i którego wytypowano lub skierowano po raz pierwszy na szkolenie, o którym mowa w przepisach wydanych art. 23 ust. 8 pkt. 7;

3) pomocnik przewodnika - funkcjonariusz wykonujący zadania w zakresie opieki nad psem służbowym w przypadku, gdy zadań tych nie może wykonywać przewodnik.

Art. 277 [Opiekun psa wycofanego z użycia]

1. Opiekunem psa służbowego wycofanego z użycia w pierwszej kolejności może być dotychczasowy opiekun tego zwierzęcia, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki.

2. W następnej kolejności opiekunem psa służbowego wycofanego z użycia może być inny opiekun psa służbowego, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki.
3. Jeżeli pies służbowy wycofany z użycia wycofany z użycia nie zostanie powierzony opiekunowi, o którym mowa w ust. 1 albo 2, zwierzę można powierzyć innemu funkcjonariuszowi, emerytowanemu funkcjonariuszowi lub funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby w Służbie Celno-Skarbowej, który ma ustalone prawo do policyjnej renty inwalidzkiej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki oraz posiada wiedzę i umiejętności w zakresie opieki nad psem
4. W przypadku zgłoszenia się większej liczby kandydatów na opiekuna psa służbowego wycofanego z użycia o których mowa w ust. 2 i 3, kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, przeprowadza postępowanie rekrutacyjne.
5. W ramach postępowania rekrutacyjnego w pierwszej kolejności są uwzględniane osoby, które zamieszkują na terenie działania jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, która przeprowadza to postępowanie.
6. W przypadku śmierci opiekuna psa służbowego wycofanego z użycia opiekunem tego zwierzęcia w pierwszej kolejności może zostać członek rodziny zmarłego opiekuna, który prowadził z tym opiekunem wspólne gospodarstwo domowe, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.
7. W przypadku gdy pies służbowy wycofany z użycia wycofany z użycia nie zostanie powierzony osobom, o których mowa w ust. 1-3 albo 6, opiekę nad zwierzęciem sprawuje jednostka organizacyjna Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, albo jednostka organizacyjna Służby Celno-Skarbowej wskazana przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.
8. Kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, albo kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej wskazanej przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej wyznacza opiekuna psa służbowego wycofanego z użycia
9. Kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, albo kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej wskazanej przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej może powierzyć opiekę nad psem służbowym wycofanym z użycia organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt.
10. Opiekunem psa służbowego wycofanego z użycia nie może zostać osoba, która w następstwie swojego zawinionego działania przyczyniła się do wycofania z użycia psa służbowego
11. Opiekunem psa służbowego wycofanego z użycia nie może zostać opiekun, któremu odebrano zwierzę z powodów, o których mowa w art. 282 ust. 1 pkt 1 lub 2. Do organizacji, o której mowa w ust. 9, zdanie pierwsze stosuje się.

Art. 278 [Prawidłowe utrzymanie zwierzęcia]

1. Opiekun psa służbowego, opiekun psa służbowego wycofanego z użycia, zwany dalej „opiekunem”, oraz organizacja, o której mowa w art. 277 ust. 9, zapewniają prawidłowe utrzymanie zwierzęcia obejmujące w szczególności:

- 1) racjonalne żywienie oraz stały dostęp do czystej i świeżej wody;
- 2) dbanie o stan zdrowia i kondycję, w tym poddawanie terminowym szczepieniom i zabiegom profilaktycznym oraz zapewnienie możliwości codziennego ruchu;
- 3) pielęgnację i utrzymanie w czystości;
- 4) warunki utrzymania dostosowane do potrzeb biologicznych.

Art. 279 [Żywienie]

1. Żywienie psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia jest dostosowane do potrzeb jego organizmu, wagi, wieku, stanu zdrowia, warunków klimatycznych, funkcji fizjologicznych oraz wysiłku fizycznego lub wskazań lekarza weterynarii.

2. Żywienie psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia odbywa się na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi dobową ilość karmy lub paszy, artykułów spożywczych oraz dodatków paszowych niezbędnych do prawidłowego żywienia jednego psa. Z uwagi na zwiększone zapotrzebowanie energetyczne i odżywcze w trakcie odbywania szkolenia przez psa służbowego o norma ta może zostać podwyższona. W przypadku wycofania psa służbowego norma ta jest zmniejszana w związku ze zmniejszonym wysiłkiem fizycznym zwierzęcia.

3. W przypadku stwierdzenia przez lekarza weterynarii konieczności zastosowania w żywieniu psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia diety lub karmy leczniczej norma, o której mowa w ust. 2, może zostać podwyższona.

4. Opiekun psa służbowego otrzymuje wyżywienie dla psa w naturze albo równoważnik pieniężny w formie ryczałtu na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia. Ryczałt wypłaca się co miesiąc z góry.

5. Opiekun psa służbowego wycofanego z użycia oraz organizacja, o której mowa w art. 277 ust. 9, otrzymują równoważnik pieniężny w formie ryczałtu na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia. Ryczałt wypłaca się co miesiąc z góry.

6. Opiekun oraz organizacja, o której mowa w art. 277 ust. 9, są obowiązani do proporcjonalnego zwrotu wypłaconego ryczałtu na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia w przypadku:

- 1) padnięcia albo konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2022 r. poz. 572);
- 2) odebrania zwierzęcia, o którym mowa w art. 285 ust. 1;
- 3) utraty lub zaginięcia zwierzęcia;
- 4) rezygnacji ze sprawowania opieki nad zwierzęciem;

5) powierzenia opieki nad psem służbowym innemu opiekunowi, o którym mowa w art. 285 ust. 3 albo 4;

6) korzystania przez zwierzę w trakcie odbywania szkolenia z wyżywienia w naturze.

7. W sprawach, o których mowa w ust. 3-6, właściwy jest kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę.

Art. 280 [Zabiegi profilaktyczne i lecznicze, pomoc lekarsko-weterynaryjna]

1. Psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia poddaje się zabiegom profilaktycznym i leczeniu według wskazań lekarza weterynarii. Leczenie psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia następuje po uprzednim uzgodnieniu z kierownikiem jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, lub z osobą przez niego upoważnioną.

2. W sytuacjach nagłych, wymagających udzielenia natychmiastowej pomocy lekarsko-weterynaryjnej w celu ratowania życia lub zdrowia psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia dopuszcza się możliwość odstąpienia od uzgodnienia zakresu udzielanej pomocy z kierownikiem jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, lub z osobą przez niego upoważnioną.

3. W przypadku wystąpienia sytuacji nagłej, o której mowa w ust. 2, należy niezwłocznie poinformować o zaistniałej sytuacji i zakresie udzielonej pomocy lekarsko-weterynaryjnej kierownika jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, lub osobę przez niego upoważnioną.

4. Koszty zabiegów profilaktycznych i leczenia psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia w tym koszty lekarstw, pokrywa się ze środków budżetowych Służby Celno-Skarbowej na podstawie faktury.

5. Koszt utylizacji zwłok psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia pokrywa się ze środków budżetowych Służby Celno-Skarbowej na podstawie faktury.

6. W sprawach, o których mowa w ust. 4 i 5, właściwy jest kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę.

Art. 281 [Zakazy] Opiekunowi oraz organizacji, o której mowa w art. 277 ust. 9, zabrania się:

- 1) zbywania zwierzęcia;
- 2) rozmnażania zwierzęcia;
- 3) wykorzystywania zwierzęcia w celach zarobkowych.

Art. 282 [Wycofanie z użycia zwierzęcia]

1. Psa służbowego wycofuje się z użycia w przypadku:

- 1) trwałej utraty sprawności użytkowej;
- 2) wystąpienia stanu chorobowego nierokującego poprawy;

3) braku postępów w szkoleniu rokujących osiągnięcie odpowiedniego poziomu wykształcenia zwierzęcia;

4) padnięcia albo konieczności bezzwłocznego jego uśmiercenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt;

5) upływu 6 miesięcy od dnia jego utraty albo zaginięcia.

2. Pies służbowy będący po raz pierwszy w trakcie szkolenia w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lub 4, podlega wymianie albo zwrotowi sprzedawcy na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509 i 2459). W przypadkach, o których mowa w zdaniu pierwszym, nie mają zastosowania przepisy art. 275 w ust. 4, art. 277-281 i art. 283-285

3. Psa służbowego można wycofać z użycia po ukończeniu:

1) 9. roku życia przez psa;

4. Psa służbowego wycofuje z użycia kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę.

Art. 283 [Nadzór]

1. Nadzór nad psami służbowymi, psami służbowymi wycofanymi z użycia oraz końmi służbowymi wycofanymi z użycia sprawuje kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajdują się zwierzęta.

2. Jeżeli pies służbowy wycofany z użycia znajduje się na terenie innej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej niż wymieniona w ust. 1, na wniosek kierownika jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajdują się zwierzęta, wsparcie w trakcie realizacji nadzoru nad sposobem sprawowania opieki nad zwierzętami zapewnia kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której terenie znajdują się zwierzęta.

Art. 284 [Okazanie zwierzęcia, paszport, informacja]

1. Opiekun i przedstawiciel organizacji, o której mowa w art. 277 ust. 9, w celu umożliwienia sprawowania nadzoru, na żądanie funkcjonariusza lub pracownika wyznaczonego przez kierownika jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie albo terenie znajduje się zwierzę, okazuje zwierzę

2. Opiekun oraz organizacja, o której mowa w art. 277 ust. 9, niezwłocznie powiadamiają kierownika jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, o:

1) zmianie stałego miejsca przebywania lub chowu zwierzęcia oraz zmianie miejsca przebywania trwającej dłużej niż 30 dni, o ile nie przebywa ono w obiekcie należącym do tej jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej;

2) padnięciu albo konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, utracie albo zaginięciu zwierzęcia oraz o okolicznościach tych zdarzeń.

Art. 285 [Odebranie zwierzęcia, opieka zastępcza]

1. Psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia odbiera się opiekunowi lub organizacji, o której mowa w art. 277 ust. 9, w przypadku:

- 1) stwierdzenia zaniedbania zwierzęcia;
- 2) niewywiązywania się z obowiązku opieki nad zwierzęciem lub postępowania wbrew zakazom, o których mowa w art. 281 ust.2
- 3) rezygnacji ze sprawowania opieki nad zwierzęciem.

2. Do czasu powierzenia psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia innemu opiekunowi opiekę nad zwierzęciem sprawuje jednostka organizacyjna Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, albo jednostka organizacyjna Służby Celno-Skarbowej wskazana przez Komendanta Głównego Służby Celno-Skarbowej.

3. W przypadku przeniesienia opiekuna psa służbowego na stanowisko służbowe niezwiązane z realizacją czynności służbowych związanych z użyciem zwierzęcia lub opieką nad zwierzęciem opieka nad tym psem może zostać powierzona innemu opiekunowi psa służbowego

4. W przypadku czasowego braku możliwości sprawowania opieki nad psem służbowym przez opiekuna kierownik jednostki organizacyjnej Służby Celno-Skarbowej, na której stanie znajduje się zwierzę, może wyznaczyć czasowego opiekuna psa służbowego. Do czasowego opiekuna stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące opiekuna psa służbowego z zastrzeżeniem, że ryczałt na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia wypłaca się co miesiąc z góry, proporcjonalnie do okresu sprawowania opieki nad psem służbowym

Art. 286 [Delegacja ustawowa] Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb przydzielania opiekunowi psa służbowego
- 2) tryb rekrutacji kandydatów, którzy mogą zostać opiekunami psów służbowych wycofanych z użycia
- 3) tryb wycofywania z użycia psa służbowego
- 4) sposób utrzymania, zakres i sposób zapewnienia zabiegów profilaktycznych oraz sposób transportu psów służbowych, psów służbowych wycofanych z użycia
- 5) sposób wyżywienia, wysokość normy wyżywienia psa służbowego oraz normy wyżywienia psa służbowego wycofanego z użycia, w tym maksymalną wysokość normy w przypadku jej podwyższenia, jak również wysokość dziennej stawki pieniężnej na wyżywienie zwierzęcia,
- 6) tryb przyznawania, wypłacania oraz zwrotu ryczałtu na pokrycie kosztów wyżywienia psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia
- 7) tryb pokrywania kosztów zabiegów profilaktycznych i kosztów leczenia, w tym kosztów leków, psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia
- 8) sposób sprawowania nadzoru oraz dokumentowania wykonywania czynności związanych z

nadzorem nad psami służbowymi, psami służbowymi wycofanymi z użycia

9) tryb odbierania psa służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia opiekunowi lub organizacji, o której mowa w art. 277 ust. 9,

10) wzory dokumentów stosowanych w tych sprawach

- uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowej realizacji zadań związanych z użyciem psa służbowego, prawidłowej opieki nad zwierzęciem, racjonalnego wydatkowania środków finansowych, prawidłowego dokumentowania realizowanych czynności oraz to, że wysokość dziennej stawki pieniężnej na wyżywienie zwierząt jest uzależniona od wagi, okresu roku i zadań wykonywanych przez psa służbowego, o a także że nie może ona przekroczyć 1/30 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz.U. z 2020 r. poz. 2207).

Rozdział 13. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 287

1. W ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej wykreśla się przepisy: art.1 ust.1 pkt. 4 i ust 3, art. 2 ust. 1 pkt.14, 16-16b oraz ust. 2 pkt. 4 i ust.3, art. 3 ust.1 pkt.1, art. 4 ust. 1a ,art. 10e, art. 12 d ust. 1 pkt. 6, art. 64 ust. 2 pkt.1-6, art. 114-116, art. 126a, art.134-143, art. 145 ust.1, art. 145a ust. 1 pkt. 2, art. 146-148, art. 150, art. 151-252, art.174, art. 254-277

2.W ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 1 ust, 2 przyjmuje brzmienie:

2) formy realizacji niektórych zadań KAS i szczególne uprawnienia organów KAS

b) art. 3 ust. 3 pkt. 3 przyjmuje brzmienie:

zwrotowi w przypadku zaistnienia zmian dotyczących stosunku pracy osoby, którym legitymacja służbowa została wydana, oraz w przypadku określonym w pkt 2.

c) art. 11a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

1. Organ KAS może upoważnić do wykonywania zadań w jego imieniu:

1) osoby zatrudnione w jednostkach organizacyjnych KAS w przypadku upoważnień udzielanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Szefa Krajowej Administracji Skarbowej;

2) osoby zatrudnione w jednostkach organizacyjnych KAS obsługujące ten organ - w przypadku upoważnień udzielanych przez organy KAS inne niż określone w pkt 1.

d) art. 12d ust.3-5 przyjmuje brzmienie:

3) rozpoznawania i wykrywania popełnianych przez pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych KAS przestępstw umyślnych ściganych z oskarżenia publicznego oraz przestępstw skarbowych, a także zapobiegania tym przestępstwom;

4) realizacji obowiązku składania oświadczeń o stanie majątkowym przez pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych KAS, a także ich analizy przez właściwych

przełożonych w zakresie, w jakim nie narusza to kompetencji Centralnego Biura Antykorupcyjnego;

5) przestrzegania zasad etyki przez pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych KAS;

e) art. 14 ust. 1 pkt. 7 przyjmuje brzmienie:

7) wykonywanie kontroli celno-skarbowej w zakresie prawidłowości i prawdziwości składanych oświadczeń o stanie majątkowym przez osoby zatrudnione w jednostkach organizacyjnych KAS

f) ar. 34 ust. 1 przyjmuje brzmienie:

1. Organ KAS może upoważnić do przetwarzania danych osobowych osoby zatrudnione pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych KAS w zakresie niezbędnym do realizacji zadań powierzonych tym osobom. Upoważnienie jest wydawane w formie pisemnej w drodze imiennego upoważnienia, upoważnienia stanowiskowego lub aktu wewnętrznego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Organ KAS prowadzi rejestr osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych.

Art. 288. [prawo wyboru okresów równorzędnych ze służbą przed datą 14 września 1999 r., zaliczenie okresu ucywilnienia i innych okresów pracy, wybór sposobu ustalenia emerytury]

W ustawie z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straż Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin wprowadza się następujące zmiany:

Ust.1.

1) art. 5 ust. 1 i 1a otrzymuje brzmienie

Art. 5. 1. Podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne funkcjonariuszowi na ostatnio zajmowanym stanowisku, z zastrzeżeniem ust. 2–5 i art. 33b.

1a. Podstawę wymiaru emerytury funkcjonariusza Straży Marszałkowskiej, Służby Celnej lub Służby Celno-Skarbowej stanowi średnie uposażenie lub wynagrodzenie należne przez okres kolejnych 10 lat kalendarzowych służby wybranych przez funkcjonariusza, z zastrzeżeniem ust. 3, 4, 5 i art. 33b. Przepisy art. 18f ust. 2– 3 i 5 stosuje się odpowiednio.

Ust.2.

W art. 5 dodaje się ust. 5 .

5.W przypadku, gdy w kolejnych 10 latach kalendarzowych przypada okres służby, w którym funkcjonariuszowi uposażenie nie przysługiwało, do ustalania podstawy wymiaru emerytury uwzględnia się uposażenie należne na ostatnio zajmowanym stanowisku. Wysokość uposażenia na ostatnio zajmowanym stanowisku określa się uwzględniając wzrost wielokrotności przeciętnego uposażenia w służbie we wszystkich poszczególnych latach zwolnienia ze służby.

Ust.3.

W art.13 ust. 1 dodaje się pkt. 8, 9, 10 i 11 oraz dodaje się ust. 4

8) okresy zatrudnienia funkcjonariuszy celnych do dnia 14.09.1999 r. z zastrzeżeniem ust. 4

9) okresy zatrudnienia członków korpusu służby cywilnej w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w jednostce organizacyjnej KAS na podst. art. 171 ust 1 ustawy z 16 listopada 2016r przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej w wyniku przekształcenia stosunku służby w Służbie Celno-Skarbowej w stosunek pracy do dnia przekształcenia stosunku pracy w stosunek służby na podst. art. 150 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji

Skarbowej

10) okresy zatrudnienia pracowników Urzędu Kontroli Skarbowej i Urzędów Skarbowych, którzy zostali przeniesieni do Służby Celnej, na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o utworzeniu Wojewódzkich Kolegiów Skarbowych oraz o zmianie niektórych ustaw regulujących zadania i kompetencje organów oraz organizację jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, którzy w latach 2003 do 2017 zostali mianowani na funkcjonariuszy Służby Celnej lub Celno - Skarbowej.

11) okresy zatrudnienia w Urzędzie Kontroli Skarbowej funkcjonariuszy Służby Celno – Skarbowej, którzy zostali mianowani na funkcjonariuszy Służby Celno - Skarbowej z dniem 1 czerwca 2017 r na podstawie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

4. Okresy, o których mowa w ust. 1 pkt. 8, 9, 10 i 11 uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury na wniosek funkcjonariusza.

Ust. 4.

4) w art. 15aa ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

"Emerytura dla funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 1, który w dniu zwolnienia ze służby posiada co najmniej 25 lat służby lub okresów z nią równorzędnych, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1d, 2, 5, 6,7,8,9,10 lub 11, wzrasta również o 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok poprzedzających służbę: "

Ust. 5.

5) art. 15 ab otrzymuje brzmienie:

1. Funkcjonariusz, o którym mowa w art. 15aa, ma prawo wyboru sposobu ustalenia emerytury na zasadach i w wysokości określonych w art. 15a albo w art. 15aa albo w art. 15d

2.Oświadczenie o wyborze, o którym mowa w ust. 1, składa się do organu emerytalnego najpóźniej w dniu złożenia wniosku o ustalenie prawa do zaopatrzenia emerytalnego.

3.Emerytowi policyjnemu, któremu ustalono prawo do emerytury w wysokości określonej w art.15a albo art.15d bez uwzględnienia okresów równorzędnych , o których mowa w art.13 ust.1 pkt 6,7,8,9, 10 lub 11 w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przysługuje prawo do złożenia wniosku o ustalenie emerytury według zasady i w wysokości, o której mowa w art.15aa.

4. W przypadku niedokonania wyboru, o którym mowa w ust. 1, emeryturę ustala się na zasadach i w wysokości określonych w art. 15a albo w art. 15d.

Ust.6.

6) W art.18b ust.2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
zatrudnienia:

a) w komórkach organizacyjnych, o których mowa w art. 11g ust. 1 i 2 oraz art. 36,

b)jako inspektorzy prowadzący czynności dochodzeniowo-śledcze,o których mowa w art.38ust. 4i5 – ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej,

c) członków korpusu służby cywilnej w jednostkach organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w jednostce organizacyjnej KAS na podst. art. 171 ust 1 ustawy z 16 listopada 2016r przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej w wyniku przekształcenia stosunku służby w Służbie Celno-Skarbowej w stosunek pracy do dnia przekształcenia stosunku pracy w stosunek służby na podst. art. 150 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej,

d) pracowników Urzędu Kontroli Skarbowej, którzy zostali przeniesieni do Służby Celnej, na podstawie ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o utworzeniu Wojewódzkich Kolegiów Skarbowych oraz o zmianie niektórych ustaw regulujących zadania i kompetencje organów oraz organizację

jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, którzy w latach 2003 do 2017 zostali mianowani na funkcjonariuszy Służby Celnej,
e) w Urzędzie Kontroli Skarbowej funkcjonariuszy Służby Celno – Skarbowej, którzy zostali mianowani na funkcjonariuszy Służby Celno - Skarbowej z dniem 1 czerwca 2017 r na podstawie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

Ust.7

7) W art. 18f ust. 2a otrzymuje brzmienie:

2a. W przypadku gdy do okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w ust. 1 i 2, zalicza się okresy wskazane w art. 13 ust. 1 pkt. 6,7, 8, 9, 10 i 11 oraz 18b ust. 2 pkt 3 i 4, do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjmuje się również wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne, na podstawie przepisów prawa polskiego, przysługujące w tych okresach, obliczone odpowiednio na zasadach określonych w ust. 3. W tym przypadku za roczną kwotę przeciętnego uposażenia funkcjonariusza przyjmuje się roczną kwotę przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej ogłoszoną za dany rok kalendarzowy, o której mowa w art. 20 pkt 1 lit. a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W stosunku do okresów przypadających przed dniem 1 stycznia 2003 r. za roczną kwotę przeciętnego uposażenia przyjmuje się roczną kwotę przeciętnego wynagrodzenia w danym roku ogłaszaną corocznie przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

8) W art.18f ust.5 otrzymuje brzmienie:

5.W przypadku gdy funkcjonariusz w ciągu roku, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, pełnił również inną służbę uwzględnianą przy ustalaniu prawa do emerytury lub emerytury wojskowej lub wskazał okresy zatrudnienia, o których mowa w art. 18b ust. 2 pkt 3 i 4, stosunek, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, oblicza się proporcjonalnie do poszczególnych okresów służby lub zatrudnienia.

Art.289 (wyrównanie zaległości awansowych)

1.Komendant Wojewódzki w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, mianuje na wyższe stopnie służbowe wszystkich funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej wg następującego schematu:

- a) młodszy rachmistrz po odbyciu 4 lat służby
- b) rachmistrz po odbyciu 6 lat służby
- c) starszy rachmistrz po odbyciu 8 lat służby
- d) młodszy aspirant po odbyciu 10 lat służby
- e) aspirant po odbyciu 13 lat służby
- f) starszy aspirant po odbyciu 16 lat służby
- g) podkomisarz po odbyciu 20 lat służby
- h) komisarz po odbyciu 25 lat służby

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust.1 wlicza się okres służby funkcjonariusza w ramach stosunku administracyjno – prawnego.

3. Do stażu służby, o którym mowa w ust.1 nie wlicza się okresu:

- a) prowadzenia postępowania karnego przeciwko funkcjonariuszowi o przestępstwo umyślne ściągane z oskarżenia publicznego;
- b) prowadzenia postępowania karnego skarbowego przeciwko funkcjonariuszowi o umyślne przestępstwo skarbowe;
- c) prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonariuszowi;

- d) za które funkcjonariusz otrzymał negatywną ocenę okresową;
- e) nieobecności trwających łącznie co najmniej połowę okresu służby wymaganego do nadania wyższego stopnia służbowego z tytułu urlopu bezpłatnego, urlopu wychowawczego oraz choroby;
- f) niepełnienia służby przez co najmniej połowę okresu służby wymaganego do nadania wyższego stopnia służbowego z powodu zawieszenia funkcjonariusza w pełnieniu obowiązków.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się w przypadku:

- a) gdy w postępowaniu dyscyplinarnym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy postępowanie takie zostało umorzone wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepełnienia czynu;
- b) gdy w postępowaniu karnym lub karnym skarbowym funkcjonariusz został uniewinniony albo gdy takie postępowanie zostało umorzone ze względu na okoliczności wymienione w art. 17 § 1 pkt 1-2 i 6 Kodeksu postępowania karnego, a także w przypadku uchylenia prawomocnego wyroku skazującego.

5. Jeżeli funkcjonariusz posiada w dniu wejścia w życie ustawy wyższy stopień służbowy, mimo krótszego okresu służby niż wskazany w ust.1, zachowuje swój wyższy stopień

6. Mianowanie na wyższy stopień w korpusie aspirantów i w korpusie oficerów młodszych uzależnione jest od odbycia szkolenia i zdania egzaminu.

7. Komendant Wojewódzki kieruje w terminie 3 miesięcy na kurs aspirancki oraz oficerski każdego funkcjonariusza, który spełnia warunek stażu służby, o którym mowa w ust. 1 pkt. d i g oraz ust.2 Kursy i egzaminy mogą odbywać się w systemie zdalnym lub hybrydowym.

Art. 290 [Wejście w życie] Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od ogłoszenia w Dzienniku Ustaw

2)

Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz.Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2.